கழக வெளியீடு: கஈகக

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை - க௨

மாநகர்ப் புலவர்கள் - ௩

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.

எழுதியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி-6 சென்னை-1.
1964

காங்க முதலியார் கோவிந்தன் (1917)

© THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.

Ed 1 April 1954

Reprint:
April 1964

O31,1Aw
K4.12

MAANAGARP PULAVARKAL—3

Paari Achakam, Madras-1

பதிப்புரை

சங்ககாலத்துச் சான்றோரான தண்டமிழ்ப் புலவர்கள், பிறந்தும் இருந்தும் வந்த ஊர்கள் பல்லனவாகும். அவர்கள் தம் பெயர்களோடு சார, ஊர்ப்பெயர்களைச் சூடியும் சூட்டுவித்தும் திகழ்ந்தோராவர்.

அவர்களுள் இதில் இடம் பெற்றோர் 'குறுங்குடி மருதனார்' முதலாக, 'வேம்பற்றூர்க் குமரனார்' ஈறாக, ஐம்பதின்மராவர். இவர்தம் வரலாற்றையும் புலவர், திரு. கா. கோவிந்தன் அவர்கள், தம் கூர்த்த மதிநலத்தால் ஆக்கி உதவினர்.

இதற்கு 'மாநகர்ப் புலவர்கள் - ௩' என்னும் பெயரமைத்து, மூன்றாவதாக இதனை வெளியிட்டுச் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில் பன்னிரண்டாவதாகத் தொடர்பு படுத்தியுள்ளோம்.

இதனையடுத்து வெளிவரும் ஏனைய சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை நூல்களையும் பிறவற்றையும் செந்தமிழ்த் திருமக்கள், வாங்கிக் கற்றுத் தமிழ்ப் பெருஞ்செல்வப் பேறெய்துவார்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்—

உள்ளுறை

		பக்கம்
	தோற்றுவாய்	1
க.	குறுங்குடி மருதனார்	3
உ.	கூடலூர்ப் பல்கண்ணனார்	5
ங.	கொடிமங்கலத்து வாதுளி நற்சேந்தனார்	7
ச.	கோக்குள முற்றனார்	8
ரு.	கோட்டம்பலவனார்	9
சு.	கோட்டியூர் நல்லந்தையார்	10
எ.	சிறைக்குடி யாந்தையார்	11
அ.	செல்லூர்க் கொற்றனார்	14
கூ.	செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார்	15
க0.	தங்கால் ஆத்திரேயன் செங்கண்ணனார்	16
கக.	தாமல் பல்கண்ணனார்	17
கஉ.	தொண்டி ஆமூர்ச் சாத்தனார்	21
கங.	நல்லூர்ச் சிறுமேதாவியார்	22
கச.	நல்விளக்கனார்	24
கரு.	நெடுங்களத்துப் பரணர்	25
கசு.	படுமரத்து மோசிகீரனார்	27
கஎ.	படுமரத்து மோசிக்கொற்றன்	30
கஅ.	பிசிராந்தையார்	31
ககூ.	புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார்	36
உ0.	பெரும்பாக்கனார்	40
உக.	பொதுக்கயத்துக் கீரந்தையார்	41
உஉ.	பொதும்பில் புல்லாளங் கண்ணியார்	42
உங.	பொய்கையார்	43

		பக்கம்
உச.	பொருந்தில் இளங்கீரனார்	46
உரு.	மருங்கூர்ப் பட்டினத்துச் சேந்தன்குமரனார்	51
உசா.	மருங்கூர்ப் பாகைச் சாத்தன்பூதனார்	52
உஎ.	மாமலாடனார்	53
உஅ.	மாறோக்கத்துக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார்	54
உகூ.	மிளைக்கந்தன்	56
௩0.	மிளைப் பெருங்கந்தனார்	58
௩க.	மிளைவேள் தித்தன்	62
௩உ.	முகையலூர்ச் சிறுகருந் தும்பியார்	63
௩௩.	முக்கல், ஆசான் நல்வெள்ளையார்	64
௩ச.	முப்பேர் நாகனார்	65
௩ரு.	முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்	66
௩சா.	முள்ளியூர்ப் பூதியார்	69
௩எ.	மோசி கண்ணத்தனார்	71
௩அ.	மோசி கரையனார்	72
௩கூ.	மோசிகீரனார்	73
ச0.	மோசி கொற்றன்	80
சக.	மோசி சாத்தனார்	81
சஉ.	வாயிலான் தேவன்	82
ச௩.	வாயில் இளங்கண்ணன்	83
சச.	விரிச்சியூர் நன்னாகனார்	84
சரு.	விரியூர் நக்கனார்	85
சசா.	விற்றூற்று மூதெயினனார்	86
சஎ.	வீரை வெளியன் தித்தனார்	89
சஅ.	வெள்ளைக்குடி நாகனார்	92
சகூ.	வேம்பற்றூர்க் கண்ணன் கூத்தனார்	101
ரு0.	வேம்பற்றூர்க் குமரனார்	103

மாநகர்ப் புலவர்கள்-டு

தோற்றுவாய்

"தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செய்தல்வேண்டும்," என இன்று விரும்புகின்றோம் நாம். தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் கேட்டது நம் பண்டைத் தமிழகத்தில். தமிழ்நாட்டுப் பேரூர்த் தெருக்களிலேயே அல்லாமல், சிற்றூர்களிலும், சேரிகளிலும் கேட்டது அத்தமிழ் முழக்கம். பண்டைத் தமிழகத்தில் பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும், தம் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழியினை அறிந்திருந்தனர்; "உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும் பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்று," என்ற அறிவினை, அக்கால மக்களும், அரசனும் ஒருங்கே பெற்றிருந்தனர்; அதனால் தன் நாட்டுமக்கள் அனைவரும் கற்றாராய்த் திகழ்வதில் காவலனும் கருத்துடையனாயினான்; கற்றல் தம் கடன்; அதற்கு அரசனை எதிர்நோக்கல் அறியாமை என அறிந்து கற்றனர் மக்களும். கல்லாதவனைப் பொல்லாதவன் எனப் பழித்தனர்; இதனால் அக்கால மக்கள் எல்லோரும் கற்றனர்; கற்றனர் எனின், எழுதப் படிக்க ஆம் அத்துணை அளவே கற்றனர் அல்லர்; அருங்கவி பாடும் அளவு கற்றனர்; இதனால், தமிழகத்தின் ஊர்தோறும் புலவர்கள் வாழக் காண்கிறோம்.

புலவர்கள் வரலாற்றினை விளங்க உணரும் வாய்ப்பில்லாமையால், அவர்கள் பிறந்த எல்லா ஊர்ப்பெயர்களையும் அறிந்து கொள்வதற்கில்லை. தாம் பிறந்த ஊர்ப்பெயரைத் தம் இயற்பெயரோடு சேர்த்து வழங்கினார் சிலரின் ஊர்ப்பெயர்களை மட்டுமே உணர்தல் இயலும். அவ்வாறு அப்பெயர்கொண்டு நோக்கியவழி, அவர்கள் பிறந்த பெருமைசால் ஊர்களாக, நூறு ஊர்ப்பெயர்களை அறிகிறோம்;

அவ்வூர்ப் பெயர்களைத்தான் அறிகிறோமே யன்றி, அவை யாண்டுள்ளன? அவற்றின் வரலாறு யாது? என்பன வற்றை அறிதற்கில்லை. அவ்வூர்ப் பெயர்களுள் சில, உண்மையில் ஊர்ப் பெயர்கள் தாமா? அல்லது வேறு சிறப் புக் குறித்து, அப்புலவர் பெயரோடு வந்து வழங்கிய அடைமொழிகளா? என்று ஐயுறத் தக்கனவாகவும் சில உள்ளன; புலவர்களின் வரலாறு, பெண்பாற் புலவர்கள், உவமையாற் பெயர்பெற்றோர், காவலபாவலர், வணிகப் புலவர்கள், கிழார்கள், உறுப்பாலும் சிறப்பாலும் பெயர் பெற்றோர், மதுரைப் புலவர்கள் என்ற பல்வேறு தலைப்பின் கீழ் வகைப்படுத்தி உரைக்கப் பெறுவதால், அவ்வத் தலைப் பின்கீழ்ச் சில புலவர்களின் ஊர்ப்பெயர்கள் அடங்கி விடும். அவ்வாறு அடங்காத ஊர்களில் வாழ்ந்தார் வர லாறு மட்டுமே ஈண்டு உரைக்கப்பெறும். இவ்வாறு ஆராய்ந்து கொண்ட எழுபத்தேழு ஊர்களில் வாழ்ந்த நூற்றுப்பத்துப் புலவர்களின் வரலாற்றினை "மாநகர்ப் புலவர்கள்" என்ற வரிசையில் கூறத்தொடங்கி, அவ் வரிசையுள் மூன்றாவது நூலாகிய இதன்கண், முப்பத் தொன்பது ஊர்களில் வாழ்ந்த ஐம்பது புலவர்களின் வர லாறுகள் உரைக்கப்படுகின்றன. இந்நூலால் அறியப்படும் ஊர்கள்; 1. குளம்பு, 2. குறுங்குடி, 3. கூடலூர், 4. கொடிமங்கலம், 5. கோக்குளம், 6. கோட்டம்பலம், 7. கோட்டியூர், 8. சிறைக்குடி, 9. செல்லூர், 10. தங்கால், 11. தாமல், 12. தொண்டி ஆமூர், 13. நல்லூர், 14. நல் விளக்கு, 15. படுமரம், 16. பிசிர், 17. புல்லாற்றூர், 18. பெரும்பாக்கம், 19. பொதுக்கயம், 20. பொதும்பில், 21. பொய்கை, 22. பொருந்தில், 23. மருங்கூர்ப்பட் டினம், 24. மாமலாடு, 25. மாறோக்கம், 26. மிளை, 27. முகையலூர், 28. முக்கல், 29. முப்பேர், 30. முரஞ்சி யூர், 31. முள்ளியூர், 32. மோசி, 33. வாயில், 34. விரிச்சியூர், 35. விரியூர், 36. விற்றூற்று, 37. வீரை வெளி, 38. வெள்ளைக்குடி, 39. வேம்பற்றூர் என்பனவாம்.

க. குறுங்குடி மருதனார்

மருதனார் என்பது இவரது இயற்பெயர்; இவர் பிறந்த பேரூர், பாண்டி நாட்டில் உள்ள திருமால் திருப்பதிகளுள் ஒன்றாகிய குறுங்குடியாகும். முல்லைத்திணை பாடவல்லவர்.

தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்தானாகத் தனித்திருந்த தலைமகள், புல் மேயக் காலையில் சென்ற பசுக்கள், வயிறார மேய்ந்து மாலைக்காலத்தே, எருதுகள் தம்மைத் தொடரத் தம்முடைய கன்றுகளை நினைந்து வீடுதிரும்பும் காட்சியைக் கண்டு, பெரிதும் கலங்கி, "மாவும் மாக்களும் தம் துணையோடு மகிழும் இம்மாலைக்காலத்தே, பொருள் வேண்டிப் பிரிந்து சென்ற தம் கணவன் வரப்பெற்ற மகளிர் உண்மையில், நற்றவம் செய்துபெற்ற நல்வினை உடையரே யாவர்," என்று கூறிப் புலம்பினாள் எனப் பாடி மகளிர் உள்ளம் உணரத் துணை புரிந்த புலவர், பிரிந்து சென்ற தலைவன், மீண்டு வருங்கால், இடைவழியில் தன் துணையோடுகூடித் தேனுண்டு மகிழும் வண்டொன்றைக் கண்டான்; மகிழ்ந்தான்; தன் தேரின் மணியொலி கேட்டு அவ்வண்டுகள் மருளுமோ? அதனால் அவற்றின் கூட்டத்திற்கு ஊறு உண்டாமோ? என்று எண்ணினான்; உடனே அம்மணிகள் ஒலிக்காவண்ணம் அவற்றின் நாக்குகளை அசையாவண்ணம் கட்டிவிட்டான் எனப் பாடி அவன் அருள் உள்ளம் உணரவும் துணைபுரிந்துள்ளார்:

"நோற்றோர் மன்ற; தோழி! தண்ணெனத்
தூற்றும் துவலைப் பனிக்கடுந் திங்கள்
புலம்பயிர் அருந்த அண்ணல் ஏற்றொடு
நிலந்தூங்கு அணல, வீங்குமுலைச் செருத்தல்
பால்வார்பு குழவி உள்ளி, நிரை இறந்து
ஊர்வயிற் பெயரும் புன்கண் மாலை
அரும்பெறற் பொருட்பிணிப் போகிப்
பிரிந்துறை காதலர் வரக்காண் போரே."

(குறுந்: ௩௪௪)

"பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேரன்
உவக்காண் தோன்றும்." (அகம்: ௪)

தலைவி, எருதொடு கூடிய ஆவினைக்கண்டு கலங்கினாள் எனவும், தலைவன் துணையொடுகூடித் தேன் உண்ணும் வண்டைக் கண்டு வருந்தினான் எனவும் பாடிய பண்பும், தலைவி, தன்போலும் பெண்ணாகிய பசுவினைப் பார்த்தாள். தலைவன் தன்போலும் ஆணாகிய ஆண் வண்டை நோக்கினான் எனவும் பாடிய அருமையும் அறிந்து மகிழ்தற்குரியனவாம்.

புலவர், ஊர் எனப்படுவது உறையூர் என்ற புகழ்சால் உரையினை உடைய உறந்தையினையும், அந்நகர் விழாச் சிறப்பினையும், அவ்வூர்க்குக் கீழ்பால் உள்ள சிராப்பள்ளிக் குன்றினையும் அறிந்து பாராட்டியுள்ளார்:

"கறங்கிசை விழவின் உறந்தைக் குணாது
நெடும் பெருங் குன்றம்," (அகம்: ௪)

உ. கூடலூர்ப் பல்கண்ணனார்

கூடலூர்கிழார் என்ற பெயருடையாரொரு புலவரும் உளர்; அவர் பிறந்த கூடலூர், மலைநாட்டில், பாலைக் காட்டினை அடுத்துளது எனக் கூறுவர் அறிஞர் எல்லாரும். புலவர் பல்கண்ணனார் பிறந்த கூடலூர், இதுவோ, அன்றி வேறோ அறிகிலம். இவர் மருதத்திணையினையே பாடியிருத்தலின், இவர் பிறந்த கூடலூர், புனல்நாட்டில் உளதாதல் வேண்டும் என உரைப்பாரும் உளர்; இவர் பெயர், கடலூர்ப் பல்கண்ணனார் எனவும் ஏடுகளில் காணப்படுவதை நோக்கின், இவர்க்கு உரிய கூடலூர், தென்னார்க்காடு மாவட்டத் தலைநகராகிய கடலூரே எனத் துணிதலும் பொருந்தும். பல்கண்ணனார் என்ற பெயருடைய பிற புலவர்களும் உளர்; தாமல் பல்கண்ணனார் என்பாரின் பெயரை நோக்குக.

ஊரில் திருவிழா நடைபெறப்போகும் நிகழ்ச்சியினை, வள்ளுவக்குடிவந்த முதியோன், யானைமீது ஏற்றிய முரசினை முழக்கி, ஊரையும், ஊராள் அரசனையும் வாழ்த்தி, அறிவிக்கும் வழக்கத்தைப்போன்றே, அவ்வூர்க் குயவர் குடி வந்தோன், நொச்சிமாலை அணிந்து, ஆறுபோல் பரந்த அவ்வூர்த் தெருவே போந்து, விழாநிகழ்ச்சியினை விளங்க உரைக்கும் வழக்கமும் உண்டாம் என்பது இவர் பாடலால் உணரக் கிடக்கிறது.

> "கண்ணி கட்டிய கதிர அன்ன
> ஒண்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி
> ஆறுகிடந் தன்ன அகல்நெடுந் தெருவில்
> சாறெனை நுவலும் முதுவாய் குயவ!" (நற். ௨00)

மக்களை ஈன்று மனையறங்காக்கும் மாண்புடையளாய ஒரு தலைமகள், பரத்தையர் ஒழுக்கம் மேற்கொண்டு பிழை புரிந்தானாய தன் தலைவன், தன்னுடைய ஊடலை நீக்கத் தன்பால் அனுப்பிய பாணனைப் பார்த்து, "பாண! யான், அணிபல அணிந்து, அழகுற்று விளங்கும் பரத்தையர்

போல் பேரழகும், பேணுதற்குரிய பெருநிலையும் உடை யேன் அல்லேன்; வருவார்க்கும், வந்தார்க்கும் விருந்தாற்ற வேண்டி உணவாக்கும் தொழில் உடைமையால், எண் ணெயும், புகையும் படியப்பெற்றும், கரிய மை, காணுமிடம் எங்கும் கலந்தும், கவின் இழந்து, அழுக்கேறிய ஆடை யையே உடையேன்; மேலும், பாலுண்ணும் புதல்வனைப் பலகாலும் புல்லுவதால் பெற்ற முடை நாற்றமும் உடை யேன்; ஆதலின், யான் நம் தலைவற்கு ஏற்றவளாகேன்; ஆதலின், யான் அவர் ஈண்டு வருதலையும் விரும்புகின்றி லேன்; ஆகவே, பாண! என்முன் நின்று ஏலாதன கூறி இரங்கற்க!" என்றுகூறித் தன்னைப் பழிப்பாள்போல், இல்லறமாற்றும் நல்லறமுடையேன் எனத் தன்னைப் புகழ்ந் தும், அணியால் அழகுற்றவள் பரத்தை என அவளைப் பாராட்டுவாள்போல், இல்லறமாற்றும் நல்லறமாண்பு இலள் அவள் எனப் பழித்தும் தன் தலைவற்கு அறிவு வரச்செய் தாள். இத்தலைவியின் வாய்வழியே, தமிழகத்துப் பெண் களின் பெருமையினைப் பாராட்டிய புலவரைப் போற்றிப் புகழ்வோமாக!

"நெய்யும் குய்யும் ஆடி, மையொடு
மாசுபட் டன்றே கலிங்கமும்; தோளும்
திதலை மென்முலைத் தீம்பால் பிலிற்றப்
புதல்வற் புல்லிப் புனிறுநா றும்மே;
வாலிழை மகளிர் சேரித் தோன்றும்
தேரோற்கு ஒத்தனெம் அல்லேம்; அதனால்
....
விரகில மொழியல்! யாம் வேட்டதில் வழியே."
(நற்: ௩௮0)

௫. கொடிமங்கலத்து வாதுளி நற்சேந்தனார்

நற்சேந்தனார் என்ற இந் நல்லிசைப் புலவர் பிறந்த ஊர் கொடிமங்கலம் எனவும், கோடிமங்கலம் எனவும் காணப்படுகிறது. இவர் பெயரிற் காணப்படும் வாதுளி என்பது, கொடிமங்கலத்தின் ஒரு பகுதியைக் குறித்து நிற்கும் பெயராம் என்றே பெரியோர்கள் கருதுகின்றனர். இவர் பாடிய பாக்கள் இரண்டு மணிமிடை பவளத்துள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று பாலைத்திணை பற்றியது; ஏனையது குறிஞ்சித்திணை குறித்தது.

கடுங் கோடைக்காலத்தே, மணல்பரந்த பெருவெளிகளில், கானல் ஓடுவது, நீர் ஓடுவதுபோல் தோன்றும்; இதைக் கானல்நீர் என்ப; பழந்தமிழ் நூல்கள் இதற்குப் பேய்த்தேர் எனப் பெயர் கொடுத்து வழங்கும். இக்கானல் நீரை, அந்நிலத்து வாழும், மான்முதலாம் விலங்குகள், உண்மைநீர் என உட்கொண்டு, ஓடிஓடிச் சென்று, நீர் பெறாது நின்று வருந்தும். பாலையின் இப்பாழ்பட்ட நிலையினை உணர்ந்த புலவர், கானல்நீரைக் கண்ட யானை ஒன்று, தன் நீர்வேட்கை தணியுமாறு குடிக்க எண்ணித் தொங்கும் தன் கையினை நீட்டியும், அகன்ற வாயைத் திறந்தும் நீர் பெறாது வருந்தி, அந்நிலத்தைவிட்டே ஓடும் என உரைத்து உணர்த்துகிறார்.

"விண்தோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅன்
வெண்தேர் ஓடும் கடங்காய் மருங்கில்
துனைஎரி பரந்த துன்னரும் வியன்காட்டுச்
சிறுகண் யானை நெடுங்கை நீட்டி
வான்வாய் திறந்தும் வண்புனல் பெறாஅது
கான் புலந்து கழியும்." (அகம்: ௧௭௧)

ச. கோக்குளமுற்றனர்

குளமுற்றம் என்றோர் ஊர் சோழ நாட்டில் உளது: கிள்ளிவளவன் என்ற சோழ அரசன் ஒருவன், அக்குள முற்றத்தே உயிர்துறந்து குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் என்று அழைக்கப்பெற்றுள்ளான். குளமுற்றனர், கோ என்னும் உரிமைபெற்ற உழுவித்துண்ணும் வேளாண் மரபினராவர். கோக்குளம் என்பதே ஓர் ஊர்; அது வெண்காடு என்று கொள்வது பொருந்தாது. இவர் பாடிய பாக்களாக, நற்றிணையில் ஒன்றும், குறுந்தொகை யில் ஒன்றும் ஆக இரண்டு பாக்கள் உள்ளன; இரண்டும், தலைவன் பிரியத் தலைவியுற்ற பசலைநோயின் கொடுமை யினையே விரித்துக் கூறுகின்றன.

"தலைவர், என்னை முதன்முதலாகக் கண்டு மகிழ்ந்த சோலை, இதோ, ஞாழல் மலரும் புன்னை மலரும் உதிர்ந்து பரவிய வெண்மணல் நிறைந்து தோன்றும் இந்தச் சோலை; தலைவர் நம்மோடு புனலாடி, எம் கூந்தலைப் பிழிந்து, துவட்டி அருள்செய்த துறை, இதோ தோன்றும் இந்தத் துறை; நெய்தல் முதலாம் தழைகளை நெருங்கத்தொடுத்து எனக்கு அழகுபெற அணிவித்து, என்னைவிட்டுப் பிரிந்து இவர் தனியே சென்ற கழிக்கரைச் சோலை அது" என்று, தலைவனைக்கண்ட சோலை, அவனோடு ஆடி மகிழ்ந்த துறை, அவன் பிரிந்து சென்ற கானல் ஆயவற்றை எண்ணி எண்ணித் தலைமகள் வருந்துவதை நன்கு பாடியுள்ளார்:

"இதுவே, நறுவீ ஞாழல் மாமலர் தாஅய்ப்
புன்னை தந்தந்த வெண்மணல் ஒருசிறை
புதுவது புணர்ந்த பொழிலே; உதுவே,
பொம்மல் படுதிரை, நம்மோ டாடிப்,
புறந்தாழ்வு இருளிய பிறங்குகுரல் ஐம்பால்
துவரினர் அருளிய துறையே; அதுவே,
கொடுங்கழை நிவந்த நெடுங்கால் நெய்தல்
அம்பகை நெறித்தழை அணிபெறத் தைஇத்
தமியர் சென்ற கானல்." (நற்: கக

ரு. கோட்டம்பலவனார்

கோட்டம்பலம் என்னும் ஊரினராதலின், இவர் கோட்டம்பலவனார் என அழைக்கப் பெற்றுளார், சேர நாட்டு ஊர்களுள் ஒன்று; இஃது இப்போது அம்பலப் புழை என அழைக்கப்படுகிறது. மாக்கோதை என்ற சேரவேந்தன், இக் கோட்டம்பலத்தே இருந்து உயிர் துறந்து, கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை எனப் பெயர் பெற்றான் எனவும் அறிகிறோம். ஆதலின், இதன் பெருமை ஒருவாறு உணரலாகும். இனி, இவர் பாடிய பாட்டொன்றில், 'குறக்குறு மாக்கள் தாளம் கொட்டும்,' என்ற சொற்றொடர்க்கண் வரும் "கொட்டும்" என்ற சொற் சிறப்பான், இவர்க்கு இப் பெயர் உண்டாயிற்று எனக் கூறுவர் சிலர். அஃது அத்துணைப் பொருந்துவ தன்று. பக்கத்தே பல இசை முழங்க, முறுக்குண்ட கயிற்றின்மீது நின்று ஆடிப்பிழைக்கும் கழைக்கூத்தியர் பண்டைக்காலத்தும் இருந்தனர் என்பதை இவர் பாடலால் அறிகிறோம். கழைக்கூத்தியர் கட்டிய கயிற்றின்மீது நின்று குரங்குக்குட்டி ஆடக்கண்ட குறவர்சிறார் கைகொட்டி மகிழ்வர் எனக் கூறும் கூற்று இன்பம் பயந்து நிற்பதாம். ஒருத்திபால் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தானோர் இளைஞன், என் நெஞ்சம் அவள் கைக்குள் அடக்குண்டுளது; அதை விடுவிக்கும் ஆற்றல் அவளுக்கே உண்டு; அதைப் பிறர் எவராலும் விடுத்தல் அரிதாம் என்று கூறினன் எனப் பாடியுள்ளமை பாராட்டற்குரியது.

"கழைபாடு இரங்கப், பல்லியம் கறங்க
ஆடுமகள் நடந்த கொடும்புரி நோன்கயிற்று
அதவத் தீங்கனி யன்ன செம்முகத்
துய்த்தலை மந்தி வன்பறழ் தூங்கக்
கழைக்கண் இடும்பொறை ஏறி விசைத்தெழுந்து
குறக்குறு மாக்கள் தாளம் கொட்டும்
....
கொடிச்சி கையகத் ததுவே, பிறர்
விடுத்தற் காகாது பிணித்தஎன் நெஞ்சே." (நற்:கரு)

சு. கோட்டியூர் நல்லந்தையார்

நல்லன் தந்தையார் என்ற இரு சொற்கள் நல்லந்தையார் என்றாகும் ஆதலின், இவர் நல்லன் என்பாரின் தந்தையாம் சிறப்புடையவராவர். பாண்டிநாட்டில் உள்ள திருக்கோட்டியூர் என்பதே இவர் பிறந்த ஊராம். நெய்தல் திணையைச் சிறப்பித்து இவர் பாடிய பாட்டொன்று இடம் பெற்றுளது.

தலைமகன் வரையாது நீட்டித்தலால் வருந்தும் தலைவியின் துயரினைத் தலைவன் அறியக்கூறி, வரைந்துகொள்ள வழிசெய்ய விரும்பிய தோழி, தலைவன் தம் வீட்டின் புறத்தே வந்திருப்பது அறிந்து, ஊரார் கூறும் பழிச்சொற் கேட்டு அஞ்சி இல்லைவிட்டு நீங்காது உறையும் தலைமகள், அன்புடைத் தாயைக் கண்டும் அஞ்சுகின்றாள் என்று கூற முன்வந்து, அதை இவ்வாறே வெளிப்படக் கூறாது, வேறொரு பொருள்மேலேற்றி, உப்பங்கழியிடத்தே இரை தேடி வந்திருக்கும் பறவையின் குத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்தோடிய, இருமீன் திரை கொணர்ந்து இட்ட மணல் மேட்டில் வளர்ந்து, கடல்நீரில் தலைசாய்ந்து கிடக்கும் தாழையின் மலர்களையும், அப் பறவை எனக் கருதி அஞ்சும் என்று கூறினாள். இவ்வாறு மறைத்து மொழி கிளவியால் தம் மனத்துள்ளதை உரைக்கும் அவள் அறிவினைப் புலப்படுத்தியுள்ளார் புலவர் :

"கருங்கால் குருகின் கோள்உய்ந்து போகிய
முடங்குபுற இறவின் மோவாய் ஏற்றை
எறிதிரை தொகுத்த எக்கர் நெடுங்கோட்டுத்
துறுகடல் தலைய தோடுபொதி தாழை
வண்டுபடு வான்போது வெரூஉம்." (நற் : உகக)

எ. சிறைக்குடி யாந்தையார்

குன்றக்குடி, பரமக்குடி, திருவாவினன்குடி என்பன போல, சிறைக்குடி என்பது ஓர் ஊர். அவ்வூரில் வாழ்ந்த ஆதன் என்பாரின் தந்தையார் இவர். இவர், தலைவனைப் பிரிந்து வாழ்தலைத் தலைமகள் விரும்பாமையினையும், தலைமகளைப் பிரிந்து வாழ்தலைத் தலைவன் விரும்பாமையினையும் நன்கு விளக்கியுள்ளார்; இவர் பாடிய பாக்கள் ஒன்பதும் இப் பொருளேகொண்டு வந்துள்ளன.

கன்றிற்கும், கன்றீன்ற கறவைப் பசுவிற்கும் உள்ள அன்பு மிகச் சிறந்தது. இதை உணர்ந்த புலவர், காலையிற் பிரிந்து மேயச்சென்ற பசுக்கள், மாலைக்காலத்தே மன்றம் நோக்கி மீண்டு வருதலை அவற்றின் கன்றுகள் ஆர்வம் ததும்ப எதிர்நோக்கி நிற்றலேபோல், பிரிந்துசென்ற தலைவன் வரவினை எதிர்நோக்கி நிற்பாள் தலைமகள் என்று கூறும் முறை, அவ் விருவர்கொள்ளும் அன்பின் பெருமையினை அறிந்து மகிழ்தற்குத் துணைநிற்றல் காண்க.

> "கடுஞ்சுரை நல்லான் நடுங்குதலைக் குழவி
> தாய்காண் விருப்பின் அன்ன
> சாஅய் நோக்கினளே மாஅ யோளே." (குறுந் : கஉ)

இற் செறித்துத் தாய் காக்கத் தனித்துறையும் தலைமகள் ஒருத்தி, "உள்ளமும், உயிரும் இரண்டறக் கலந்து ஒன்றுபட்டனவாயினும், கற்புக்காலத்தே, கணவனும் மனைவியுமாய் இருந்து ஆற்றவேண்டிய அறவோர்க் களித்தல், அந்தணர்ப் பேணல், துறவோர்க் கெதிர்தல், விருந்து போற்றல் ஆய இல்லறக் கடமைகளை இனிது மேற்கொள்ளுதற் பொருட்டும், ஒருவரால் ஒருவர் இன்பம் துய்க்கும் நிலைமையினை அறிந்தும், இரு வேறு உடலினராய்ப் பிரிந்து பிறந்து விளங்கும் இவ்வுலகில், காப்பு மிகுதியால், என்னைப் பிரிந்து காணப்பெறுது, அவர் தனித்துநின்று ஒருவரே ஆகியும், அவரைப் பிரிந்து காணப்பெறுமல், யான் தனித்துநின்று ஒருத்தியே ஆகியும் வாழும் இத் துயர்மிகு நிலையினும், பிரிதற்கரிய காதல் உடையேமாய், அக் காதலோடு எம் இருவர் உயிரும் ஒருங்கே கழிவன

வாருக,'' என்று கூறினள் எனவும், பிரிவறியாத் தம் காதலுக்கு, ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பிரிவின்றி இணைந்து மலர்களில் பயின்று வாழுங்கால், அம் மலர் இதழ் ஒன்று, அவற்றின் இடையே உற்று நீங்கின், அவ் விதழ் உற்றதால் உண்டாய சிறுபிரிவினைப், பல ஆண்டுப் பிரிவேபோல் கொண்டு வருந்தும் மகன்றிற் பறவைகளின் பிரிவறியாப் புணர்ச்சி நிலையினை உவமை கொண்டாள் எனவும் பாடிய புலவர் செய்யுள் நயம் சுவைத்தற் குரியது.

"பூ இடைப் படினும், யாண்டுகழிந் தன்ன
நீர் உறை மகன்றில் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவரி தாகிய தண்டாக் காமமொடு
உடன்உயிர் போகுக தில்ல ; கடன் அறிந்து
இருவே மாகிய உலகத்து
ஒருவே மாகிய புன்மை நாம் உயற்கே.'' (குறுந் : ௫௭)

பொருளீட்டுதற் பொருட்டுப் பிரிந்துசெல்ல எண்ணும் தலைமகன் ஒருவன், என்றும் பிரிந்தறியாத் தலைமகளையும், அவளைப் பிரிந்துசென்று கொணரும் பொருளினையும் ஒப்பிட்டு நோக்குகின்றான் : நோக்கித் தன் நெஞ்சை விளித்து "நெஞ்சே! தலைவியொடு கூடி இல்லில் இருப்போமாயின், தலைவியின் கூட்ட இன்பம் பெறலாமே ஒழியப் பொருள் பெறுதல் இயலாது ; தலைவியைப் பிரிந்து பொருளீட்டச் செல்வோமாயின், திரண்ட பொருளைப் பெறலாமேயன்றித் தலைவியொடு கூடி உறைதலால் உளவாம் இன்பத்தைப் பெறுதல் இயலாது ; ஆகவே, இவ் விரண்டினையும் ஒப்பு நோக்கின், பொருள்வயிற் பிரியினும், பிரிதலின்றித் தலைவியொடு கூடி மகிழினும், நல்லதொரு செயலைப் புரிந்தாயே ஆவாய் ; ஆயினும், தலைவியைப் பிரிந்து பெறும் பொருளோ, பொய்கையிடத்து, ஓடுகின்ற மீன் செல்லும் நெறியைப்போல், தாம் இருந்த இடமும் தெரியாமல் அழிந்துபோகும் இயல்புடையது ; ஆகவே, கடல் சூழ்ந்த இப் பெரிய உலகையே அளக்கும் மரக்காலாகக்கொண்டு எழுமுறை அளக்கப்பெறும் திரண்ட பொருளைப் பெறுவதாயினும், அப்பொருளை விரும்பேன் ; தலைவியின், செவ்வரி பரந்து, அருள்நிறைந்த கண்கள் என் ஆற்றல் அனைத்தை

யும் அழித்துவிட்டன; யான் வாரேன்: அப் பொருள் எத்துணைச் சிறப்புடையவாயினும் ஆகுக!" என்று கூறி மறுத்துவிட்டான் என்று பாடிய அவர் பாட்டின் பொருள் துய்த்துப் பயன் கொள்வோமாக.

"புணரின், புணராது பொருளே; பொருள்வயிற்
பிரியின், புணராது புணர்வே; ஆயிடைச்
சேர்பினும் செல்லாய் ஆயினும், நல்லதற்கு
உரிமை; வாழி! என்நெஞ்சே! பொருளே,
வாடாப் பூவின் பொய்கை நாப்பண்
ஓடுமீன் வழியிற் கெடுவ; யானே
விழுநீர் வியலகம் தூணி யாக
எழுமாண் அளக்கும் விழுநிதி பெறினும்
கனங்குழைக் கமர்த்த சேயரி மழைக்கண்
அமர்ந்தினிது நோக்கமொடு செகுத்தனன்;
எனைய ஆகுக வாழிய பொருளே." (நற்: கரு)

தலைவன், பொருள்கருதிப் பிரிந்து சென்றுவிட்டான் எனக் கருதிய தலைமகளின் வருத்தம் கண்ட அவள் தோழி, அவள் பால் சென்று, "மலைமீது பெரிய தேனிறால் இருக்கக் கண்டான் ஒருவன், அதைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையால், பழைய கண்ணேணி ஒன்றைச் சார்த்தி, அஃது ஒடிந்துபோம் நிலையில் உளது என்பதை அறியாதே, அதன்மீது கால்வைத்து ஏறி இடையில், அவ் வேணியின் இயல்பறிந்து அஞ்சி இறங்கிவிடுவதேபோல், நம் தலைவரும், பிரிந்துசெல்ல எண்ணிப் பிரிந்தால் தலைவி உயிர் வாழாள்: அதனால் பெருங்கேடு உண்டாம் என உணர்ந்து, செல்வதைக் கைவிட்டார்; ஆதலின் வருந்தற்க!" என்று கூறினாள் எனப்பாடி, பொருளின் இன்றியமையாமையினையும், தலைவியின் அருமையினையும் உணர்ந்து செய்வதறியாது வருந்தும் தலைமகன் உள்ளப் பண்பினைப் பிறர் உணரச் செய்துள்ளார்:

"பெருந்தேன் கண்படு வரையின் முதுமால்பு
அறியாது ஏறிய மடவோன் போல
ஏமாந் தன்று இவ்வுலகம்;
நாமுளே மாகப் பிரியலன்! தெளிமே." (குறுந்; உளக)

௮. செல்லூர்க் கொற்றனார்

செல்லூர், செல்லி எனவும் வழங்கப்பெறும்; இது, கீழ்க்கடலைச் சார்ந்துள்ளதொரு பேரூர்; இது கோசர்க் குரிய நியமத்திற்கு அணித்தே உளது; அருந்திறற் கடவுளா ரால் காக்கப்பெறும் சிறப்புடையது; ஆதன் எழினி என்பானுக்கு உரியது; மழுவாள் நெடியோனாய பரசு ராமன் வேள்வி பல ஆற்றிய விழுச் சிறப்புடையது என் றெல்லாம் பாராட்டப்பெறும். புலவர் பலரைப் பெற் றெடுத்த பெருமையும் இதற்கு உண்டு. செல்லூர் கிழார் மகனார் பெரும்பூதங்கொற்றனார், செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார் போன்ற புலவர்கள் இச்செல்லூரிற் பிறந்தவரே.

இவளைப் பிரிந்து பொருள் தேடச் செல்கின்றேன் என்கின்றனையே, நீ செல்லும் வழியில், கண்ணிபோல் வளைந்த கொம்புகளைக் கொண்ட காட்டெருது, தான் காணும் அணித்திடத்தே, அறுகம்புல் மேய்ந்து மகிழ்ந்து திரியும் மலைப் பசுவினைக் கண்டு, காதல் உற்று, அதைப் பெற மாட்டாமையால் பெருமூச்சுவிட்டு மர நிழலில் வீழ்ந்து கிடக்கும் காட்சிகள் பல உண்டே; அவற்றைக் கண்டு எவ்வாறு உளம் தேறிப் பொருள் தேடப் போவையோ? அவ்வாறு போதல் நினக்கு இன்பம் தருவ தொன்றோ? போதல் இயலுமோ? எனக்கேட்கும் தோழி ...ன் சொல்லாற்றல் சுவை நிறைந்து தோன்றல் காண்க!

"கண்ணி மருப்பின் அண்ணல் நல்லேறு
செங்கோல் பதவின் வார்குரல் கறிக்கும்
மடக்கண் வரையா நோக்கி வெய்துற்றுப்
புல்லரை உகாஅய் வரிநிழல் வதியும்
இன்னா அருஞ்சுரம் இறத்தல்
இனிதோ? பெரும! இன்துணைப் பிரிந்தே."

(குறுந் : ௩௬௩)

கூ. செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார்

இவர் செல்லூரிற் பிறந்தவர்; அந்தணர் குலத்தவர்; கண்ணனார் எனும் இயற்பெயருடையவர்; இவர் பெயர் சில ஏடுகளில் செல்லூர்க் கோசங்கண்ணனார் எனவும் காணப்படுகிறது. செல்லூர், கோசர் என்பார்க்கு உரித்து ஆதலின், அவ்வூரினராய இவர் அக்கோசர் குடியிற் பிறந்திருத்தலும் கூடும்; அவ்வாறாயின், இவர் பெயர் செல்லூர்க் கோசங்கண்ணனார் என இருப்பின் பொருந்தும். கருவூர்க் கோசனார் என்பாரை நோக்கக் கோசருள் புலவர்களும் உளர் என்பது போதருதல் காண்க. மக்கட் பேற்றின் மாண்பு குறித்து இவர் கூறுவன உளங்கொளற்பாற்று; மக்களாவார் மாற்றாரும் போற்றும் மாண்புடையராதல் வேண்டும்; அத்தகைய மாண்புநிறை மக்களைப் பெற்றார், இம்மண்ணுலகில் மட்டுமேயன்றி விண்ணுலகிலும் வீறு பெற்று வாழ்வர் என்று கூறும் அவர் கூற்று, "எழு பிறப்பும் தீயவை தீண்டா; பழிபிறங்காப், பண்புடை மக்கள் பெறின்," என்ற குறளோடு பொருந்தி நிற்றல் காண்க. புதல்வர் செய்யும் தான்தருமங்கள், தந்தை தாயர் தீவினைகளைப் போக்கி, நன்னிலை உய்க்கும் என்பது உயர்ந்தோர் துணிபாதலையும் உணர்க!

"இம்மை உலகத்து இசையொடும் விளங்கி
மறுமை உலகமும் மறுவின்று எய்துப
செறுநரும் விழையும், செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர் எனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்
வாயே ஆகுதல் வாய்த்தனம்." (அகம்: சுசு)

௧௦. தங்கால் ஆத்திரேயன் செங்கண்ணனார்

தங்கால், பாண்டிநாட்டில், விருதுநகர்க்கும், ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்கும் இடைப்பட்டதொரு பேரூர்; திருமாலின் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று; இப்பொழுது, திருத்தண்கால் என வழங்கப்படுகிறது. 'தடம்புனற் கழனித் தங்கால்" என இளங்கோவடிகளால் சிறப்பிக்கப் பெறும் பெருமையுடையது இத்தங்காலே; இவ்வூரை, "இராசராசப் பாண்டிநாட்டு மதுராந்தக வளநாட்டுக் கருநீலக்குடி நாட்டுத் திருத்தங்கால்" (A. R. NO. 564 of 1922) எனக் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில், இவ்வூரிலுள்ள மடமொன்றில், பாரதமும் இராமாயணமும் படிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது என்றும் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. சங்க காலத்தே, இவ்வூர் நல்லிசைச் சான்றோர் பலரின் பிறப்பிடமாம் பெருமையுற்றிருந்தது என்பது, தங்கால் பொற்கொல்லன் வெண்ணாகனார் போன்ற புலவர்களால் புலனும். செங்கண்ணனார், ஆத்திரேய கோத்திரத்துப் பிறந்த அந்தணராவர். இவர் பாடிய பாட்டொன்று நற்றிணைக்கண் இடம் பெற்றுளது.

பழந்தமிழ் மக்கள், தாம் உரைத்த உரை பொய்யாது; உரைத்ததை உரைத்தவாறே முடித்துத் தருவேம் என்பதை அறிவிக்குங்கால், சூளுறுதல் உண்டாம்; அச்சூளுறவு தப்பின், அவர்க்கு ஏதம் உண்டாம்; ஆனல், அறிவானும் அருங்குணங்களாலும் நிறைந்த பெரியோர் பேச்சு ஒன்றே போதும்; அவர் சூளுறுதல் வேண்டுவதின்று என அக்கால மக்கள் கருதினர். இந்த உண்மைகளைத் தம்முடைய பாட்டொன்றில் ஓரிரு அடிகளால் அறிவித்துள்ளார் நம் புலவர்:

"...............நாடன்
அணங்குடை அருஞ்சூள் தருகுவன் என, நீ
நும்மோர் அன்னோர் துன்னார்இவை என." (நற்:௩௬௯)

கக. தாமல் பல்கண்ணனார்

தாமல், காஞ்சிபுரத்திற்கு மேற்கே, காஞ்சிபுரம், வேலூர்ப் பெருவழியில் உளது. விஜயாலயன் வழிவந்த சோழர் காலத்தே இவ்வூர் மிக்க சிறப்புற்றிருந்தது. பாழான பழைய கோயில்களும் இங்கே உண்டு; அக் கோயிற் கல்வெட்டுக்களில் இவ்வூர்ப் பெயர் தாமர் எனக் காணப்படுகிறது. பன்கண்ணன் என்பது இந்திரனுக்கு உரிய பெயர்களுள் ஒன்று; இவர் பார்ப்பனர்;

ஒருகால் சோழன் நலங்கிள்ளியின் தம்பி மாவளத்தான் என்பவனும் புலவர் தாமல் பல்கண்ணனாரும் வட்டாடி மகிழ்ந்திருந்தனர்; அப்பொழுது வட்டுக்களில் ஒன்று புலவரை அறியாமலே, அவர்கீழ் மறைந்துவிட்டது; அதைக்கண்ட மாவளத்தான், புலவர் வேண்டுமென்றே வட்டினை ஒளித்தனர் எனக்கொண்டு வெகுண்டு, அவரை அவ்வட்டினாலேயே எறிந்தான்; தவறு செய்திலராகவும், தவறு செய்தார்போல் எண்ணி எறிந்த அவன் செயல் புலவர்க்கு மிக்க சினத்தை உண்டாக்கிற்று; "நலத்தின்கண் நாரின்மை தோன்றின் அவனைக், குலத்தின்கண் ஐயப் படும்," என்ப. ஒருவன் பழிசெயலும், இழிகுணமும் உடையனாயின், ஊரார், அவன் பிறப்பின்கண் யாதோ பிழையுண்டு என்றே கருதுவர்; புலவர்க்கு, மாவளத்தான் உண்மையில் சோழர் குடியிற் பிறந்தவன்தானா என்ற ஐயம் உண்டாயிற்று; அக்குடிவந்தார், பார்ப்பார் மனம் நோகுமாறு நடந்துகொள்ளும் பண்பினரல்லரே; பருந்தால் தாக்குற்றுத் தன்பால் வந்தடைந்த சிறிய புறவினைப் பேணிக் காத்தற்காகத் தானே துலையில் புகுந்து, தன் உடலையே உதவிய உயர்ந்தோர் பிறந்த பெருமையுடையதன்றோ சோழர் பெருங்குடி; பெருமைசால் அப்பெருங் குடியில், இவன்போலும் இழிகுணமுடையார் தோன்றியிருத்தல் இயலாதே; மேலும் பகைவரைக் கடக்கும் பேராண்மையும், புலவரைப் புரக்கும் கைவண்மையும்

உடைய இவன் முன்னோன் நலங்கிள்ளியின் நற்பண்பு எங்கே! இவன் இழிகுணம் எங்கே! இவனை அவன் தம்பி என, எவ்வாறு கொள்வது? உண்மையில் இவன் அவனோடு பிறந்தவனுகான்; இவன் பிறப்பில் ஐயம் உண்டு என்றெல்லாம் எண்ணி வருந்தினர்; எண்ணியதோடு நின்றார் அல்லர்; சினம் மிகுதியால், அவர் எண்ணம் சொல்லுருப் பெற்றுவிட்டது:

கேட்டான் மாவளத்தான்; இதற்குள்ளாகவே, புலவர் தவறிலர் என்பதையும் அறிந்து கொண்டான்; அதனால், புலவர் கூறும் வன்சொற்கள், அவனுக்குச் சினத்தை மூட்டிற்றில; மாருக, அவன் தலையை வணங்கச் செய்தன; தான்செய்த பிழைக்கு வருந்தினான்; புலவரை எறிந்ததை எண்ணி எண்ணித் துயர் உற்றான்; மாவளத்தான் நாணம், புலவர்க்குப் பெருமகிழ்ச்சி அளித்தது; வட்டு மறைந்திருந்தது தம்மிடத்தில்; அதனால் தவறு தம்முடையதே; தவறு செய்த தம்மை, மாவளத்தான் எறிதலில் தவறு இல்லை; அவன்பால் தவறு இல்லையாகவும் அவனைப் பழித்தது, தாம் மறுவலும் செய்த பெரும்பிழையாம்; இவ்வாறு, தவறுமேல் தவறு செய்தோர் தாமாகவும், தான் தவறு செய்யாமனும், தவறு செய்தான்போல் தாம் கூறிய வன்சொற்களைக் கேட்டும், சினங்கொள்ளாது, மாருகப் புலவர் நோவன செய்து விட்டோமே என்று எண்ணிய எண்ணத்தால், நாணித் தலை வணங்கி நின்ற மாவளத்தானின் பேருள்ளம் கண்டு பெரிதும் வியந்தார்; செவிகைப்பச் சொற் பொறுக்கா வேந்தரே உலகில் மிகப்பலராவர்; ஆனல் இவனோ, பிறர் கூறிய பழிகளையும் பொறுக்கும் பண்பும் உடையனுவன்; இக்குணம், இவனுக்கு, இவன் பிறந்த குடியால் வந்த பெரும் பண்பு. இவன் குடிவந்தார், தமக்குப் பிழை புரிந்தாரையும் பொறுக்கும் பேருள்ளம் படைத்தோராவர்; அவர் குடிவழிவந்து அப்பண்பு மாருது மாண்புற்ற இவன், இவர்களுக்குரிய காவிரி, கொண்டுவந்து குவிக்கும் மணலினும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து வளம்பெருகுவானுக! என்று

வாழ்த்தினார். அவ்வாழ்த்துரை ஓர் அழகிய பாவாக, அவர் வாயினின்றும் வெளிப்போந்தது;

"குணம் என்னும் குன்றேறி நின்றார்க்கு வெகுளி கணமே," நிற்கும்; அக்கணநேர வெகுளியின் ஆற்றல் அளவிடற்கரிதாம் என்ப. கணத்திற்குமுன் வெகுண்டு வெட்டெறிந்த மாவளத்தான் எங்கே? புலவர் பொன்னுரை கேட்டுப் பிழைஉணர்ந்து பணிந்துநின்ற மாவளத்தான் எங்கே? மாவளத்தான் சினங்கண்டு செந்தீப் பறக்கும் செங்கண்ணராய் வன்சொல் வழங்கிய தாமல் பல்கண்ணனார் எங்கே? அவன் பணிவுகண்டு, தம் பிழை உணர்ந்து வாழ்த்துரை வழங்கிய பல்கண்ணனார் எங்கே? இருவரும் குணக்குன்று ஏறிநின்றோர்; இருவர் சினமும் கணமே நின்றன; அச்சினத்தின் ஆற்றல், பணியாத பேரரசைப் பிழை உணர்ந்து வணங்கச் செய்தது; அழகிய வாழ்த்தினை விளங்க உரைக்கும் விரிந்த செய்யுளொன்றை வெளிவரச் செய்தது; வாழ்க அவர் சினங்கள்!

"கொடுஞ்சிறைக்
கூருகிர்ப் பருந்தின் ஏறுகுறித்து ஒரீஇத்
தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்
தபுதி அஞ்சிச் சீரை புக்க
வரையா ஈகை உரவோன் மருக
நேரார்க் கடந்த முரண்மிகு திருவின்
தேர்வண் கிள்ளி தம்பி! வார்கோல்
கொடுமர மறவர் பெரும! கடுமான்
கைவண் தோன்றல்! ஐயம் உடையேன்;
ஆர்புனை தெரியல் நின் முன்னோ ரெல்லாம்
பார்ப்பார் நோவன செய்யலர்; மற்றிது
நீர்த்தோ நினக்கு? என வெறுப்பக் கூறி
நின்யான் பிழைத்தது நோவாய் என்னினும்,
நீபிழைத் தாய்போல் நனிநா ணினையே;
தம்மைப் பிழைத்தோர்ப் பொறுக்கும் செம்மல்,
இக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு எண்மைகா ணும்எனக்
காண்டகு மொய்ம்ப! காட்டினை யாகலின்,

யானே பிழைத்தனென் ; சிறக்கநின் ஆயுள் !
மிக்குவரும் இன்னீர்க் காவிரி
எக்கர் இட்ட மணலினும் பலவே !'' (புறம் : சஙு)

இந்தச் செய்யுளில், புறவின்பொருட்டுத் துலைபுகுந்த சிபியின் செயலைச் சிறப்பிக்க விரும்பிய புலவர், அவன் செயல், உலக உயிர்கள், ஞாயிற்றின் கொடிய வெம்மையால் வெந்து வருந்தாவண்ணம், அஞ் ஞாயிற்று வெப்பத்தினைத் தாம் தாங்கிக்கொண்டு, காற்றையே உணவாக உடைய சில முனிவர்கள், அஞ் ஞாயிற்றோடே உலகைச் சுற்றி வருகின்றனர் ; அத்தகைய பேருபகாரியாகிய அம் முனிவராலும் வியந்து போற்றப்படும் அருமை உடையது அவன் செயல் எனக்கூறி, ஒரு வரலாற்றினையும் விரித்து உரைத்துள்ளார் :

“நிலமிசை வாழ்நர் அலமரல் தீரத்
தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்கிக்
காலுணவாகச் சுடரொடு கொட்கும்
அவிர்சடை முனிவரும் மருள.'' (புறம் : சஙு)

கஉ. தொண்டி ஆமூர்ச் சாத்தனர்

ஆமூர் என்ற ஊர்கள் தமிழகத்தே பல உள்ளன; தொண்டைநாட்டில் உள்ள இருபத்து நான்கு கோட்டங்களுள் ஒன்றுகிய ஆமூர்க் கோட்டத்து ஆமூர் நாட்டில் ஓர் ஆமூர் உளது; மகாபலிபுரம் இவ் ஆமூர் நாட்டைச் சார்ந்ததாம் என்றும் கூறுவர். தென்னர்க்காடு மாவட்டம் திண்டிவனத்தைச் சூழ உள்ள ஓய்மாநாட்டில் உள்ள ஆமூரும், இவ் ஆமூரே என்ப; இவ் ஆமூர், "அந்தணர் அருகா, அருங்கடி வியனகர், அந்தண் கிடங்கின் ஆமூர்," எனப் பாராட்டப்பெறும்; (சிறுபாண் : 187-188). சோழன் போர்வைக் கோப் பெருநற் கிள்ளியால் பொருது தோற்கடிக்கப்பெற்ற மல்லனுக்குரிய ஆமூர் ஒன்று முக்காவல் நாட்டில் உளது; அது, முக்காவல்நாட்டு ஆமூர் என்றே அழைக்கப்பெறும். புலவர்கள், அதை "இன்கடுங் கள்ளின் ஆமூர்," எனப் பாராட்டுவர் (புறம்; 80). சேரநாட்டில் ஓர் ஆமூர் உளது; அது, குறும்பொறை என்ற மலைக்குக் கிழக்கே உளது என்றும், கொடுமுடி என்பானுக்கு உரியது என்றும் புலவர்கள் கூறுவர். "குறும்பொறைக் குணாஅது........கொடுமுடி காக்கும் குரூஉக்கண் நெடுமதில் சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஆமூர்" (அகம் : 159).

புலவர் சாத்தனர், தொண்டி ஆமூர்ச் சாத்தனர் என அழைக்கப்பெறுவதால், அவர் பிறந்த ஆமூர், தொண்டி நகரைத் தலைநகராகக்கொண்ட சேரநாட்டைச் சார்ந்த ஆமூர் என்றே கொள்வர் புலவர்.

கடலில் விளையும் உப்பு, உமணர்க்கு வேண்டும் பயனெல்லாம் அளித்துத் துணை புரிவதால், அதைக் கடலில் விளைந்த அமிழ்தம் எனப் புலவர் கூறுவது போற்றுதற்குரியதாம்.

> "ஒலி திரைக்
> கடல்விளை அமிழ்தின் கணம்சால் உமணர்."
>
> (அகம் : ககசு)

கரு. நல்லூர்ச் சிறுமேதாவியார்

நல்லூர் என்ற பெயருடைய ஊர்கள் தமிழகத்தில் பல உள ; நல்லூர், நல்லூர்ப் பெருமணம், பந்தணை நல்லூர், முதலாய தேவாரம் பெற்ற ஊர்ப் பெயர்களைக் காண்க. பேகன் பரத்தையோடிருந்த ஊர்ப் பெயரும் நல்லூரே. இவற்றுள் புலவர் பிறந்த நல்லூர் எதுவோ அறிகிலம். தாம் பிறந்த நல்லூரைப், "புன்புல வைப்பின் எம் சிறு நல்லூரே" எனத் தம் பாட்டிடை வைத்துப் பாராட்டியுள்ளார். இவர் பெயர், நன்பலூர்ச் சிறு மேதாவியார் எனவும் சில ஏடுகளில் காணப்படும். அகத்தில் இரண்டும், நற்றிணையில் ஒன்றும் ஆக மூன்று பாக்கள் இவர் பாடியனவாகக் கிடைத்துள்ளன.

முல்லைநிலத்து ஆயர்மகள் ஒருத்தி விருந்தினரை வரவேற்கும் வனப்புமிகு காட்சியினை நன்கு விளக்கியுள்ளார். "ஐய! களாவும் பழுத்துப் புளிச்சுவை பெற்றுள்ளன ; விளாவும் பழுத்துள்ளன ; செம்மறியாட்டின் பாலைச் சிவக்கக் காய்ச்சிப்பெற்ற முற்றிய தயிராகிய உலையில், மாசு போகக் குத்திக்கொள்ளப்பெற்ற வரகரிசியினையும் பெருமழை பெய்தமையால் வெளிப் புறப்பட்ட ஈயலையும் இட்டுச் சமைத்த இனிய புளிச்சோற்றினை, ஆன் நெய் உருகப் பெய்து நின் ஏவலர் முன்னே உண்ண, நீயிர் முன்வேலி அகத்தே அமைந்த பந்தரை முன்னே கொண்ட, செம்மண் பூசிச் சிறக்கச்செய்த சிறிய இல்லினுட் புக்கு, நினக்கு மனைவியாதற்குரிய இவள் விருந்தேற்று அளிக்க, பால் பெய்த உணவினை உண்டு செல்வாயாக," எனக் கூறும் அவ் வாயர் மகளிரின் அன்புரையினையும், அவர்தம் உணவு வகைகளையும், எத்துணை அழகாக விளக்கியுள்ளார் புலவர் நோக்குங்கள்!

"களவும் புளித்தன ; விளவும் பழுநின ;
சிறுதலைத் துருவின் பழுப்புறு விளைதயிர்
இதைப்புன வரகின் அவைப்புமாண் அரிசியொடு
கார்வாய்த்து ஒழிந்த ஈர்வாய்ப் புற்றத்து

“அயல்பெய்து அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு
சேதான் வெண்ணெய் வெம்புறத்து உருக,
இளையர் அருந்தப், பின்றை, நீயும்,
இடுமுள் வேலி, முடக்கால் பந்தர்ப்
புதுக்கலத் தன்ன செவ்வாய்ச் சிற்றில்
புனையிருங் கதுப்பின்நின் மனையோள் அயரப்,
பாலுடை அடிசில் தொடீஇய ஒருநாள்
மாவண் தோன்றல்! வந்தனை சென்மோ!
காடுறை இடையன் ஆடுதலைப் பெயர்க்கும்
மடிவிடு வீளை வெரீஇக் குறுமுயல்
மன்ற இரும்புதல் ஒளிக்கும்
புன்புல வைப்பின் எம்சிறு நல்லூரே.” (அகம் : ௩௯௪)

கச. நல்விளக்கனார்

நல்விளக்கு என்பதோர் ஊர்; அது யாண்டுளது என்பது விளங்கவில்லை; அவ்வூரிற் பிறந்ததனால், இவர் நல்விளக்கனார் என அழைக்கப்பெற்றுள்ளார். இவருடைய பாடலாக நமக்குக் கிடைத்துளது நற்றிணையில் குறிஞ்சித் திணை தழுவிவந்த பாடல் ஒன்றே.

தலைவன் ஒருநாள் வாராது ஒழியினும் வருந்துவாள் தலைமகள்; அவள் கண்கள் நீர் சொரியும்; தோள்வளை கழன்றுகுமாறு மெலிந்துவிடும்; ஆனால் அவன் வரும் வழியோ கொடுமை நிறைந்தது; இளமையால் நடக்கலாற்றாத் தன் கன்று புலியால் தாக்குற்றுத் துயர் உறும் என அஞ்சிய பிடி, அதற்குக் காவலாய் உடனிருந்து அழைத்துச் செல்லும் அருமையுடையது; ஒருநாள் வாராது நிற்பினும், நெடிது வருந்தும் தலைவி, அவன் வரும் அக்கொடும் வழியில் அவனுக்கு ஏதம் உண்டாம் என அறியின் வாழாமையும் ஆம்; ஆகவே அவன் வாராதிருத்தலே நன்று; இவ்வாறு அவன் வருதலாலும் துயர் உண்டு; வாராமையாலும் துயர் உண்டு என அறிந்த தோழி, அத்துயர் நீங்கற்கு வழி, அவன் அவளை விரைந்து வந்து வரைந்து கொள்வதே எனத் துணிந்து அவன் வந்த வழியினை எடுத்துக்கூறுவாள். அவன் நாட்டைச் சார்ந்த காடுகளில் வாழும் கானவன், முள்ளம்பன்றியினைக் கொன்று கொணர்ந்து தர, அவன் மனைவி அதைத் தன் குடியில் உள்ளார் அனைவர்க்கும் மகிழ்ந்து அளித்து வாழும் வாழ்க்கையினைக் கண்டும், அவ்வாழ்க்கைபோல், தானும் வாழ எண்ணாது வரும் அவன் இனி இங்கு வாராது அமைவானாக எனக் கூறினாள் எனப் பாடிய அவர் பாட்டு, அக்கால மக்களின் மன இயல்பினை ஒருவாறு உணரத் துணைபுரிதல் காண்க!

> "ஆய்மலர் மழைக்கண் தெண்பனி உறைப்பவும்,
> ....
> ஓங்குமலை நாடன்நின் நசையி னானே." (நற்: அஅ)

கரு. நெடுங்களத்துப் பரணர்

இவர் பெயர் ஏடுகளில் நெடுங்கழுத்துப் பரணர் என வந்திருத்தல் கருதி, இப்பெயர் இவர்க்கு நீண்ட கழுத்து உண்மையால் வந்த காரணப் பெயராம் எனக் கருதி வந்ததை மறுத்து, இவர் பெயர் நெடுங்கழுத்துப் பரணர் என்பது அன்று; நெடுங்களத்துப் பரணர் என்பதே முதற் கண் நெடுங்கழத்துப் பரணர் எனப் பிழைபட்டுப் பின்னர் நெடுங்கழுத்துப் பரணர் எனத் திரிந்து வழங்கலாயிற்று; இவர் திருச்சிராப்பள்ளிக்குக் கிழக்கே காவிரியின் தென் கரையில் உள்ள நெடுங்களம் என்ற ஊரினராவர்; அவ் ஊரில் இவர் பெயரால் வழங்கிய மேடு ஒன்றும் இருந்தது. இவர் பெயர் திரிந்து வழங்குவதைப் போன்றே பரணர் மேடு என்ற பண்டைப் பெயர் பரணிமேடு எனத் திரிந்து வழங்குகிறது என அரிய ஆராய்ச்சி மூலம் அறிந்து முடிவு செய்துள்ளார் ஔவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள். (செந்தமிழ்ச் செல்வி : 23 : 485.)

வீரன் ஒருவன் விழுப்புண்பெற்று வீழ்ந்துவிட்டானாக, அவன் சிறப்பினைப் பாராட்டுமுகத்தான், அவன் மனைவி, அப்போர்க்களத்தே நின்று களம்பாடி மகிழும் பாணரை யும் துடியரையும் விளித்து, "வெள்ளிய தூய ஆடையும், கரிய நிற உடலும் உடைய இம்மறவனை மொய்த்து நிற்கும் புள்ளினங்களை ஓட்டிக் காப்பீராக! யானும் இவன் உடலை உண்ணவரும் குறுநரிகளை, விளரிப் பண்பாடி விரட்டுவல்; வேந்தன் பொருட்டு வெறிதேயும் உயிர்கொடுக்கும் வெந் திறல் உடையவன் இம்மறவன்; இத்தகையானுக்கு, வேந்தன் தன் மணிமாலையைச் சூட்டிவிட்டு இவன் கழுத் தில் இருந்த ஒரு காழ் ஆரத்தைத் தான் அணிந்துகொண்டு சிறப்புச் செய்துள்ளான்; அத்துணைப் பேரன்புடையனாய அவ்வேந்தனும், இவனை இழந்தமையால் பெருந்துயர் உறும் என்னைப் போன்றே பெருந்துயர் உறுவானாக," எனப் புலம்பி நின்றாள் எனப் பாடியுள்ளார்:

"சிறுஅஅர்! துடியர்! பாடுவன் மகாஅஅர்!
தூவெள் ளறுவை மாயோற் குறுகி
இரும்புள் பூசல் ஓம்புமின்; யானும்
விளரிக் கொட்பின் வெண்ணரி கடிகுவென்;
என்போல் பெருவிதுப்பு உறுக வேந்தே;
கொன்னும் சாதல் வெய்யோற்குத் தன்தலை
மணிமருள் மாலைசூட்டி அவன்தலை
ஒருகாழ் மாலை தான்மலைந் தனனே." (புறம்: உ௯௧)

இதில் வீரர், வேந்தன் பொருட்டு உயிர்விடும் விழைவுடையவர்; அவனைக் காக்க ஆற்றும் போருக்குப் பயன் எதிர்நோக்கார் எனவும், அவ்வாறு தம் பொருட்டு உயிர் விடத் துணியும் உரனுடைப் பெருவீரர்க்குத் தன் மணி மாலைகளை அளித்து மாண்புறுத்தி மகிழ்வன் வேந்தன் எனவும் கூறி, அக்காலப் பெருவேந்தர்க்கும் பெருவீரர்க்கும் இடையே நிலவிய அன்புப் பிணைப்பினை அழகாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் புலவர்.

கசு. படுமரத்து மோசிகீரனார்

கீரனார் என்ற இயற்பெயருடைய இவரோ, அன்றி இவர் முன்னோர்களோ, மோசியினின்று படுமரம் போந்து வாழ்ந்தவராதலின், இவர் படுமரத்து மோசிகீரனார் என அழைக்கப்பெற்றுள்ளார். மோசி நகர்க்குரிய கீரனார் ஒருவரும் உளராதலின், அவ்வேற்றுமை தோன்ற, இவரைப் படுமரத்து மோசிகீரனார் என, அக்காலத்தார் அழைப்பாராயினர். இவருக்குரிய ஊராகிய படுமரம் சில ஏடுகளில் படுமாற்றூர் எனவும் படுமாத்தூர் எனவும், காணப்படுகிறது. இப்படுமரத்தினும் புலவர் பலர் வாழ்ந்திருக்கக் காண்கிறோம்.

தலைவன், பாணன் வழி அனுப்பிய தூதினை ஏற்றுக்கொண்ட தலைமகள், தான் ஏற்றுக்கொண்டமைக்குக் காரணம், பாணன் உரைத்த உரை வன்மையே எனத் தோழிக்குக் கூறுவாள்; "தோழி! தங்கள் கணவன்மார் செய்த தவறு கண்டு மிகச் சினந்து ஊடி நிற்பாரை யெல்லாம், தன் சொல்லாற்றலால் பணியவைத்து அவரவர் கணவன்மாரை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்து, அங்கெல்லாம் விருந்துண்டு வாழும் வாழ்க்கையில் கைதேர்ந்தானாகிய இப்பாணனால், யானும் தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ள இசைந்தேன்; இத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்த இவன், இரந்துண்டு வாழ்ந்து பெருநூல் பல கற்கும் ஓர் இள மாணாக்கன் ஆவன்; தான் பழகியறியாத பிற ஊர்களிலும், தன் மொழிவன்மையினைத் தோற்றுவிக்கும் இவன், தனக்குரிய ஊர்ச்சபையில் எத்துணைச் சிறந்து விளங்குவனோ அறியேன்," எனக் கூறினாள் என்று பாடி, அக்கால மாணவர்தம் மாண்பினை மனதாரப் போற்றி மகிழ்ந்துள்ளார் புலவர்.

"அன்னாய்! இவனோர் இளமாணாக்கன்;
தன்னூர் மன்றத்து என்னன் கொல்லோ?
இரந்தூண் நிரம்பா மேனியொடு
விருந்தின் ஊரும் பெருஞ்செம் மலனே."

(குறுந்: ௩௩)

தலைவன் வருகின்றான் என்ற செய்தியைத் தன்பால் கூறிய பாணனை நோக்கி, "பாண! தலைவர் வருகின்றனர் என்று கூறுகின்றனையே, அவர் வரவை நீ எவ்வாறு அறிந்தனை; அவர் வருவதை நின் கண்ணால் நீயே கண்டனையோ? அல்லது அவர்வருவதைக் கண்டார் கூறக்கேட்டனையோ? கேட்டனையாயின், யாரிடத்தே கேட்டனை; அவ்வாறு கூறினவர் யாவர்? உண்மையை உள்ளவாறு அறிய உளம் துடித்து நிற்கின்றோம் யாங்கள்; ஆதலின் கூறுவனவற்றைத் தெளிவுறக் கூறு; கூறினால், யானைகள் புகுந்து ஆடும் பேராறாகிய சோணையாற்றால் சூழப்பெற்ற பொன் வளம் பெற்ற பாடலிபுரத்தைப் போலும் பெருஞ்செல்வம் பெற்றுப் பெருக வாழ்வாயாகுக!" என வாழ்த்திய தலைமகளின் வாழ்த்துரைகள், அவள் தன் கணவனை அறியத் துடிக்கும் உள்ளத் துடிப்பினை உள்ளவாறு உணர்த்தி நிற்றல் காண்க.

பழந்தமிழர்கள், தமிழகத்து வரலாறுகளோடு வடநாட்டு வரலாறுகளையும் விளங்க உணர்ந்திருந்தனர்; வடநாட்டில் சோணைநதிக்கரையில் உள்ள மகதநாட்டுத் தலைநகராம் பாடலிபுத்திரம் பொன்னாற் சிறந்த 'பெருநகரமாம் என அறிந்திருந்தனர் என்பதற்குப் புலவர் படுமரத்து மோசிகீரனார் பாடலும் ஒரு சான்றாம்.

"நீ கண்டனையோ? கண்டார்க் கேட்டனையோ?
ஒன்று தெளிய நசையினம்; மொழிமோ!
வெண்கோட்டு யானை சோணை படியும்
பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்!
யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே?" (குறுந்: எரு)

தலைவி, "நீ கண்டனையோ? கண்டார்க் கேட்டனையோ?" என ஒருகால் கேட்ட தலைவி, அவன் உள்ளம் உவக்குமாறு, பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்," என வாழ்த்திவிட்டு தன் வாழ்த்துரையால் உளம் மகிழ்ந்த அவன் அந்நிலையில் உண்மை உரைப்பன் என்ற உறுதி 'யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே?" என

மீட்டும் ஒருமுறை கேட்டாள் எனப் பாடிய புலவர் மக்கள் உளப்பண்பு உணர்ந்த பெரியவராவ ரன்றோ?

தலைவியின் கற்புநெறிக்குக் களங்கம் உண்டாதல் கூடாது எனின், அவள் தலைவனோடு அவனூர் சென்று, அவனை ஆண்டு மணத்தல் வேண்டும் எனத் துணிந்து, அதை இருவர்க்கும் உளங்கொள்ளும்வரை உணர்த்தி, அவர் இசைந்தாராகக் குறித்த நேரத்தே தலைவிபால் சென்று தலைவன் வந்துளன்; புறப்படுக! என்று கூறியக்கால் நாணம் மிகுதியால், "இன்று கழிக, நாளைச் செல்வோம்" எனத் தலைவி உரைப்பக் கேட்ட தோழி, அவள் உரையால் தான் செய்துமுடித்த ஏற்பாடுகள் எல்லாம் பாழாய்ப் போவதோடு, அவனுக்கும் பெரும்பழி உண்டாம் என்ற உணர்வு வரப்பெற்றமையால், கையும் காலும் செயலறத் தீயிடை வீழ்ந்த தளிரேபோல் நடுங்கினாள். தோழியின் நடுக்கத்தைப் புலவர் நன்கு படமாக்கிக் காட்டியுள்ளார்:

"நீ உடம் படுதலின், யான்தர வந்து
குறிநின் றனனே குன்ற நாடன்;
இன்றை அளவை சென்றைக்க என்றி
கையும் காலும் ஓய்வன அழுங்கத்
தீயுறு தளிரின் நடுங்கி
யாவதும் இலையான் செயற்குரி யதுவே."

(குறுந்: ௩அ௩)

கஎ. படுமரத்து மோசிக்கொற்றன்

படுமரத்து மோசிகீரனாரைப் போன்றே, இவரும் மோசியினின்றும் போந்து, படுமரத்தில் வாழ்ந்தவராவர். இவர் பாடிய பாட்டு ஒன்றே நமக்குக் கிடைத்துளது.

மக்கள் கோடைக்காலத்தே குளிர்ந்த காற்று, குளிர்ந்த நீர், குளிர்ந்த சூழ்நிலை ஆகியவற்றை விரும்புவதும், பனி மிகும் மாரிக்காலத்தே வெப்பமான பொருள்களையே விரும்புவதும் இயல்பாம். இதை உணர்ந்த புலவர், தலைவி ஒருத்தியின் நலத்தினைப் பாராட்டுங்கால், அவள் கோடைக் காலத்தே குளிர்ந்து தோன்றுவாள்; மாரிக்காலத்தே மனம் மகிழும் வெப்பம் உடையளாவள் என்று பாராட்டி இயற்கைப் பொருள்கள்பால் தாம் பெற்ற அறிவின் நுட்பத்தை நன்கு புலப்படுத்தி உள்ளார்.

தலைமகளின், தண்மை வெம்மைகளுக்கு, பொதியிற் சந்தனத்தையும், வெயிலில் நின்ற தாமரை, அவ்வெயில் மறையக் கூம்பியக்கால் சிறிதே வெம்மையுற்றிருக்கும் அம் மலரின் உள்ளகத்தையும் முறையே உவமையாகக் கூறிய அவர் அறிவின் நுட்பம் கண்டு அகமகிழ்வோமாக!

சந்தனத்தின் சிறப்பினைக் கூறத் தொடங்கி, அது வளரும் பொதியமலையின் மாண்பினை, அது உலகத்தாரால் உள்புக்குக் காணலாகா அருமை உடையது; தெய்வங்கள் உறையும் சிறப்புடையது எனவும் உரைத்துள்ளார்:

"மன்உயிர் அறியாத் துன்னரும் பொதியில்
சூருடை அடுக்கத்து ஆரம் கடுப்ப
வேனி லானே தண்ணியள்; பனியே
வாங்குகதிர் தொகுப்பக் கூம்பி ஐயென
அலங்குவெயில் பொதிந்த தாமரை
உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம் மையளே." (குறுந்: ௩௭௬)

கஅ. பிசிராந்தையார்

பிசிராந்தையார், பாண்டிநாட்டில் பிசிர் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர்; பிசிராந்தையாரின் பெறுதற்கரிய நண்பனாகிய கோப்பெருஞ்சோழன், தன் நண்பர், "தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட் டுள்ளும், பிசிரோன் என்ப என் உயிர் ஓம்புநனே," என்று கூறுதல் காண்க. சோழநாட்டில், புலவர் பலரை நண்பராகக்கொண்டு நாடாண்டிருந்த கோப்பெருஞ் சோழன்பால் அன்புகொண்டு, அவனைக் காணுத முன்பே தன் உயிர் ஒத்த நண்பனாகக் கருதி வாழ்ந்தவர்; கோப்பெருஞ் சோழனும், புலவர் பெருமை யறிந்து, அவரைக் காணுதே, அவர்பால் பேரன்புகொண்டு பெருநட்புடையனாய் விளங்கினான். பாண்டிநாட்டில் வாழினும், கோப்பெருஞ் சோழனையே தம் அரசனாகக் கருதி வாழ்ந்தவர்; "நுங் கோ யார்" என வினவியோர்க்கெல்லாம், "எங்கோ, கோழியோனே; கோப்பெரும் சோழன்" என்று கூறிப் பெருமை கொள்பவர்; தம் பெயர் கேட்பார்க்கும் "என் பெயர் பேதைச் சோழன்," என்று அவன் பெயரையே தம் பெயராகக் கூறும் அத்துணை அன்புடையவர்; கோப்பெருஞ் சோழனும், தன் நண்பன் பிசிராந்தையாரின் பண்பு கேட்பார் அனைவரிடத்தும், "பிசிராந்தை இகழ்விலன்; இனியன்; யாத்த நண்பினன்; புகழ்கெட வரூஉம் பொய் வேண்டலன்," என்று அவர் பெருமை கூறிப் பாராட்டி வாழ்வன். 'கேட்டல் மாத்திரையல்லது யாவதும் காண்டல் இல்லா' இருவரும் இவ்வாறு உயிர் ஒத்துப் பழகியதாலன்றோ, "கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும், பிசிராந்தையார்க்கும்போல உணர்ச்சி யொப்பின், அதுவே, உடனுயிர் நீங்கும் உரிமைத்தாய நட்பினைப் பயக்கும்" (குறள் : 785. பரிமேலழகர் உரை). எனச் சிறந்த நண்பர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அறிஞர் பெருமக்களால் எடுத்துக்காட்டப் படுவாராயினர்!

இத்துணைச் சிறந்த நண்பர்களாகிய இவ் விருவரும், இவ் வுலகில் ஒருங்குகூடி இருந்து, உயரிய அறவுரைகள்

பல அளித்து வாழாது, இடையில், ஒருவரை யொருவர் காணப்பெருமலே இறந்து மறைந்தது இவ் வுலகோர்க்கு ஆகூழ் இன்மையால் போலும்!

கோப்பெருஞ் சோழன், தன் மக்கள் மாண்பிலராய்த் தன் மீதே பகைத்தமை அறிந்து, மனம் குன்றி, வடக்கிருந்து மாண்டு மறைய விரும்பினன்; அவ்வாறே உறையூரின் ஒருபால் வடக்கிருந்தான்; வடக்கிருக்கப் புகுதற்கு முன், என் நண்பன் பிசிராந்தை, என் செல்வக்காலை நிற்பினும், என் அல்லற்காலை நில்லலன்; ஆதலின், என் அருகே அவனுக்கும் ஓர் இடம் ஒழித்து வையுங்கள்,'' என்று கூறி உயிர்விட்டான்; தம் நண்பன் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு உற்ற துயர் கேட்டார் பிசிராந்தையார்; ஓடோடி வந்தார் உறையூர்க்கு; அவன் நிலை கண்டார்; அழுதார்; அரற்றினர்; அவன், தன் அருகே ஒழித்து வைத்திருந்த இடத்தே தாமும் இருந்து உயிர் துறந்தார்! என்னே அவர் நட்பின் பெருமை! 'வருவன்' என்ற சோழன் சொல்லின் பெருமையினையும், அது பொய்யாகா வண்ணம் வந்த பிசிராந்தையார் செயலையும் ஆண்டுக் கூடியிருந்த புலவர் அனைவரும் நினைக்குந்தொறும் நினைக்குந்தொறும் வியந்து பாராட்டினர்.

பழகிய நண்பரினும் பெரிய நண்பராய், விளங்கிய புலவர் பிசிராந்தையார், புலவரும் போற்றும் புலமையும், அறிவுத் தெளிவும் உடையவராவர்; உண்மையெனக் கண்ட ஒன்று உலகறியக் கூற அஞ்சாத ஆண்மையாளர். அவர் வாழ்ந்த பாண்டிநாட்டில் அப்போது அரசியல் மேற்கொண்டிருந்தோன் அறிவுடை நம்பி என்ற அறிஞனவன்; அவன் தன்னளவில் சிறந்த புலமையும், சீரிய பண்பும் உடையனே ஆயினும், அவன்கீழ் அரசியல்பணி புரிவார், குடியறிந்து கோலோச்சும் பண்பிலராயினர்; குடிகளிடத்தே கொள்ளும் இறையினை முறையோடு வாங்குதல் வேண்டும் எனும் கொள்கையற்றவர்; அதனல் நாட்டில் நலிவு பெருகுவது அறிந்த பிசிராந்தையார், அரசன் அறிவுடை நம்பிபால் சென்று, அரசர் இறைகொள்வதற்

காம் முறை இது என எடுத்துக்கூறிய அறவுரை இன்றுள்ளார்க்கும் பெரிதும் பயன்படும் பெருமையுடையதாம்.

"நிலத்தின் அளவு மிகச் சிறிது என்றாலும், அதை முறையாகப் பயிரிட்டு அதில் விளையும் உணவுப்பொருளை நாள்தோறும் இவ்வளவுதான் என்று கணக்கிட்டுக் கொடுத்துவந்தால், அச்சிறு நிலத்தில் விளைந்த பொருளே, யானைக்குப் பலநாள் உணவாகப் பயன்படும்: ஆனால், பரந்த நிலத்தில் பயிர் செய்துவிட்டு, அந் நிலங்கள் விளைந்து கதிர் முற்றியிருக்கும் காலத்தில், யானை ஒன்றை அவிழ்த்துவிட்டு, அது விரும்பியாங்குத் தின்னச்செய்தால், பயிர் செய்த நிலம்—வேலி வேலியாகப் பரவிக்கிடப்பினும், அவை முழுவதும் ஒரேநாளில் பாழாகிவிடும்; யானையின் வாயுள் போவதைவிட, அதன் கால்களால் மிதியுண்டு அழிவதே மிகுதியாம். அதைப்போல், ஆளும் அரசன் அறிவுடையனாகிக் குடிகளிடமிருந்து எவ்வளவு பெறலாம்? எவ்வளவு பொருளை அவர்களால் கொடுக்க இயலும் என்பதை அறிந்து, அதற்கேற்ப ஒழுங்கான ஒரு முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்களிடமிருந்து வரி வாங்குவது என்ற முறையினை மேற்கொண்டால், அந் நாட்டு மக்கள் அரசனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுவனவற்றையும் கொடுத்துத் தாங்களும் செழித்து வாழ்வர்; ஆனால், அரசன் தானும் கொடுங்கோலனாய், குடிகள் அழ, அழ அவர்களிடமிருந்து வரி வாங்குவதே அறநெறியாம் என அழிவுப்பாதை காட்டுவோரையே அமைச்சராகவும் கொண்டு குடிகள் வருந்த வரிவாங்குவதை வழக்கமாக மேற்கொண்டால், அவனாலும் அதிகநாள் வரிவாங்க இயலாது; அவன் குடிகளும், அவன் கொடுமை தாங்காது அந்நாட்டை விட்டு விலகுவர்; அல்லது வாழ்விழந்து வாடி வதைவர்." அறிவுடை நம்பிக்கு அவர் காட்டிய அரசியல் நெறி இது:

"காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே,
மாநிறை வில்லதும், பன்னாட்கு ஆகும்;
நூறுசெறு வாயினும், தமித்துப்புக்கு உணினே,

வாய்புகு வதனினும், கால்பெரிது கெடுக்கும்;
அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே,
கோடி யாத்து, நாடுபெரிது நந்தும்;
மெல்லியன் கிழவ னாகி, வைகலும்
வரிசை அறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்,
யானை புக்க புலம் போலத்
தானும் உண்ணான்; உலகமும் கெடுமே." (புறம்: ௧௮௪)

பிசிராந்தையார் கவலையற்ற பெருவாழ்வுடையவ ராவர்; மனக்கவலையற்றார்க்கு உடல்நலக் கேடு உண்டா வது இல்லை; அதனால் அவர் தலை நரையடைதல் விரைவில் உண்டாகாது; பிசிராந்தையார் பல்லாண்டு வாழ்ந்தவர்; அவர் ஆண்டு பல வாழ்ந்தும், அவர் தலை நரைத்திலது; தலை நரையாமைக்குரிய காரணம் யாது என்றார்க்கு அவர் கூறிய விடை, அவர் கவலையற்ற வாழ்வை விளக்குகிறது; ஒருவர்க்குண்டாம் கவலை, அகநிகழ்ச்சியானும், புற நிகழ்ச்சியானும் உண்டாம்; அகத்தே, மனைவியும், மக் களும் மாண்பிலராயினும், ஏவல் செய்வார் நல்லவரல்லா ராயினும் ஒருவர்க்குக் கவலையுண்டாம்; புறத்தே, நாட்டில் நல்லாட்சி இன்றாயின், நாட்டுமக்களுக்கு அவ்வாட்சியால் உண்டாம் துயர்கண்டு கவலைமிகும்; நாட்டில் வாழ்மக்கள் கல்லறிவும், நன்னெறியும் இலராயின், அவர்களாலும் நாட் டில் துயர்மிகும் ஆதலின் அதனாலும் மனக்கவலை மிகும். இவ்விரு நிலையிலும் கவலையற்ற வாழ்வினர்க்கு உடல் தளர் வதோ, அதனால் அவர் தலைமயிர் நரைத்தலோ இன்றாம்; இந்த உண்மையினைப் புலவர் பிசிராந்தையார், நரையற்ற தம் தலையினைக் கண்டு வியந்து நிற்பார்க்கு விளங்க உரைக் கின்றார். "பெரியீர்! நரைதிரைகட்குக் காரணம் முதுமை யன்று; மனக்கவலையே; எனக்குக் கவலை இல்லை; கவலை இன்மைக்குக் காரணம், என் வீட்டிலோ, நாட்டிலோ கவலை தருவார் இலர்; என் மனைவி, மனைக்குரிய மாண்பு களில் மாறுதவள்; என் மக்கள் அறிவன அறிந்தவர்; என் கீழ்ப்பணியாற்றுவார், என் குறிப்பறிந்து கடனாற்றும்

கருத்துடையவர் ; ஆகவே வீட்டில் எனக்குக் கவலையில்லை; எங்கள் நாட்டு அரசன் அறம்புரி செங்கோலினன்; அல்லவை கடிந்து ஆளும் அறிவுடையவன் ; மேலும், எங்கள் நாட்டில் அறிவற்றார் அதிகம் இலர் ; ஆன்றவிந் தடங்கிய சான்றோர் பலர் வாழ்கின்றனர் ; அவர்கள் தாங்கள் தவறு செய்யாமையோடு, அரசன் தவறின், அவன் தவற்றினை எடுத்துக்காட்டித் திருத்தும் இயல் புடையார் ; ஆதலின், அங்கும் மனக்கவலை கொள்வதற்கு இடம் இன்றாம் ; இவ்வாறு இருநிலையிலும் கவலை இன்மை யால் ஆண்டு பல ஆகியும் நரையிலனாகினேன்," என்று கூறும் காரணங்கள், கவலையற்ற வாழ்வினைத் தாம் விரும்பு வோரும், கவலையற்ற வாழ்வினைத் தன் நாட்டு மக்கள் பெறுதல் வேண்டும் என விரும்புவோரும் கருத்தூன்றி நோக்கற்பாலனவாம்.

"யாண்டு பலவாக நரையில வாகுதல்,
யாங்கா கியர்? என வினவுதி ராயின்
மாண்டஎன் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர் ;
யான்கண் டனையர் என் இளையரும் ; வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும் ; அதன்தலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர் யான் வாழும் ஊரே." (புறம் :

கக. புல்லாற்றூர் எயிற்றியனூர்

காவிரியின் வடகரைக்கண்ணதாய புல்லாற்றூரிற் பிறந்த புலவர் எயிற்றியனூர், பரிசில் பெற்றுத் தாம் வாழப் பாக்கள் பாடும் பிற புலவர்களைப் போலன்றி, பாக்கள் பாடிப் படையேந்திக் களத்தே நின்ற ஒரு தந்தைக்கும் அவன் மக்களுக்கும் இடையே எழ இருந்த பெரும் போர் ஒன்றை ஒழித்துப் புகழ்பெற்றவராவர்.

பிசிராந்தையார், பொத்தியார், புல்லாற்றூர் எயிற்றியனூர் போன்ற புலவர் பெருமக்களை நண்பர்களாகக் கொண்டு, கொற்றமும் கொடையும் விளங்க வீற்றிருந்த கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு மக்கள் இருவர் இருந்தனர்; ஆனால், அவர்கள், 'தந்தையரொப்பர் மக்கள்' என்ற மூதுரையைப் பொய்யாக்கி, மறநெறிமிக்கு மாண்பிலராயினர்; தம் தந்தையோடே பகைத்தனர்; படையெடுத்தும் வந்தனர்; அவர்கள் தம் மக்களேயாயினும், தகா வொழுக்கினராதல் அறிந்த அரசன், தானும் அவரை அடக்க அவர்மீது போர்கொண்டு செல்லலாயினன். தந்தையும், மக்களும் தம்முட் பகைத்துப் போர்புரியும் கொடுஞ் செயல் கண்ட புலவர் புல்லாற்றூர் எயிற்றியனூர், மனம் பொறாராய்ப் போரை எவ்வாறேனும் தடுத்து நிறுத்த எண்ணினூர்.

மக்கள் மாண்பிலராதல் அறிந்த புலவர் அவர்கள்பால் செல்லாது அரசன்பால் சென்று அறவுரை கூறலாயினர். தாம் கூறும் அறவுரைகளை, அரசன் அமைதியுறக் கேட்டல் வேண்டும் என்பதற்காக முதற்கண், அவன் பெற்ற வெற்றி, அவன்பால் அமைந்துகிடக்கும் உள்ள ஊக்கம், உரன், ஆருயிர்கள் மாட்டு அவன்கொள்ளும் அருள் ஆய வற்றை எடுத்துக்கூறிப் புகழ்ந்தார். பின்னர், "வேந்தே! நின்னெடு மாறுபட்டுப், பொர வந்துநிற்கும் இவரையும், நின்னையும் நோக்கின் அவர், நின்குலத்தோடு தொன்று தொட்டு வந்த பகைமையுடையராய சேர, பாண்டியர் குடி

யில் வந்தவரல்லர்; நீயும் அவ்வாறே அவர் பகைவராகிய, சோனே, பாண்டியனே அல்லன்," என்று கூறி அவர்கள் பகைத்தற்குரியரல்லர் என்பதை எடுத்துக் கூறினர்; ஈண்டு, அரசனோடு பகைத்து வந்திருப்போர், அவன் மக்களேயாயினும், போர் மேற்கொண்டு வந்திருப்பதால் அவரைத் தன் மக்கள் எனக் கருதாது பகைவர் என்றே கருதுகிறன் அரசன் என்பதை உணர்ந்த புலவர், அவர் களைக் குறிப்பிடுங்கால், 'நின் மக்கள்' என்று குறிப்பிடாது, "நின் எதிர்வந்து நிற்கும் இவர்" என்றே குறிப்பிட்டார்.

அரசர், தம் நாட்டைப் பகைவர் கைப்பற்ருவண்ணம் காப்பதும், பகைவர் நாடுகளைப் போரிட்டுக் கைப்பற்றுவ தும், தாமும், தம் மக்களும் ஆள்வதற்குப் பேராசு தேவை என்ற வேட்கையினலேயே என்பதை அறிந்தவர் புலவ ராதலின், வந்தவர் பகைத்தற்குரியரல்லர் என்பதைக் கூறியதோடு, அவரோடு பகைத்தல், பேராசைப் பேணிக் காக்கும் நோக்கத்திற்கு முரண்பட்டதுமாம் என்பதை எடுத்துக்காட்ட விரும்பினர்; "அரசே! ஈண்டு வாழுங் காலத்தில் ஈடிலாப் புகழ்பெற்று விளங்கி, இறுதியில் இறந்து விண்ணுலகடையின், நீ பேணித்தந்த இப்போா சினைப் பெறுதற்குரியார் அவரன்றே? இதை யான் கூற வேண்டியதின்றி நீயும் அறிதியன்றே?" என்று கூறினர். தாம் கூறிய இவ்வுண்மையினை அரசன் ஒருவாறு உணர்ந் துளான் என்பதை அறிந்த பின்னர், மீட்டும் அரசனை அடுத்து, "அரசே! யான் கூறியன கேளாதும் வந் தோர் அறிவிலார் என்பதை அறியாதும், அவரோடு போரிட எண்ணுவையாயின், போர்க்களத்தே, இதோ வந்து நிற்கும் இவர்கள் இறக்க நீ வெற்றி பெறுகின்றனை என்றே கொள்வோம்; நினக்குப்பின் நின் ஆட்சிப் பொறுப்பினை யார்பால் அளிப்பாய்? நினக்குப்பின், இந் நாடு ஆள்வாரைப் பெருமல் அழியவிடுதல் நன்றே? அதற்கா, இத்துணைப் பெருமுயற்சி?" என்று கேட்டு நின்றார்; அந்நிலையிலும் அரசன், அறிவுதிருந்தாஞதல் அறிந்த புலவர், அரசர் புகழ் விரும்பிகள்; பழிகாணப்

பொருது அவர் உள்ளம் என்பதை உணர்ந்து, இப்போரால் அவனுக்குப் பழியுண்டாம் என்றுகூறி அவன் உள்ளத்தே அச்சம் வரச்செய்து போர்விலக்கலே இனிச் செயற்பாலது, எனத் துணிந்து, "அரசே! போரில் புகுந்தார் இருவரும் வெற்றிகொள்ளுதல் இயலாது; ஒருவரே வெற்றிகோடல் இயலும்; நீயும், நின்மக்களும் மேற்கொள்ளும் இப்போரில், நின் மக்கள் இருவராயும், இளைஞராயும் இருப்பதால் ஒரு வேளை அவர் வென்றார் எனில், நீ இதுகாறும் பெற்ற வெற்றியெலாம் பாழாகப் பெரும்பழி யன்றோ நின்பால் வந்துறும்! இதை எண்ணிப் பார்ப்பாயாக, போர் நோக்கிப் புறப்படுதற்கு முன்," என்று கூறி முடித்தார்.

தாம் கூறிய அறவுரைகள், அரசன் உள்ளத்தே புகுந்து அதற்குரிய பயனை அளிக்கத் தொடங்கின என் பதை அறிந்த புலவர் உடனே "அரசே! போர்விட்டுப் புறப்படுக! அடைந்தார்க்கு அருள் புரியும் பெரியோனாய நின்னை, விண்ணுலகோர் விரும்பி வரவேற்றலை விரும்பு கின்றோம் யாம்; அதற்கு வழி இப்போரன்று; நல்லன பல ஆற்றுதல் வேண்டும் அதற்கு; ஆகவே அந் நல்லன புரிய இன்றே எழுக!" என்று கூறினார். புலவர் பொன் மொழிகள் பயன் அளித்தன. போர் ஒழித்து மீண்டான் அரசன்; ஆனால் மக்கள் எதிர்த்தனரே என்ற எண்ணம், உலகவாழ்வை வெறுக்கச் செய்தது; வடக்கிருந்து உயிர் விட்டுப் புகழ்கொண்டான்; போர் மேற்கொண்டு, பகை யரசர் புழிக்க இறக்க இருந்த அரசனைப், புலவரும் பிறரும் போற்றிப் புகழ்ந்து கண்ணீர்விட்டுக் கலங்குமாறு இறக்கச் செய்த அருந்திறல், புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார்க் கிருந்ததை அறிந்து அகம் மிக மகிழாதார் யார்?

"மண்டமர் அட்ட மதனுடை நோன்தாள்
வெண்குடை விளக்கும் விறல்கெழு வேந்தே!
பொங்குநீர் உடுத்த இம்மலர்தலை உலகத்து
நின்தலை வந்த இருவரை நினைப்பின்
தொன்றுறை துப்பின்நின் பகைஞரும் அல்லர்;
அமர்வெங் காட்சியொடு மாறுஎதிர்பு எழுந்தவர்;

நினையுங் காலை நீயும் மற்றவர்க்கு
அனையை அல்லை; அடுமான் தோன்றல்!
பரந்துபடு நல்லிசை எய்தி, மற்றுநீ
உயர்ந்தோர் உலகம் எய்திப், பின்னும்
ஒழித்த தாயம், அவர்க்குஉரித் தன்றே?
அதனால், அன்னது ஆதலும் அறிவோய் நன்றும்!
இன்னும் கேண்மதி; இசைவெய் யோயே!
நின்ற துப்பொடு நிற்குறித் தெழுந்த
எண்ணில் காட்சி இளையோர் தோற்பின்,
நின்பெரும் செல்வம் யார்க்கு எஞ்சுவையே?
அமர்வெஞ் செல்வ! நீ அவர்க்கு உலையின்,
இகழுநர் உவப்பப் பழிஎஞ் சுவையே?
அதனால், ஒழிகதில் அத்தை நின்மறனே; வல்விரைந்து
எழுமதி! வாழ்க நின்உள்ளம்! அழிந்தோர்க்கு
ஏம மாகும் நின் தாள்நிழல்; மயங்காது
செய்தல் வேண்டுமால் நன்றே, வானோர்
அரும்பெறல் உலகத்து ஆன்றவர்
விதும்புறு விருப்பொடு விருந்துஎதிர் கொளற்கே."
(புறம், உகக)

௨௦. பெரும்பாக்கனுர்

ஆர்ப்பாக்கம், மணப்பாக்கம் என்பனபோல், பெரும் பாக்கம் என்பதும் ஓர் ஊர்; அவ்வூரினராதலின், இவர் பெரும்பாக்கனுர் என அழைக்கப் பெற்றுள்ளார்.

ஒருவர் பிழைபுரிந்தாராக, அவர்பால் வெறுப்புற் ருேர், அவரைக் கடிய விரும்பியவழி, அவரை நேரே கடி வதைவிட்டு, அயலில் உள்ளார்பால் அவரைக் கடிவதாற் பயனில்லை; ஆகவே அவரைக் கடியற்க என்று கூறிக் கடி யார்போல் கடிதலும் உண்டு. புலவர், தாம் பாடிய செய்யுளொன்றில் இம்முறையினைக் கையாண்டுள்ளார்.

தலைவன் ஒருவன் தான் விரும்பிய தலைமகள் ஒருத்தி யைச் சின்னுள் பிரிந்து காணுனுயினுன்; அதனுல் அவள் பெரிதும் வருந்தினுள்; ஒருநாள் வந்தான்; வந்தானைக் கண்ட அவள், தன் தோழியை விளித்து, "தோழி! தலை வனைக் கண்டால், நின்னுல் காதலிக்கப்பட்ட இவள் இவ்வாறு வருந்தவிட்டுப் பிரிதல், நும்போலும் பெரி யோர்க்கு அழகாமோ? என்று கூறி இடித்துரையற்க!" என்று கூறினுள் எனப் பாடியுள்ளமை காண்க.

"தண்ணந் துறைவற் காணின், முன்னின்று
கடிய கழறல் ஓம்புமதி! தொடியோள்
இன்ன ளாகத் துறத்தல்
நும்மின் தகுமோ என்றனை துணிந்தே."

(குறுந்: ௨௯௬)

உக. பொதுக்கயத்துக் கீரந்தையார்

பொதுக்கயம் என்பது ஓர் ஊர்; ஊரார் நீர் எடுக்கும் பொதுக்குளம், பொதுக்கயம் என்றும் அழைக்கப்பெறும்; அப்பொதுக்கயமே, அவ்வூருக்கும் பெயராகிவிட்டது போலும்! கீரந்தையார், கீரன் என்பாரின் தந்தையாராவர்; ஆதன் தந்தை, ஆந்தை எனவும், சாத்தன் தந்தை, சாத்தந்தை எனவும் வருதல்போல் கீரன் தந்தை, கீரந்தை என வரும்.

"நல்ல குறுந்தொகை," எனப் போற்றப்பெறும் பெருமை வாய்ந்த குறுந்தொகைக்கண் வந்துள்ள செய்யுள் ஒன்றே, இவர் பாடிய பாடலாக இப்போது நமக்குக் கிடைத்துளது.

நீ காதலித்த அவள், அறியாப்பருவத்தள் என்றார்க்கு, தலைவன், "கண்டாரை வருத்தும் கவின் அவள்பால் உண்டு என்பதை யான் அறிவேன்; அதை அவள் அறியாள்; அவள் அறியாமைக்குக் காரணம், அவள் பெருஞ் செல்வம் பெற்றாரின் அருமை மகளாதலால்; இனி அவள் கருதியதுதான் யாதோ?" எனக் கூறிய பொருள் அமைய வந்துளது அச்செய்யுள்:

"அணங்குதற்கு
யான்தன் அறிவலே; தான் அறியலளே;
யாங்கா குவள்கொல் தானே?
பெருமுது செல்வர் ஒருமட மகளே."

(குறுந்: ௩௩௭)

௨௨. பொதும்பில் புல்லாளங் கண்ணியார்

"பொதும்பில் பாண்டி நாட்டில் உள்ளதோர் ஊர்; மதுரைத் தாலுக்காவில் உளது; இப்பொழுது பொதும்பு என வழங்குகிறது," என்று கூறுவர், நற்றிணை உரையாசிரியர், திருவாளர், பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்கள். பொதும்பு என்ற சொல் இளமரக்கா என்ற பொருளுடையதாம் ஆதலின், இவ்வூர் மலர்ச்சோலை பல சூழ உள்ளது போலும். பொதும்பில், புலவர் பலரின் வாழ்விடமாம் பெருமை உடையது; பொதும்பில் கிழார், பொதும்பில் கிழார் மகனார் வெண்கண்ணியார் என்ற புலவர்களைக் காண்க. பொதும்பில் புல்லாளங் கண்ணியார் பாடிய பாட்டு முல்லைத்திணை தழுவி வந்துளது.

வினைமுற்றி மீளும் தலைமகன், மழைநீர் நிறைந்த பள்ளங்கள்தோறும், சிறிய பல இசைக் கருவிகளினின்றும் எழும் இசைபோல, தேரைகள் ஒலிப்பதையும், பிடவும் கோடலும் மலர்ந்து மனதிற்கினிய காட்சியவாதலையும், முறுக்கிய கொம்புகளையுடைய கலை, தெளிந்த நீர் குடித்து விட்டுத் தன் பிணையோடு அன்புகலந்து ஆடி மகிழ்வதையும் கண்டு, காதலிபால் சென்ற பெருவேட்கையுடையனாய்த், தேரை விரைந்தோட்டுமாறு, பாகனை வேண்டும் துறையமைந்த அவர் செய்யுள், கார்காலத்து மழை பெற்றமையால் காடும், காட்டில்வளர் செடி கொடிகளும், ஆங்குவாழ் நீர்வாழ்வன நிலத்துறைவனவாய உயிர்களும், அறிவனஅறிந்த மக்களும் மகிழ்ந்து வாழ்வர் என்ற உலகியலை உணர்த்தி நிற்கிறது, (அகம் : ௧௫௪)

உ௲. பொய்கையார்

பொய்கையார், பொய்கை என்ற ஊரிற் பிறந்தவராவர்! "கள்நா றும்மே கானலம் தொண்டி; அஃதெம் ஊரே," என அவர் பாட்டில் வரும் சொற்றொடர் கொண்டு, அவர் பிறந்த ஊர் பொய்கையன்று; தொண்டி நகரே என்று கூறுவர் சிலர். தாம் பாராட்டும் அரசனை தம் உறவினன்; அவன் நாடே தம்நாடு; அவன் ஊரே, தம் ஊர் என உரைத்தல் புலவர் வழக்கமாதலின், பொய்கையார் அவ்வாறு கூறுவதைக்கொண்டு அவர் ஊர் தொண்டி நகர் எனக் கோடல் பொருந்துவதன்று.

சேரன் கணைக்கால் இரும்பொறைக்கும், சோழன் செங்கணானுக்கும் பகைமை மேலிட்டதனால், இருவரும் வெண்ணிப் பறந்தலையில் பெரும்போர் செய்தனர்; போரில் சேரமான் தோற்கச் சோழன் தோற்ற சேரனைப் பிடித்துக் குடவாயிற் கோட்டத்தில் சிறையிட்டான். தம் நண்பன் சிறைப்பட்டான் என்ற செய்தி கேட்ட பொய்கையார், சோழன் வெற்றியைச் சிறப்பிக்கும் களவழி நாற்பது என்ற ஒரு நூலியற்றிக்கொண்டு சென்று, சோழன் அவை அடைந்து அதை அரங்கேற்றி, அவனை மகிழ்வித்துத் தம் நண்பனைச் சிறை மீட்டார். பொய்கையாரின் நன்றி மறவா இச்செயலை, "களவழிக் கவிதை பொய்கையுரை செய்ய வுதியன் கால்வழித் தளையை வெட்டியரசிட்ட பரிசும்" (கலிங்கத்துப் பரணி), "இன்னருளின் மேதக்க பொய்கை கவிகொண்டு, வில்லவனைப் பாதத் தளை விட்ட பார்த்திபனும்" (விக்கிரம சோழனுலா), "பொறையனைப் பொய்கைக் கவிக்குக் கொடுத்துக் களவழிப்பாக் கொண்டோனும்" (குலோத்துங்கசோழனுலா), 'பொய்கை களவழி நாற்பதுக்கு வில்லவன் காற்றளையை விட்டகோன் (இராசராச சோழனுலா) எனப் புலவர்கள் பாராட்டுவாராயினர்.

தம் நண்பன் கணைக்கால் இரும்பொறை, மூவன் என்ற பெருவீரன் ஒருவனை வென்று, அவன் பல்லைப்

பிடுங்கிக்கொணர்ந்து, தன் வெற்றிக் குறியாகத் தன்னுடைய தலைநகராகிய தொண்டிநகர்க் கோட்டை வாயிற் கதவில் அழுத்திவைத்த சிறப்பினைப் பொய்கையார் நற்றிணைப் பாட்டில் வைத்துப் பாராட்டியுள்ளார்:

"மூவன், முழுவலி முள்ளெயிறு அழுத்திய கதவின்
கானலம் தொண்டிப் பொருநன்; வென்வேல்
தெறலருந் தானைப் பொறையன்." (நற்: கஅ)

பொய்கையார், சேரமான் கோக்கோதைமார்பன் என்ற மற்றொரு சேர அரசனையும் பாராட்டியுள்ளார். கோக்கோதைமார்பனுக்குரிய நாடு, மலையும் மலைசார்ந்த இடங்களும் பெற்றுக் குறிஞ்சிவளமும், வயலும் வயல் சார்ந்த இடங்களும் பெற்று மருதவளமும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் பெற்று நெய்தல் வளமும் விளங்கும் அவன் நாட்டின் பல்வேறு வளத்தினைப் பாராட்ட விரும்பிய புலவர், "கோதையைக் குறிஞ்சிநிலத் தலைவனுக்குரிய பெயராகிய நாடன் என்ற பெயரிட்டு அழைப்பனோ? மருதநிலத் தலைவனை அழைக்க ஆளும் ஊரன் என்ற பெயரிட்டு அழைப்பனோ? நெய்தல்நிலத் தலைவனுக்குரிய சேர்ப்பன் என்ற பெயரிட்டு அழைப்னோ? என்று கூறியதோடு, அவன் நாட்டில் குறிஞ்சிநிலக் குறமகளிர், தம் புனத்துத் தினையினை உண்ணவரும் பறவைகளை ஓட்டத் தம் கையில் உள்ள தட்டை என்ற கிளிகடிகருவியைத் தட்டி ஒலி செய்தாராக, அவ்வொலி கேட்டு, கதிர்கள் முற்றித் தலைசாய்ந்து கிடக்கும் கழனிகளில் உள்ள பறவைகளும், கடலைச் சார்ந்த கழிகளில் உள்ள பறவைகளும் அஞ்சிப் பறந்து ஓடும் என்றும் கூறியுள்ள பாட்டின் பொருள்நயம் படிக்குந்தொறும் இன்பம் பயந்து நிற்கிறது:

"நாடன் என்கோ? ஊரன் என்கோ?
பாடிமிழ் பனிக்கடல் சேர்ப்பன் என்கோ?
யாங்கனம் மொழிகோ? ஓங்குவாள் கோதையைப்
புனவர் தட்டை புடைப்பின், அயலது
இறங்கு கதிர் அலமரு கழனியும்
பிறங்குநீர்ச் சேர்ப்பினும் புள்ளெழுந் தெழுமே."
(புறம்:சக)

கடைச்சங்கப்புலவரும், களவழி பாடியவரும் ஆய பொய்கையார், முதலாழ்வார் மூவர் எனச் சிறப்பிக்கப் பெறுவாருள் ஒருவராய பொய்கையாழ்வாரே எனக் கூறுவர் சிலர்; மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தராகிய ஆழ்வார்களுள் முதல்வராகிய பொய்கையார் மக்களைப் பாடியிரார்; அதிலும், சோழன் செங்கணானாகிய சிறந்த சைவன் ஒருவனைப் பாடியிரார் ஆதலின், கடைச்சங்கப் பொய்கையாரல்லர், பொய்கையாழ்வார் என்று கூறுவாரும் உளர். பொய்கையார் பாடிய களவழி நாற்பது, அழகிய உவமைகள் அமைந்த அரிய செய்யுட்களின் தொகுப்பு நூல்; படித்து இன்புறற்குரிய சிறந்த சிறு நூல்.

உச. பொருந்தில் இளங்கீரனார்

இளங்கீரனார் என்ற பெயருடையார் பலராவர்; இளங்கீரனார், அந்தி இளங்கீரனார், எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார், பொருந்தில் இளங்கீரனார் என்பாரை நோக்குக. அவருள், இவர் பொருந்தில் என்ற ஊரிற் பிறந்தவராதலின், பொருந்தில் இளங்கீரனார் என அழைக்கப் பெற்றுள்ளார். பொருந்தில் என்பது கிடங்கில், விளங்கில் என்பனபோல ஓர் ஊராம்; சேரமான் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையைப் பாராட்டிய புறநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றும் பாலைத் திணைப்பொருளாக வந்த அகநானூற்றுச் செய்யுட்கள் இரண்டும் இவர் பாடிய பாடல்களாம்.

மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை, பரணரும் பாராட்டும் பெருமை உடையவன்; பரணரின் பெருநண்பராம் கபிலர் பால் பெருமதிப்பு உடையவன்; இவனும், இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் மேற்கொண்ட போரில் இவன் தோற்றுவிட்டான்; தன் தோல்விக்குக் காரணம், பெருநற்கிள்ளியின் பேராண்மையன்று; அவனுக்குத் துணை வந்த தேர்வண்மலையனின் மாற்றரும் ஆற்றலே என அறிந்தான்; அந்நிலையில், "தேர்வண்மலையன் நம்பால் நின்று போருடற்றி இருப்பின் நமக்கே யன்றோ வெற்றி! அவன் துணை நமக்குக் கிடைக்காமற் போயிற்றே! இவ் வேளை, கபிலர் இருந்திருப்பின் அவன் துணையினைப் பெற்றிருப்பேன்; கபிலர்பால் பெருமதிப்புடையான் தேர்வண் மலையன்; அவர் சொற்கு மறுசொல் கூறியிரான்; அவர் நம்பால் அன்புடையராதலின், அவன் துணை நமக்கே எய்துமாறு கூறியிருப்பர்; அவனும் அவர் உரைப்படி நமக்கே துணைவந்திருப்பன்; வெற்றி நமக்கே உண்டாகியிருக்கும்; ஆனால், அந்தோ! இவ்வேளை அவர் இல்லாது போயினரே; அவர் இருந்திருப்பின் எவ்வளவோ நன்றாம்!" என்று எண்ணி வருந்தினான். இவ்வாறு வருந்திய மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையின் வருத்தத்தைப் புலவர் தாம் பாடிய பாட்டினும் குறிப்பிட்டுள்ளார்:

"செறுத்த செய்யுள் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்
இன்றுளனாயின் நன்றுமன் என்றநின்." (புறம் : ருக)

இவன் ஒரு காலத்தே, கடலன் என்பானுக்கு உரியது எனக் கருதப்பெறும் விளங்கில் என்ற விழுப்புகழ் நிறைந்த நகர்க்குப் பகைவரான் வந்த கேட்டினைப் போக்கிக் காத்தான்; முற்றி முதிர்ந்த சிப்பிகளும், முத்துக்களும் நிறைந்த மணல் வெளியில், மணிமாளிகை வாழ் மாண்பு நிறை மகளிர் போந்து, கைகோத்துக் குரவை ஆடி மகிழும் மாண்பு நிறைந்த விளங்கில் நகர்ச் சிறப்பினையும், அதை அவன் காத்த ஆற்றற் சிறப்பினையும் புலவர் பொருந்தில் இளங்கீரனார் விதந்து கூறி வியந்துள்ளார்:

"முதிர்வார் இப்பி முத்த வார்மணல்
கதிர்விடு மணியின் கண்பொரு மாடத்து
இலங்குவளை மகளிர் தெற்றி ஆடும்
விளங்குசீர் விளங்கில் விழுமங் கொன்ற
களங்கொள் யானைக் கடுமான் பொறைய!" (புறம் : ருக)

இவ்வாறு ஆண்மையும், அறிவுடைப் பெருமக்கள்பால் கொள்ளும் பெருமதிப்பும் அவன்பால் பொருந்தி இருப்பதால் அவன் புகழ் பெரிதாயிற்று; அது புலவர்களால் பாடற்கும் அடங்காது விரிவதாயிற்று; விரித்து உரைப்பின், உரைக்க உரைக்க விரிந்துகொண்டே போவதாயிற்று; தொகுத்து உரைக்கின், அத்தொகுப்பினுள் அடங்குவதும் அரிதாயிற்று; இதனால் அவன் புகழைப் பாடமாட்டாராயினர் புலவர்; ஆனால் அவனைப் பாடாது விடுதலோ புலவர்க்கு அழகன்று; ஆதலின் அதை ஒருவாறு பாடவும் முன்வந்தனர் புலவர். புலவரானும் புனைந்துரைக்கலாற்ற அவன் பெரும்புகழ்ச் சிறப்பினை நம் புலவர் பாராட்டிய பண்பு பாராட்டற்குரியது.

"விரிப்பின் அகலும்; தொகுப்பின் எஞ்சும்;
மம்மர் நெஞ்சத்து எம்மனோர்க்கு ஒருதலை
கைம் முற்றல் நின்புகழே; என்றும்

ஒளியோர் பிறந்த இம்மலர் தலை உலகத்து
வாழேம் என்றலும் அரிதே; தாழாது
....
நின் ஆடுகொள் வரிசைக்கு ஒப்பப்
பாடுவன் மன்னால் பகைவரைக் கடப்பே."

(புறம்: ருஃ)

புலவர் பொருந்தில் இளங்கீரனார், தம் போலும் புலவர்கள்பால் பெருமதிப்பு உடையராவர்; இப்பண்பு, கபிலரைக் கூறுங்கால், அவர் சொற்செறிவும், பொருட் செறிவும் ஒருங்கே பொருந்தப் பாடவல்ல பெரும்புலவர்; பொய்யுரையா மெய்ந்நாவினர்; கேள்விச் செல்வத்தினைச் சிறக்கப்பெற்றவர்; விளங்கிய பெரும்புகழால் வீறு உற்றவர் எனக் கூறிப் பாராட்டியிருத்தலாலும், புலவர்கள் பெரும்புகழ் உடையாரைப் பாராட்டுங்கால், அவர் புகழினை எஞ்சாது பாட விரும்புவார் எனவும், அவ்வாறு பாடுதல் அறிவையும் மயக்கும் அருமையுடையதாம் எனவும் அவ் வருஞ்செயலைச் சிறிதும் சிதையாது செய்யவல்லவர் புலவர் எனவும் கூறியிருப்பதால், குன்றின்மேல் இட்ட விளக் கெனத் தோன்றி நிற்றல் காண்க.

இல்லறமாம் நல்லறம் மேற்கொண்ட இறப்ப உயர்ந்த தலைமகன் ஒருவன், அவ்வில்லறம் இனிது ஆற்றவேண்டின் அரும்பொருள் பலவும் வேண்டும்; அது உறங்கி இருப் பார்க்கு உண்டாகாது; தேடித் திரிவார்க்கே வாய்க்கும்; ஆகவே புறநாடு போந்து பொருள் கொண்டுவருக என்ற எண்ணம் ஒருபாலும், காலமோ இளமைக்காலம்; இன்பம் துய்ப்பதற்கு ஏற்றகாலம்; இக்காலம் கழிந்துவிடின், இல்லறம் இன்பம் பயத்தலும் இன்றாம்; பிரிவினைப் பொறுப்பவளும் அல்லள் நின் மனைவி; ஆகவே பொருள் எண்ணிப் பிரிதலை ஒழிக என்ற எண்ணம் ஒருபாலும் நின்று போர் செய்யக் கடமையே பெரிதாம் என்ற கருத் தினனாய்ப் பிரிந்து செல்லலாயினன்; ஆனால் அவன் நெஞ்சமோ, அவன் மனைவியிடமே செல்லத் தொடங்குவ தாயிற்று; எப்போதும் அவள் எண்ணமே அவன் உள்ளத்

தில் நிலைத்து நின்றது; இதனால் அவன் மேற்கொண்டு செல்வதும் தடையுற்றது; அங்ஙனமே நிலைத்துநிற்கச் செல்லின், ஆண்டு அவனால் சென்ற வினையினைச் செவ்வனே முடித்தலும் இயலாது; வினைக்கண் அவளை நினைத்தலும் கூடாது; ஆகவே, வினை முடியுங்காறும் அவளை ஒருவாறு மறக்க எண்ணினான்; தன் எண்ணத்தை வெளியிட விரும்பும் அவன், தன் நெஞ்சை நோக்கி, "நெஞ்சே! தலைவியைப் பிரிந்து தனித்துவருதல் நின்னால் இயலாது; ஆகவே, என்னோடு வாராது தலைவியிடமே இருந்துவிடு எனப் பலகாலும் கூறினேன்; அப்போது அதைக் கேளாது என்னோடு வந்த நீ, இப்போது என்னை மேலே போக விடாது இடைநின்று தடுக்கின்றனை; இப்போதும் கூறுகின்றேன்; தலைவியிடமே திரும்பிச் சென்று, அவள் துயர் போக்கும் துணையாக ஆண்டே இரு; வழியில் வருத்தம் ஏதும் எய்தாது இனிதே செல்க; ஆனால் ஒன்று வேண்டுகின்றேன்; ஆண்டுச் சென்ற பின்னர் என்னை மறந்துவிடாதே," என்று கூறும் முகத்தான் வெளியுறச் செய்தான். இத்தலைவனின் உள்ளத்தின் இயல்பை, உள்ளவாறு உணரத் துணைபுரிந்த புலவர்க்கு நன்றி செலுத்துவோமாக!

"அன்று அவண் ஒழிந்தன்றும் இலையே; வந்து நனி
வருந்தினை; வாழி! என்நெஞ்சே!
....
குன்றம், எம்மொடு இறத்தலும் செல்லாய், பின்நின்று
ஒழியச் சூழ்ந்தனையாயின், தவிராது
செல், இனிச் சிறக்க நின்உள்ளம்! வல்லே
மறவல் ஓம்புமதி எம்மே." (அகம்: கக)

பழந்தமிழ் மக்கள் பொருள்தேடிக் கொணர்வான் வேண்டி நாடு பல கடந்து செல்வதை விரும்பி மேற்கொண்டனர் எனவும், அவர்தம் அம்முயற்சியினை, அவர் சுற்றத்தாரும் போற்றினர்; போகும் அவரை மகிழ்ந்து வாழ்த்தி வழிவிட்டனர் எனவும், சென்ற அவர்கள், ஆண்டுப் பெரும்பொருள் பெற்றவிடத்துப் பெரிதும் மகிழ்ந்

தனர் எனவும், இவ்வாறு பொருளால் உண்டாம் குறையினைப் போக்க மேற்கொள்ளும் இப்பணியினை நிறைவுடை இயக்கம் எனக் கொண்டு பாராட்டினார் எனவும் கூறும் புலவர் பொன்னுரைகள் இக்காலத் தமிழகத்திற்கு இனிய வழிகாட்டியாய் விளங்கித் துணைபுரியுமாக!

"வேற்றுநாட்டு உறையுள் விருப்புறப் பேணிப்
பெறலருங் கேளிர் பின்வந்து விடுப்பப்
பொருள் அகப்படுத்த புகன்மகிழ் நெஞ்சமொடு
குறைவினை முடித்த நிறைவின் இயக்கம்."

(அகம் : கூசக)

௨௫. மருங்கூர்ப் பட்டினத்துச் சேந்தன்குமரனார்

புலவர் பெருமக்களுள் சேந்தன் என்ற பெயருடையார் பலர் உளர்; சேந்தன்குமரனார், சேந்தன் என்பாரின் புதல்வராவர். திருவாடானைத் தாலுக்காவில் மருங்கூர் என்ற பெயருடையதோர் ஊர் உளது; புலவர் பிறந்த மருங்கூர், இதுவோ அல்லது வேறோ அறிகிலம். மருங்கூர்ப் புலவர் பலர் வாழ்ந்த பெருமையுடையது என்பது மருங்கூர்கிழார் பெருங்கண்ணனன், மருங்கூர்ப் பாகைச் சாத்தன் பூதனார் என்ற பெயர்களால் அறியக்கிடத்தல் அறிக.

ஒரு பெண், தன் கணவன்மாட்டுப் பிறர் குறை காணுதல் கண்டு கடுஞ்சினங் கொண்டு, "என் காதலர், இவ்வுலகமே தலைகீழாக மாறித் தடுமாறும் நிலையுற்று அழிவதாயினும், தாம் கூறிய சொல்லை அழித்து, அதற்கு மாறாக நடப்பவரல்லர்: ஆதலின் அவர்பால் குறைகாணுதல் ஒழிவீராக," எனக் கூறினாள் எனப் பாடிப் பழந்தமிழ் மகளிர், தம் கணவர்மாட்டுக் கொண்டிருந்த அசைக்கலாகா நம்பிக்கையினை நன்கு எடுத்துக்காட்டினார்:

"அம்ம! வாழி தோழி! காதலர்
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும், கூறிய
சொல்புடை பெயர்தலோ இலர்." (நற்: ௨௮௯)

தானுற்ற காமநோய், தணிக்கும் தலைவர் இல்லாமையால் பெருகி வளர்ந்து, தன் வனப்பையும், தன்னையும், எரித்து அழிப்பதற்குக், கொல்லையில், கோவலர் சோறுக்க மரத்தடியில் மூட்டிய நெருப்பு அழிக்கப்பெறுமையால், அம்மரத்தின் வேர்க்கட்டையினை எரித்து அழிப்பதை உவமையாகக் கூறினாள் எனக் கூறும் புலவர் புலமைநலம் போற்றுதற்குரியதாம்:

"கொல்லைக் கோவலர் எல்லி மாட்டிய
பெருமர வேரடிப் போல
அருளிலேன் அம்ம! அளியேன் யானே." (நற்: ௨௧௮)

உகூ. மருங்கூர்ப்பாகைச் சாத்தன் பூதனார்

பழந்தமிழ் நாட்டார் சாத்தன், பூதன் போன்ற தெய்வப் பெயர்களைத் தம்முடைய இயற்பெயராகக் கொண்டு தங்கள் தெய்வ பக்தியினைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர்; சாத்தன் பூதன் என்ற பெயர்களைத் தனித்தனியாகக் கொள்வதோடு, சாத்தன் பூதன் என்ற பெயர்கள் இரண்டினையும் இணைத்தும் மேற்கொண்டு வழங்கினர்; ஆதலின் இவரைச் சாத்தன் என்பாரின் மகனாகிய பூதனார் என உறவுகூறிக் காணல் பொருந்துவதாகக் கொள்ளார்.

இன்ப, துன்ப இயல்புபற்றி இவர் கூறுவன சிந்தித்தற்குரியன. இன்பமும், துன்பமும், புணர்வும், விரிவும், நண்பகலும் நள்ளிரவும் போல இருவேறு இயல்புடையன; ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடுடையன; நண்பகல் ஒளி, நள்ளிரவிற்கில்லை; நள்ளிரவின் இருள், நடுப்பகற்கு இல்லை; நண்பகல் உள்ளபோது நள்ளிரவு உறுதல் இல்லை. அதைப்போல், இன்பம் உள்ள இடத்தில் துன்பம் இராது; துன்பம் உள்ள இடத்தில் இன்பம் இராது; புணர்வு உள்ள வழி பிரிவு நிலையாது, பிரிவுள்ளவழி புணர்வு நிகழாது: புணர்ந்தவழி உண்டாம் இன்பம் பிரிந்தவழி உண்டாகாது; பிரிந்தார் பெறும் துன்பம் புணர்ந்தார் பெறுவதிலர் என இன்ப, துன்பம்; புணர்வு, பிரிவு; நடுப்பகல், நள்ளிருள் ஆகியவற்றின் இயல்பினை உணர்த்தும் திறம் உணர்க.

"இன்பமும் இடும்பையும், புணர்வும் பிரிவும்
நன்பகல் அமையமும் இரவும் போல
வேறு வேறு இயல ஆகி, மாறெதிர்ந்து
உளஎன உணர்ந்தனை யாயின்." (அகம்: ௩௨௭)

வழிப்போவார் பின்னே தொடர்ந்து சென்று, அம்பேவிக் கொன்றமைக்கு வருந்தாது, அவரைக் கொன்றமையால் ஓர் அம்பை இழக்கவேண்டி வந்ததே என அம்பின் இழப்புக் குறித்து வருந்தும் ஆறலை கள்வர் வாழிடம் என வழியருமையினை அவர் விளக்கும் திறம் வியத்தற்குரியது.

"சென்றோர் செல்புறத்து இரங்கார் கொன்றோர்
கோல்கழிபு இரங்கும் அதர." (அகம்: ௩௨௭)

௨எ. மாமலாடனார்

செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு நிலங்களுள் ஒன்று மலாடு; அது மலைநாடு என்ற சொல்லின் திரிபாம். அப் பன்னிரண்டு நிலங்களை, "தென்பாண்டி, குட்டம், குடம், கற்கா, வேண், பூழி, பன்றி, அருவா, அதன் வடக்கு,—நன்றாய—சீத, மலாடு, புனல்நாடு செந்தமிழ் சேர்—ஏதமில் பன்னிருநாட் டெண்" என்ற வெண்பாவான் உணர்க. அந்நாட்டிற் பிறந்து பெருமையுற்றமையால் இவர் மாமலாடனார் என மதிக்கப்பெற்றார். இவர் பெயர் சில ஏடுகளில் மாமிலாடன் எனவும் காணப்படும். இவர் இயற்பெயர் தெரிந்திலது. இவர் பாடிய பாட்டொன்று குறுந்தொகைக்கண் இடம்பெற்றுளது.

பிரிந்து தனித்து இருந்தாரைத் துன்புறுத்தும் இம் மாலையும், தனிமை தரும் துயரும், நம்மைப் பிரிந்து சென்ற தலைவர் உறையும் நாட்டில் இல்லையே எனக் கூறும் தலைவியின் துயர்மிகு உள்ளத்தைத் தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளார் புலவர்.

வீடுகளில் கூடுகட்டி வாழும் குருவிகள், வாடிய ஆம்பலின் பூப்போலக் குவிந்த சிறகுகளை உடையன; அவை முற்றத்தே உலரும் உணவுப் பொருள்களை உண்டு, ஊர்ப் பொதுவிடத்தே குவிந்துகிடக்கும் எருக் குப்பைகளைக் குடைந்து விளையாடி, வீட்டு இறப்புக்களில் கட்டிய கூடுகளில் தம் குஞ்சுகளோடு தங்கும் இயல்புடையன எனக் கூறுவது, குருவிகளின் வாழ்க்கைநிலையினைக் குன்றாது அறிந்துளார் என்பதை அறிவித்தல் காண்க:

"ஆம்பல் பூவின் சாம்பல் அன்ன
கூம்பிய சிறகர் மனை உறை குரீஇ
முன்றில் உணங்கல் மாந்தி மன்றத்து
எருவின் நுண்தாது குடைவன ஆடி
இல்லிறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையொடு வதியும்
புன்கண் மாலையும், புலம்பும்
இன்றுகொல்? தோழி! அவர்சென்ற நாட்டே."

(குறுந்: ௪௬)

உ௪. மாறோக்கத்துக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார்

மாறோக்கம், கொற்கையைச் சூழ்ந்ததொரு நாடு: மாறோகம் எனவும் வழங்கப்பெறும்; "புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்மகளை மாறோக்கத்தார், இக்காலத்தும் பெண்மகன் என்று வழங்குவர்" என்று, மாறோக்கத்தாரின், மாறுபடும் மொழியியல்பினை எடுத்துக்காட்டுவர் சேனாவரையர் (தொல். சொல்: கசு௪). காமக்கணி என்ற சொல் காமாக்ஷி என்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பாம். பாலத்தனார் என்ற இயற்பெயருடையராய இவர், சிறப்புக் குறித்து வழங்கும் 'ந' என்ற எழுத்தைப் பெயர்முன் பெற்று, மாறோக்கத்தே வாழ்ந்த காமக்கணியாரின் மகனாய்ப் பிறந்தமையால், மாறோக்கத்துக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார் என வழங்கப்பெற்றார்.

பாலைநிலத்து மறவர், உடல் உழைத்து உயரிய வாழ்வினராய் வாழ எண்ணா இயல்பினராதலாலும், பொருள் தேடிப் போற்றிவாழும் பேரறிவு பெறாக் காரணத்தாலும், தமக்கு வேண்டும் உணவிற்கும் வழியின்றிப் பலநாள் உழல்வர்; அந்நிலையில் அவர்கள் தம்மினும் குறைந்த அறிவுடைய எறும்புகள், மாரிக்காலத்திற்கு உதவுக என மண்ணினுட் சேர்த்துவைக்கும் புல்லரிசியைக் கைப்பற்றி வாழ எண்ணும் இழிநிலையினராவர் என்று உழைத்துப் பொருள் சேர்க்கும் எறும்புகளின் வாழ்க்கை வனப்பினையும், அவ்வுழைப்பின் பெருமையறியாமையால், எறும்புகளின் உணவைத் திருடித்தின்னும் மறவர்களின் மானம் கெட்ட வாழ்வையும் புலவர் முறையே போற்றியும், பழித்தும் கூறியுள்ளார்:

"கோடை நீடலின், வாடுபுலத்து உக்க
சிறுபுல் லுணவு நெறிபட மறுகி
நுண்பல் எறும்பு கொண்டுஅளைச் செறித்த
வித்தா வல்சி வீங்குசிலை மறவர்." (அகம்: ௩௭௭)

உடல் உழைப்பின் பயனை உயர்த்திப் பாடிப் பாராட்டிய புலவர், படை மறவரால் பாழாகும் பேரூர்களின் பாழ்பட்ட நிலையினைப் பார்த்துப்பார்த்து மனம் பதைக்கின்றார். படைமறவர் பார்வையுட் படாமுன், மக்கள் வளம்கொழிக்கவும், ஆனிரைகள் பால் பயன் தருதலால் பல்வளம் செழிக்கவும் விளங்கிய அவ்வூரில், ஆண்டில் முதிர்ந்து நரைத்த தலையினராய முதியோர் தாம் மேற்கொள்ளலாம் பணியேதும் இலராய், ஊர் மன்றத்தேயுள்ள பொதியிலில், நடுங்கும் தம் தலைகவிழ்ந்து அமர்ந்து சூதாடி மகிழ்ந்திருப்பர். செல்வம் செழித்து விளங்கியதால் கவலையற்ற மக்களைக் கொண்டிருந்த இப்பேரூரில் பகைவீரரும், படைமறவரும் பலகாலும் புகுந்து புகுந்து அழித்து, ஆனிரை முதலாம் அவர் பொருள்களையெல்லாம் கொள்ளை கொள்ளத் தொடங்கினமையால், மக்கள் ஆண்டு வாழவும் அஞ்சித் தாம் வேண்டும் வேற்றூர்க்குப் போய்விட்டனராகவே மக்கள் கூடிமகிழும் மன்றம் பாழுற்றது; முதியோர் இருந்து ஆடிமகிழ்ந்த பொதியில் கறையான் அரிக்க அழகுகெட்டது. இக்கொடுங் காட்சியினைக் கண்டு கண்டு கண்ணீர் விடுகிறார் புலவர் :

"வீங்குசிலை மறவர்,
பல்லூழ் புக்குப் பயன்நிரை கவரக்
கொழுங்குடி போகிய பெரும்பாழ் மன்றத்து
நரைமூ தாளர் அதிர்தலை இறக்கிக்
கவைமனத் திருத்தும் வல்லுவனப் பழிய
வரிநிறச் சிதலை அரித்தலின் புல்லென்று
பெருநலம் சிதைந்த பேஎம்முதிர் பொதியில்
இன்ன ஒருசிறை."

(அகம்: ௩௭௭)

உக. மிளைக் கந்தன்

மிளை என்பது, ஊரைச்சூழ அமைந்த காவற் காட்டிற்குப் பெயராம்; ஈண்டு, அக்காவற்காடு உடைமையால் சிறப்புற்ற மிளை என்ற பெயருடையதோர் ஊரைக் குறித்து நின்றது. மிளை, புலவர் பலரின் வாழ்விடமாம் பெருமை உடையது; மிளைகிழான் நல்வேட்டனார், மிளைப் பெருங்கந்தனார்; மிளைவேள் தித்தன் என்ற அவ்வூர்ப் புலவர்களை நோக்குக. இவர் பாரியையும், அவனுக்குரிய பறம்பு மலையினையும், அம்மலையில் உள்ள சுனைகளையும் பாராட்டியுள்ளார்; பாரியின் பறம்புச் சுனையில் உள்ள நீர், தைத்திங்கள் காலத்தே தெளிந்து இஞ்சுவை உடையதாம் எனப் புலவர்கள் பாராட்டுவது போன்றே இவரும் பாராட்டியுள்ளார் :

"உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின், வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்," என்ப. உரை, செயல் ஆய இவ்விரண்டிற்கும் உள்ளமே காரணமாம்; உள்ளம் நன்றாயின், உரையும் நன்றாம்; செயலும் நன்றாம்; அது தீதாயின், இவையும் தீதாம். ஆகவேதான், ஒருபொருள் பற்றிய ஆராய்ச்சி எழுங்கால், அப் பொருளிடத்தே முன் கூட்டியே விருப்பு, வெறுப்பினைக் கொள்ளாதிருத்தல் வேண்டும்; அப்பொருளிடத்தே வெறுப்பு உண்டாயின், அதன் குணம் தோன்றாது; அதனிடத்தே விருப்பு உண்டாயின், அதன் குற்றம் தோன்றாது; ஒரு பொருளே, ஒரு காலத்தே இன்பமுடையதாகத் தோன்றும்; அதுவே பிறிதொரு காலத்தே துன்பந்தருவதாகத் தோன்றும். அப் பொருளிடத்தே அன்பு இருந்த காலத்தே, அது இன்பம் நிறைந்ததாகத் தோன்றும்; அதன் இடத்தே அவ் அன்பு குறைந்த காலத்தே அது துன்பம் நிறைந்ததாகத் தோன்றும். இக்கருத்தினைத் தோழியின் வாயில் வைத்து விளக்கியுள்ளார் நம்புலவர்.

தலைவன் ஒருவன் பரத்தையர் ஒழுக்கம் மேற்கொண்டு விட்டான். அதனால், அவன் பண்டேபோல் தன் மனைவி

யால் பேரன்பு காட்டுவதிலன்; தன் மனையில் வாழ்வதையும் வெறுப்பானாயினான்; அவன் ஒருநாள் தன் வீடுவந்து, தலைவியின் ஊடலைத் தீர்த்து உறவு உண்டாக்குவாயாக எனத் தலைமகனின் தோழியை வேண்டினான்; அதற்கு அவள் கூறுகிறாள், "ஐய! வேம்பின் காய் இயல்பாகவே பெருங்கைப்பு உடையது; அதைத் தலைமகள் தந்தாள் என்பது கொண்டு, அது இனிய வெல்லக்கட்டி போலும் இனிக்கிறது என்றனை; இது இவள்மாட்டு நீ பேரன்பு கொண்டிருந்த அக்காலத்தில்; இப்போது, இவள்மாட்டுக் கொண்டுள்ள அவ் அன்பு குறைந்துளது; இந்தக் காலத்தே இவள் நினைக்கும் வேண்டும் நீரை விரும்பி அளிக்கிறாள்; அந்நீர், பாரியின் பறம்புமலைக்கண் உள்ள சுனைநீர், தைத் திங்கட் காலத்தே தெளிந்து தீஞ்சுவை உடையதாதலே போல், தெளிவும், தீஞ்சுவையும் உடையதாயினும், அது உவர்ப்பும், வெப்பமும் நிறைந்த வேண்டாநீர் போலும் எனக் கூறி வெறுத்துச் செல்லுகின்றனை இதுவோ நின் அன்பின் பரிசு?" உரைக்கும், செயலுக்கும், உள்ளமே காரணமாம் என்பது எத்துணைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுளது, நோக்குக!

"வேம்பின் பைங்காய் என் தோழி தரினே
தேம்பூங் கட்டி என்றனிர்; இனியே,
பாரி பறம்பின் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்,
தைஇத் திங்கள் தண்ணிய தரினும்
வெய்ய உவர்க்கும் என்றனிர்,
ஐய! அற்றால் அன்பின் பாலே." (குறுந்: ககசு)

௩௦. மிளைப் பெருங்கந்தனார்

மிளை என்ற அவ்வூரில் கந்தனார் எனும் பெயருடையார் வேறு ஒருவரும் இருந்தமையாலும், அவரினும், இவர் யாதோ ஒருவாற்றான் உயர்ந்து விளங்கினமையாலும், இவர் மிளைப் பெருங்கந்தனார் என அழைக்கப் பெற்றுள்ளார்; இவர் பாடிய பாக்கள் குறுந்தொகை ஒன்றில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளன; காமத்தின் இயல்பினைப் பல்வேறு கண்கொண்டு நோக்கும் இவர் போக்குப் பெரிதும் பாராட்டற்குரியது. இரவிற்கு முன் வருவது மட்டுமே மாலை எனல் பொருந்தாது; விடியலும், பகலும்கூட மாலை தான் எனக் கூறுவது நயஞ்செறிந்து காணப்படுகிறது.

தான் காதலித்த ஒரு பெண்ணின்பால் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து வருந்தும் ஒருவனைக்கண்ட அவன் நண்பன், "நின்போலும் பெருந்தகையார் இவ்வாறு காம நோயுற்றுக் கலங்குதல் தகுதியுடைத்தன்று," என்று கடிந்துரைத்தானை நோக்கி, "நண்ப! உலகில் உள்ளார் அனைவரும், காமம் துயர் தருவது; காமம் தொல்லை விளைவிப்பது; காமம் கொள்ளத்தகாதது என்று எதற்கும் காமம் காமம் காமம் என இதையே பழிக்கின்றனர்; ஆனால் காமம் அவர்கள் கூறுவதுபோல் துயர் தருவதும் அன்று; நோய் தருவதும் அன்று; அது ஒரு காலத்தே மிகுதலும், ஒரு காலத்தே குறைதலும் இல்லை; அஃது ஒருவர்பால் புதிதாகத் தோன்றுவதும் அன்று; எல்லோரிடத்தும், எப்போதும் இருக்கும் இயற்கை உடைத்து; யானைபால் அடங்கியிருக்கும் மதம், அது குளகுத் தழையினைத் தின்றவுடனே, வெளிப்போந்து வினைசெய்தல் போல, ஒவ்வொருவரிடத்தும் படிந்துகிடக்கும் இக்காமம், காதலிக்கத் தக்காரைக் கண்டவிடத்துத் தானே வெளிப்பட்டு வினையாற்றும் இயல்புடைத்தாம்; அவ்வழியே, தன்னேரில்லாத் தலைவி ஒருத்தியைக் கண்ட யானும் காதல் உற்றுக் காமநோயால் வருந்துகின்றேன்; காமத்தின் இயல்பினை அறியாதார்போல நீயும் கழறுவது என்னே?"

என்று கூறினன் எனப் பாடி, காமம் இயல்பானது; அது காலம் நேர்ந்தவழி காணத் தோன்றும்; அது கடிந்து ஒதுக்கவேண்டிய கழிபொருள் அன்று; போற்றிப் பேண வேண்டிய பெருமைக்குரியதே எனக் காமத்தின் பெருமையினைப் பாராட்டியுள்ளமை காண்க!

"காமம் காமம் என்ப; காமம்
அணங்கும் பிணியும் அன்றே; நுணங்கிக்
கடுத்தலும் தணிதலும் இன்றே; யானை
குளகுமென்று ஆள் மதம் போலப்
பாணியும் உடைத்து அது காணுநர்ப் பெறினே."

(குறுந்: கஙசு)

காமத்தின் இயல்பினைத் தலைவன் கண்கொண்டு கண்ட புலவர், அதை அவன் நண்பன் கண்கொண்டு காணும் முறை கழிபேருவகை தருவதாம்; பெருங்குணமும், பெருங்கவினும் உடையாளொரு பெண்ணைக் கண்டு காதலித்த தலைவன் ஒருவன், அவள்பால் கொண்ட காதலால் கவினிழந்து, கருத்திழந்து வாடுகின்றேன் எனக் கூறக் கேட்ட அவன் நண்பன், "என் ஆருயிர் நண்ப! காமம், கண்டாரை வருத்தும் கொடுமை உடையது; காமம் துயர்விளைவிக்கும் தீமை நிறைந்தது எனக் கூறுவார் உண்மையில் அறிவற்றவராவர்; உண்மையில் காமத்திற்கு அப்பண்பு இல்லை; கூறவேண்டுமானல் காமம் என்பதொரு பொருளே உலகத்தில் இல்லை; அது எல்லாம் அவரவர் உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சியின் விளைவே; காமம் என ஒன்று உண்டு என எண்ணுவார்க்கு, அது தோன்றித் துயர் தருதல் உறுதி; அப்படி ஒரு பொருளே உலகத்தில் இல்லை என உணர்வார்க்கு அக்காமத்தால் துயர் உண்டாதல் இல்லை. பற்கள் எல்லாம் தேய்ந்துபோன கிழப்பசு, தரையில் சிறிதே தழைத்திருக்கும் இளம்புல்லைக் கடித்துத் தின்ன இயலாது எனினும், அதை நாவால் தடவிப் பார்த்தே இன்புறும் இயல்புடையது; புல்லைத் தின்ன இயலாத அது, அப்புல்லைத் தடவுவதே, அதைத் தின்றாற்போல் கருதிச் சுவைப்பதைப் போன்றே, மக்கள் காமம் என

ஒரு பொருள் இருப்பதாக எண்ணியவுடனே அக்காமத்தால் துயர்உறுதல் போன்று தளர்வுற்று மெலிவர்; ஆகவே, நண்ப! காமம் என்பதொன்று உலகில் இல்லை; எல்லாம் அவரவர் கருத்தின் திரிபே; ஆதலின், கலங்கா உளம் உடையையாயின், அக்காமத்தால் துயர்உறல் நின்பால் உண்டாகாது,'' என்று கூறினான் எனப் பாடி, காமம், கருத்தின் கற்பனையே; காணக்கூடிய பொருளன்று எனக்கூறும் புலவர் பெருங்கந்தனாரின் பேருரை பெரிதும் சிந்தித்தற்குரித்தாம்.

> ''காமம் காமம் என்ப; காமம்
> அணங்கும் பிணியும் அன்றே; நினைப்பின்
> முதைச்சுவல் கலித்த முற்றா இளம்புல்
> மூதா தைவந் தாங்கு
> விருந்தே காமம்; பெருந்தோ ளோயே!'' (குறுந்: உ0௪)

காமத்தின் இயல்பினை விளக்கிய தலைமகன், அதை விளக்கக் குளகு மேய்ந்த யானையின் நிலையினை உவமையாக எடுத்துக்காட்டியதற்கும் ஏற்ப, அதை வேறுவகையால் விளக்கப் புகுந்த அவன் நண்பன் அதை விளக்க, முற்றாத இளம்புல்லை மேயமாட்டாத பல்லிழந்த கிழப்பசுவின் நிலையினை உவமையாக மேற்கொண்டான் எனப் பாடி ஓர் ஒற்றுமை கண்ட புலவன் புலமை நயம் நுவலுந்தொறும் நயம் பயந்து நிற்றல் காண்க!

ஞாயிறு மறைய, செவ்வானம் தோன்ற, முல்லை மலர்ந்து மணங் கமழவரும் காலமே மாலையாம் என உலகோர் கூறுவர்; மாலைக்காலம் காதலரைப் பிரிந்து தனித்திருப்பார்க்குத் துயர்தரும் இயல்புடையது; ஆகவே மாலைக்காலம் என்பதற்குத் துயர்தரு காலம் என்றே பொருள் கொள்ளுதல்வேண்டும்; காதலரைப் பிரிந்திருப்பார்க்கு இன்பந்தரும் காலம் எதுவும் இல்லை; எக்காலமும் அவர்க்குத் துன்பமே; விடியற்காலமும் அவர்க்குத் துயர் தரு காலமாம்; பகற்காலமும், துயர் தரு காலமாம்; அவர்க்கு எல்லாக் காலமும் துயர் தரு காலமே ஆதலின்,

அவர்க்கு மாலைக்காலம் என்பதொரு தனியான காலம் இல்லை; எல்லாம் மாலைக்காலமே; விடியற்காலமும் மாலைக்காலம்; பகற்காலமும் மாலைக்காலம். இவ்வாறு மாலைக் காலத்திற்குப் புதுப்பொருள் காணும் புலவரின் அறிவுடைமை கண்டு அகமகிழ்வோமாக!

"சுடர்செல் வானம் சேப்பப், படர்கூர்ந்து
எல்அறு பொழுதில் முல்லை மலரும்
மாலை என்மனார் மயங்கி யோரே;
குடுமிக் கோழி, நெடுநகர் இயம்பும்
பெரும்புலர் விடியலும் மாலை;
பகலும் மாலை; துணையி லோர்க்கே."

(குறுந் : உ௩௪)

௬௧. மிளைவேள் தித்தன்

மிளை என்ற ஊரில் வாழ்ந்த வேளிர்குடியிற் பிறந்தவர்; தித்தன் எனும் இயற்பெயருடையவர் என்பதல்லது இவர் வரலாறு குறித்து வேறு எதுவும் அறிதற்கில்லை. ஊர் மன்றத்தின்கண் உள்ள பொற்றைக்கல்மீது காந்தள் மலர்கள் பல மலர்ந்து தோன்றும் காட்சி, போர் செய்த யானையின் முகத்தின்கண், அப்போரால் உண்டாய புண்கள் போலும் எனக் கூறிய உவமை, அவர் செய்யுட்கு அணிசெய்து நிற்றல் காண்க:

"பொருத யானைப் புகர்முகம் கடுப்ப
மன்றத் துறுகல் மீமிசைப் பலவுடன்
ஒண்செங் காந்தள் அவிழும்." (குறுந்: உ௮௪)

ஒரு தலைவன், தான் காதலித்த ஒரு தலைவியை மணத்தற்கு வேண்டும் பொருளை ஈட்டி வருவான் எண்ணி வேற்றூர் சென்றிருந்தான்; சென்றவன் விரைவில் வந்திலன்; அதனால் அவள் வருந்தினாள்; அவன் கூறிச் சென்ற காலத்துத் தவறாது வந்து மணப்பனோ? அல்லனோ என அஞ்சினாள்; அவன் அவ்வாறு வந்து மணவாவிடின், ஊரிற் பெரும்பழிச்சொல் உண்டாம் என எண்ணியும் இரங்கினாள்; ஊரில் ஒரு பெண்ணிற்கு உண்டாம் நன்மையும், தீமையும் அவ்வூரார் அனைவர்க்கும் உண்டான நன்மையும், தீமையுமாம்; ஊரார்க்கு அவ்வறிவு இருக்குமாயின், அவர்கள், அவன் மணவாமையால் அவளைப் பழிகூற எண்ணார் என்பதை அறிவாள் அவள் தோழி; அறிந்த அவள், அவன் வாராமையால் அலர் உண்டாம் என அஞ்சிய தலைமகளை நோக்கி, "தோழி! ஊரார் அறிவற்றவரல்லர்; ஆதலின், அவன் செய்த தவறு குறித்து அவர் நம்மை ஏசுவதும் செய்வரோ? செய்யார்; ஆகவே ஆற்றியிரு," எனக் கூறினாள் எனப் பாடி, ஊரார் கடமை இது என உணர்த்தியுள்ளார் புலவர்.

"நாடன், அறவனாயினும், அல்லனாயினும்
நம் ஏசுவரோ? தம்மிலர் கொல்லோ?" (குறுந்: உ௮௪)

௩௨. முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார்

தும்பியின் சிறிய வடிவினையும், கரிய நிறத்தினையும் சிறப்பித்துப் பாடிச் சிறுகருந்தும்பியார் எனப் பெயர் பெற்ற நம் புலவர் பிறந்த ஊர் சோழநாட்டில் உள்ள முகையலூர் என்பதாம். முகையலூர், இடைக்காலத்தே 'முகலாறு' என வழங்கி இப்போது 'மொகலார்' என வழங்குகிறது என்று கூறுவர் ஔவை. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள். இவர் வல்லார் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த பண்ணன் என்ற பெயருடைய பெருங்கொடையும், அருந்திறலும் உடைய வீரன் ஒருவனைக் கண்டு வாழ்த்தியும், அவன் இறந்து நடுகல்லான பின்னர்க் கலங்கிக் கையறுநிலை பாடியும் பாராட்டியுள்ளார். இப் பண்ணன் வேறு; சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் என்பான் வேறு.

பண்ணன் இறந்தமையால் பரிசிலர்பெறும் செல்வமே அன்றி, வேந்தர் இவன் படைத்துணை பெற்றுப் பெறும் வெற்றிச் செல்வமும் மறைந்தது எனப் பாராட்டுகிறார் புலவர்.

"கல்லா யினையே கடுமான் தோன்றல்!
வானேறு புரையும்நின் தாள்நிழல் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர் செல்வம் அன்றியும், விரிதார்க்
கடும்பகட்டு யானை வேந்தர்
ஒடுங்கா வென்றியும் நின்னொடு செலவே."

(புறம்: ௨௬௫)

மன்றத்தே நின்று, மனையிடத்தே வீழ்ந்த விளாம் பழங்களை, மறத்தி பெற்ற மகனும், காட்டானைக் கன்றும் கலந்தெடுத்து உண்ணும் அழகிய காட்சியினைப் புலவர் காட்டுகின்றார்:

"மன்ற விளவின் மனைவீழ் வெள்ளில்
கருங்கண் எயிற்றி காதல் மகனொடு
கான இரும்பிடிக் கன்று தலைக் கொள்ளும்."

(புறம்: ௧௮௧)

௫௫. முக்கல், ஆசான் நல்வெள்ளையார்

முக்கல் என்பதோரூர்; அது யாண்டுளது என்பது புலப்படவில்லை. அவ்வூரிற் பிறந்த நல்வெள்ளையார் அந்தணர் குலத்து வந்தவராதலின் ஆசான் என அழைக்கப் பெற்றுளார்.

வரைவிடை வைத்துப் பொருள்கருதிப் பிரிந்துபோய தலைமகன், விரைந்து வந்திலனாதல் அறிந்து வருந்திய தலைமகள், என்னை மணந்து மக்களைப்பெற்று மகிழ்ந்து வாழுங்கால், அம்மனையறம் மாற்றரும் போற்ற மதிக்கப் படுதற்காம். பொருள்தேடிப் போகவேண்டிய அவர், இன்னமும் வரையாது வருத்துகின்றனரே என வருந்திய தலைமகள், அவன் கடமையினை விளங்க உரைக்காது, அவன் நாட்டுக் கடற்றுறைகள் சூலுற்றுக் கிடக்கும் தம் பெடைகளைக் கரைக்கண் வளர்ந்துகிடக்கும் கொடிகளுக்கு இடையிடையே காணப்படும் வெண்மணல்மீது இருக்கச்செய்து விட்டு, கழிநோக்கிச் சென்று நீருள் மூழ்கி மூழ்கித் தம் பெடைக்கும் தமக்கும் வேண்டும் அயிரை மீன்களைத் தேடும் கடற்காக்கைகளை உடையது என்று கூறிக் குறித்த பொருளை விளங்கவைத்துள்ளாள். அவள் கூற்றினைப் பாடிய புலவர், கடற்கரைகளில் பெடைகள் அமரும் அம்மணல் திட்டுக்கள், ஆங்கு நீராடவரும் நோன்பு மேற்கொண்ட மகளிர் தாம் இருத்தற்காக அக்கொடிகளுக்கு இடையிடையே, அவற்றைச் சிறிது அழித்துச் செய்தமையால் உண்டாம் எனவும் உரைத்துள்ளார்:

"கடலம் காக்கைச் செவ்வாய்ச் சேவல்,
படிவ மகளிர் கொடிகொய்து அழித்த
பொம்மல் அடும்பின் வெண்மணல் ஒருசிறைக்
கடுஞ்சூல் வதிந்த காமர் பேடைக்கு
இருஞ்சேற்று அயிரை தேரிய, தெண்கழிப்
பூவுடைக் குட்டம் துழவும் துறைவன்" (நற் : உ௭உ)

௩௪. முப்பேர் நாகனார்

முப்பேர் என்பது ஓரூர்; பாண்டிநாட்டில் திருவாடானையை அடுத்து முப்பையூர் என்றோர் ஊர் உளது; இம் முப்பையூரே பழந்தமிழ்க் காலத்து முப்பேரூராம் எனக் கருதுவர் சிலர். இவர் பாடிய பாலைத்திணைப் பாட்டொன்று நற்றிணைக்கண் இடம் பெற்றுளது. அது, பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகள் கூற்றமைய வந்துளது.

பருவத்தே பயிர்செய்தல் வேண்டும் என்ப; பயிர் செய்யவேண்டிய பருவத்தே பயிர்செய்யத் தவறினர், மீண்டும் பயிர்செய்து வாழ்தல் இயலாது; மக்கள் வாழ் நாளில் பல்வேறு பருவநிலைகள் உண்டாம்; அவற்றுள் ஒன்று இளமை; அவ்விளமைப் பருவத்திற்கு எனச் சில கடமைகள் உண்டு. அவற்றை அப்பருவத்திலேயே செய்துமுடித்தல் வேண்டும். அப்பருவத்தே அதைச் செய்யாது விட்டார், அவ்விளமைப் பருவம் கழிந்த பின்னர் அதைச் செய்தல் இயலாது; அவ்விளமைப்பருவம் மீண்டும் ஒருகால் வருதல் இல்லை; இந்த உணர்வு உலகில் உள்ளார் அனைவர்க்கும் உண்டாயின், உலக ஒழுங்கு தவறுது என்பதை உணர்ந்த புலவர் அதை எடுத்துக்கூறி அறிவித்துள்ளார். மேலும், நாளை நடப்பன யாவை என்பதை எவரும் அறியார்; நாளைக்கு வருவது துன்பமா? அல்லது இன்பமா? என்பதையோ, இன்று உள்ள இன்ப வாழ்வோ அல்லது துன்ப வாழ்வோ இன்னும் எத்தனை நாள் நிலைக்கும் என்பதையோ எவரும் அறியார்; அவ்வறி வின்மையே மக்களுக்கு முயற்சியை உண்டாக்குகிறது; நாளை நடப்பதை அறியும் அறிவு மக்களுக்கு உண்டாகி விடின் உலகம் வளராது; ஆகவே, அவர்க்கு அவ்வறி வின்மை துணைசெய்யறது என்பதையும் புலவர் அறிந்து கூறியுள்ளார்.

> "முதிர்ந்தோர் இளமை ஒழிந்தும் எய்தார்
> வாழ்நாள் வகையளவு அறிஞரும் இல்லை." (நற் : ௩௧௪)

௩௫. முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்

"அவருள் தலைச்சங்க மிருந்தார் அகத்தியனாரும், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றெறிந்த முருகவேளும், முரஞ்சியூர் முடிநாக ராயரும், நிதியின் கிழவனும் என இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப" என்ற களவியல் உரையால், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் தலைச்சங்கப் புலவராவர் என்பது புலனாகும். முடிநாகனார் என்ற பெயர், பிற்காலத்து ஏடெழுதிேனோரால் நாகராயர் எனப் பிறழ எழுதப்பட்டது என்பர் சிலர்; முடிநாகராயர் என்பதற்கு முடியுடைய நாகர்குலத் தலைவர் என்று பொருள்படும் ஆதலின், இவர் நாகர் என்ற பழங்குடிகளின் தலைவராவர் என்றும் கூறுவர்.

முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பாராட்டிய பேரரசன், சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ்சேரலாதன் என்ற புகழ்மிக்க சேர வேந்தனாவன். இவன் பாரதப் பெரும் போரில் பாண்டவர், துரியோதனாதியர் ஆய இருவகையார் சேனைக்கும் போர் முடியுங்காறும் உணவளித்துப் போற்றினான் எனப் புகழ்ப்பெறுவான். இச்செயலை முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும்;

"அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
ஈரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்!"
(புறம்: ௨)

பெருஞ்சேரலாதன்பால், பேரரசர்பால் அமையலாம் பண்புகள் எல்லாம் ஒருங்கே அமைந்திருப்பது கண்டு, புலவர் அகம் மிக மகிழ்கிறார்; அவன் பிழை பொறுக்கும் பண்புடையவன்; வினையொன்று ஆற்றத் தொடங்குவனாயின், எண்ணவேண்டுவன எல்லாம் எஞ்சாது எண்ணும் அஃகி அகன்ற அறிவுடையவன்; எதிர்த்தார் எவரையும் தாங்கிநிற்கவல்ல பேராற்றலும், பெருந்திறலும் உடையவன்; அழித்தற்குரியாரை அழிக்கத் தொடங்கின் அடியுற அழிக்கும் இயல்புடையவன்; அடைந்தார் தம் துயர்போக்கி ஆட்கொள்ளும் அருட்குணமுடையவன்.

இப்பண்புகள் வேறு எவர்மாட்டும் அமையலாகா அளவு அவன்பால் அமைந்திருக்கக்கண்ட புலவர், பொறுமை, அகலம், வன்மை, அழித்தல், அருளல் ஆகிய பண்புகளின் நிலைக்களங்களாகிய நிலம், ஆகாயம், காற்று, தீ, நீர் ஆகியவற்றோடு அவன் ஒத்தவனாவன் என்று கூறி, ஐம்பெரும் பூதத் தியற்கையினையும் அவை ஒவ்வொன்றும் முறையே பெற்றுள்ள அப்பண்புகள் அனைத்தினையும் தான் ஒருவனே பெற்று விளங்கும் அவன் பெருமையினையும் ஒருங்கே கூறிப் பாராட்டியுள்ளார்;

"மண் திணிந்த நிலனும்,
நிலன் ஏந்திய விசும்பும்,
விசும்பு தைவரு வளியும்,
வளித்தலைஇய தீயும்,
தீ முரணிய நீரும் என்றாங்கு
ஐம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்
போற்றார்ப் பொறுத்தலும், சூழ்ச்சியது அகலமும்,
வலியும், தெறலும், அளியும் உடையோய்!" (புறம்: ௨)

பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் இவ்வாறு குணங்களால் நிறைந்து நின்றமையால், தமிழகம் முழுதும், அவன் ஆட்சிக்குட்பட்டுக் கிடந்தது; கிழக்கு, மேற்கு ஆகிய இருபெரும் கடல்களை எல்லையாகக் கொண்ட நாடு முழுதும் அவன் அரசே நடைபெற்றது என்பதை அறிவிக்கும் புலவர், "அரசே! கீழ்க்கடலும் நினதே; மேலைக் கடலும் நினதே! ஆதலின், ஞாயிறு தோன்றுவதும் நின் கடலிலேயே; அவன் மறைவதும் நின் கடலிலேயே," என்று அழகுறக் கூறியுள்ளார்.

"நின்கடல் பிறந்த ஞாயிறு, பெயர்த்தும் நின்
வெண்தலைப் புணரிக் குடகடல் குளிக்கும்." (புறம்: ௨)

"பழுது எண்ணும் மந்திரியின் பக்கத்துள் தெவ்வோர், எழுபது கோடி உறும்" என்ப ஆதலின், அரசன் எத்துணை தான், ஆற்றலும், அறவுள்ளமும் உடையனாயினும், அவன் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்று நடத்தும் அமைச்சர் பால், அக்குணங்களுக்கு மாறான தீக்குணங்கள் நிறைந்து நிற்குமாயின், அவ்வரசும், அரசனும் அழிதல் உறுதியாம்.

ஆதலின், அரசர் தம் அமைச்சரை, ஆன்றமைந்த சான்றோராகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்; அரசியலின் அடிப்படை உண்மையாகிய இதை உணர்ந்த புலவர் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் கேடின்றி வாழவேண்டி, "அரசே! நின் அமைச்சர் என்றும் நெறி பிறழா நீர்மையராதல் வேண்டும்; பால் இன்சுவை அளிப்பது; அது அச்சுவைமாறிப் புளிச் சுவை தரும் காலம் வருமாயினும் நின் அமைச்சர் அறநெறி பிறழ்தல் ஆகாது; பகல் ஒளி தருவதல்லது இருள் காட்டாது; அதுவும் தன் இயல்பு மாறும் காலம் வரினும் நின் அமைச்சர் அறம் பிழைத்தல் ஆகாது; வேதநெறி என்றும் விழுமிய நெறியே காட்டும் என்ப; அது, தீ நெறிகாட்டும் தீமையுடைத்தாய காலம் வந்துறினும், நின் அமைச்சர் நன்னெறி நீங்கல் கூடாது; அன்னுரை அமைச்சராகக் கொண்டு அரசியல் நடாத்துக," என்று அறிவுரை கூறினர்; என்னே அவர் அருள் உள்ளம்!

"பாஅல் புளிப்பினும், பகல் இருளினும்,
நாஅல் வேத நெறி திரியினும்
திரியாச் சுற்றமொடு முழுது சேண் விளங்கி
நடுக்கின்றி நிலியரோ." (புறம்: உ)

முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், இமயமும், பொதியமும் சென்று, ஆங்கே, அந்தணர், தம் அந்திக்கடனாற்ற எடுத்த முத்தீ விளக்கொளியில், பெண்மான், தன் சிறிய தலையினையுடைய மறியோடு மகிழ்ந்து உறங்கும் காட்சியினைக் கண்டு, தாம் கண்டு களித்த அக்காட்சியைப் பிறர்க்கும் கவினுறக் காட்டுகிறார்:

"சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை
அந்தி அந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்
முத்தீ விளக்கில் துஞ்சும்
பொற்கோட்டு இமயமும், பொதியமும்" (புறம்: உ)

இப்பாட்டுப் பொருளால், புலவர், ஐம்பெரும் பூதங்களின் இயல்புணர்ந்தவர் என்பது புலனாதல் காண்க.

௬௪. முள்ளியூர்ப் பூதியார்

பூதி, விபூதி, திருநீறு என்னும் பொருளுடையது, திருநீறு சைவ சமயத்தார்க்குரிய சமயக்குறியாதலின்; இவர் சைவசமயம் சார்ந்தவர் என்ப; இவர் பிறந்த முள்ளியூர் பற்றி ஒன்றும் தெரிந்திலது; இவர் பெயர் சில ஏடுகளில் முன்னியூர் வழுதியார் எனவும் வழங்குகிறது.

முள்ளியூர்ப் பூதியார், நன்னன் என்பானையும், அவன் மலையையும் எடுத்துக் கூறிச் சிறப்பித்துள்ளார். நன்னன் சேரர்குலத் தொடர்புடையவன்; வேளிர் வழி வந்தவன்; கொண்கான நாடாண்டவன்; ஏழில் மலையும், பாழிச் சிலம்பும், பாரமும் அவனுக்கு உரியவை; பாடி வரும் பாணர் முதலியோர்க்குப் பகைவரை அழித்துப் பெற்ற பெரும்பொருளை, வந்தார் தம் வரிசை யறியாதே வாரி வழங்கும் வள்ளியோன்; பேராற்றலும், பேராண்மையும் உடையவன். இத்துணைச் சிறப்புடைய நன்னன் அளிக்கும் இனிய நறவினையும் அவன் பெற்றுள்ள தேர்ப்படையின் பெருமையினையும், விண்ணைத்தொடும் கொடு முடிகளையும், பொன்படு பாறைகளையும் உடைய மலையினையும் பாராட்டியுள்ளார் புலவர் :

> "இன்களி நறவின், இயல்தேர் நன்னன்,
> விண்பொரு நெடுவரைக் கவாஅன்
> பொன்படு மருங்கின் மலை" (அகம் : ௧௭௩)

அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றலும், கேடுற்ற கேளிமைத் தாங்கிப் போற்றலும் இல்லறத்திருப்பார்க்கு இன்றியமையாக் கடமைகளாம்; அக்கடமையினை வழுவாது ஆற்றி வெற்றி கோடல் பெரும்பொருள் உடையார்க்கே இயலும்; அப்பெரும் பொருள் சேர்த்தல் உள்ளத்தே ஊக்கம் கொண்டு ஓயாது உழைப்பவர்க்கே இயலும்; உடலாலோ அன்றி உள்ளத்தாலோ உழைத்தலின்றி உட்கார்ந்திருப்பார்க்குப் பெரும் பொருள் சேர்த்தல் இயலாது; இல்லிருந்து நல்லறமாற்றும் ஆடவர், அவ்வறிவு வரப்பெற்

ஞராயின், அங்ஙிலையில், அவர் தம், பிரிதற்கரிய மனைவி யரையும் பிரிந்து சென்று பொருள் தேடிக் கொணர்வர்; அவ்வாறு சென்று அரும் பொருள் கொணர்ந்து அறனாற்றி வாழ்வார் பீடும் பெருமையும் பெற்றுச் சிறப்புறுவர்; இந்த அரிய ஓர் அறவுரையினைப் புலவர் முள்ளியூர்ப் பூதியார், தோழி யொருத்தியின் வாயில் வைத்து விளங்க உரைத்து, உலகமக்கட்கு ஒப்பற்ற வழிகாட்டியுள்ளார் :

"அறந்தலைப் பிரியாது ஒழுகலும், சிறந்த
கேளிர் கேடுபல ஊன்றலும், நாளும்
வருந்தா உள்ளமொடு இருந்தோர்க்கு இல் எனச்
செய்வினை புரிந்த நெஞ்சினர்."

(அகம்: 173)

௬எ. மோசி கண்ணத்தனார்

மோசி என்பது பாண்டிநாட்டில், பரமக்குடி வட்டத்தில் உள்ளதோர் ஊர்; இஃது இக்காலை மோசிகுடி என வழங்குகிறது. இவ்வூர், மோசிக் கரையனார், மோசி கீரனார், மோசி கொற்றனார், மோசி சாத்தனார் போன்ற பல புலவர்களைப் பெற்றமையால் பெற்ற பெரும்புகழ் உடையது. அப்பேரூரிற் பிறந்த பெருமை உடையார் நம்புலவர் கண்ணத்தனார்: இவர் பாடிய பாட்டொன்று நற்றிணைக்கண் இடம் பெற்றுளது.

பொருள்வயிற் பிரியக் கருதும் தலைமகனை நோக்கி, "ஐய! அன்றில், ஒன்று பிரிந்தகாலத்து மற்றொன்று அப்பிரிவினைப் பொறுத்திருத்தல் ஆற்றாது இறந்துபடும்; யானும், பிரிந்து தனித்திருந்து துயர்உறும் பொல்லா வாழ்க்கையினை வேண்டேன்; மேலும், தனித்திருந்தார்க்குத் துயர் தருவதையே தன் இயல்பாகக்கொண்ட பருவமும்வந்து விட்டது; ஆதலின் அன்ப! அகன்று உறைய எண்ணற்க!" என வேண்டினாள் தலைமகள் ஒருத்தி என்ற பொருள் கொண்டது அப்பாட்டு.

> "ஒன்றில் காலை அன்றில் போலப்
> புலம்புகொண் டுறையும் புன்கண் வாழ்க்கை
> யானும் ஆற்றேன்; அதுதானும் வந்தன்று;
> நீங்கல் வாழியர் ஐய!" (நற்: கஉச)

புலவர்காலத் தமிழர்கள், வெள்ளியை மூசையில் இட்டு உருக்கும் தொழில் அறிந்து இருந்தனர் என்பதை, ('வெள்ளி உருக்குறு கொள்கலம் கடுப்ப," என்ற தொடர் விளக்குவது காண்க.

> "முகைவீ அதிரல் மோட்டுமணல் எக்கர்
> நெளவி நோன்குளம் பழுங்கென வெள்ளி
> உருக்குறு கொள்கலம் கடுப்ப விருப்புறத்
> தெண்ணீர்க் குமிழி இழிதரும்
> தண்ணீர் தனைஇ நின்ற பொழுதே." (நற்: கஉச)

௬௮. மோசி கரையனார்

இவர், மோசி என்ற ஊரில் பிறந்தவர்; கரையனார் எனும் இயற்பெயர் உடையவர்; இவர்க்கு இப்பெயர் வரக் காரணம் யாது என்பது புலப்படவில்லை. இவர் பாடிய பாட்டொன்று, நெடுந்தொகை மணிமிடை பவளத்தில் இடம் பெற்றுளது. இவர் கூறும் நெய்தல் நிலத்து மாலைக் காட்சி கவினுடையது.

ஞாயிற்று மண்டிலம் வெப்பம் தணிந்தது; மலைகள் பொன்னிறம் பெற்றன; வண்டுகள் மலர்களைச் சுற்றி ஒலித்தன; கடற்சோலைகளில் நாரைகள் ஒலித்தன; கரையில் ஓடி ஆடிய ஞெண்டுகள் வளைக்குட் புகுந்தன; அலைகள் ஓய்ந்து ஒலி அடங்கின; மீன் படகுகள் தம் தொழில் ஒழிந்தன; வானம் செந்நிறம் பெற்றது; துணையொடு கூடிய அன்றிற் பறவைகள் பனைமரத்து மடலுள் புகுந்து தங்கின; மணம் நாறும் கழிமலர்கள் கூம்பின; பொழில் சூழ்ந்த மனைகளின் மன்றத்தே உள்ள புன்னைகள் பொன்னிற மலர் பூத்தன; பகற்பொழுது சிறிது சிறிதாகக் குறைய, இரவு வந்துற்றது என அவர் கூறும் அந்திக் காலத்து அழகினை நோக்குக!

''மண்டிலம் மழுக, மலைநிறம் கிளர,
வண்டினம் மலர்பாய்ந்து ஊத, மீமிசைக்
கண்டல் கானல் குருகினம் ஒலிப்பக்,
கரைஆடு அலவன், அளைவயின் செறியத்,
திரைபாடுஅவியத், திமில் தொழில் மறப்பச்,
செக்கர் தோன்றத், துணைபுணர் அன்றில்
எக்கர்ப் பெண்ணை அகமடல் சேரக்,
கழிமலர் கமழ்முகம் கரப்பப், பொழில்மனைப்
புன்னை நறுவீ, பொன்னிறம் கொளாஅ,
எல்லை பைப்பயக் கழிப்பி எல்உற.'' (அகம்: ௨௬0)

௩௯. மோசி கீரனார்

பண்டைத் தமிழகத்தில் கீரனார் என்ற இயற்பெயருடையார் பலராவர்; இவர் மோசிநகரிற் பிறந்தவராதலின், மோசிகீரனார் என அழைக்கப் பெற்றுள்ளார். தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, கொண்கானங்கிழான், நன்னன், ஆய், அரலைக்குன்று கிழவோன் ஆகியோரைப் பாராட்டியுள்ளார்.

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, அரிசில் கிழாராலும் பாராட்டப்பெறும் பெரும்பேறுடையான் என்பதறிந்த புலவர் மோசிகீரனார் அவன் அரசவை நோக்கிச் சென்றார். அவர் சென்றபோது அரசன் ஆண்டு இலன்; அவனைக் காணாத புலவர் அவ்வரண்மனையினைச் சுற்றிவருங்கால் ஆண்டு ஒருபால், அழகிய கட்டில் ஒன்று இருக்கக்கண்டார்; அது, அரசனின் வெற்றி முரசிற்கு உரிய கட்டிலாம்; முரசு நீராடிவருதற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டுள்ளமையால், அக்கட்டில் வறிதே கிடந்தது; அவ்வழகிய கட்டிலையும்; அதன்மீது விரிக்கப் பெற்றிருக்கும் மெல்லிய மலர்களால் ஆகிய படுக்கையினையும் கண்டார் புலவர்; அவர்க்கு, அது முரசுகட்டில் என்பது தெரியாது; மேலும், வழிநடை வருத்தமும் உடையராவர்; அதனால் அதன்மீது கிடந்து நன்கு உறங்கிவிட்டார்; சிறிது கழித்து ஆண்டுவந்த அரசன், தன் முரசுகட்டில் மீது ஒருவர் படுத்துறங்கக் கண்டான்; முரசு, அரசனின் வேறன்று; முரசிற்குச் செய்யும் சிறப்பு, அரசர்க்குச் செய்யும் சிறப்பு; அதற்கு உண்டாம் பழி, அரசற்கு உண்டாம் பழி என்பது பழங்காலப் பண்பு; ஆதலின் முரசு கட்டிலில் படுத்து உறங்குவது, அரசு கட்டிலில் படுத்துறங்குவதுபோலும் பெருங் குற்றமாம்; அக் குற்றம் புரிந்தார்க்குக் கொலையே தண்டமாம். ஆயினும், தன் முரசுகட்டிலில் படுத்து உறங்குவார், பெரும்புலவராவர் என்பதை அரசன் அறிவான்; புலவர், நாடாளும் தன்னினும் உயர்ந்தவராவர் என்பதை உணர்வான் அவன்;

ஆதலின், அவர் ஆண்டு உறங்குவதால் குற்றம் இன்றா என எண்ணினான்; ஆகவே, பிறர் யாரேனும் படுத்துறங்கின், வாளெடுத்துத் தலைவாங்கவேண்டிய அவன், வெண் சாமரையினை எடுத்து, அவர் இனிதே உறங்குமாறு, எழும் வரை தானே வீசி நின்றான்; உறங்கி எழுந்த புலவர், தாம் செய்த பெரும்பிழையினையும், அதுகண்டு ஒறுக்கவேண்டிய அரசன், அன்புகொண்டு கவரி வீசுவதையும் கண்டார்; அரசன்பால் அவருக்குப் பெருமதிப்பு உண்டாயிற்று; அரசனின் தமிழ்ப்பற்று அவர்க்குப் புலனாயிற்று; உடனே, "அரசே! நின் முரசுகட்டிலில் ஏறிய என்னை இரு துண்டங்களாக வெட்டி வீழ்த்தாதுவிட்ட அச்செயல் ஒன்றே போதும், நின் தமிழ்ப்பற்றினை விளக்க; நீ அம்மட்டோடு நின்றாய் அல்லை; யான் உறங்கி எழுங்காறும் கவரி கொண்டன்றோ வீசி நின்றனை; நின் பெருமையினை என்னெனப் புகழ்வேன்! இவ்வுலகத்தே புகழ்தரு செயல் புரிந்தோர்க்கல்லது, உயர்நிலை உலகமாம் உம்பர் உலகத்தே இடம் கிடைத்தல் இல்லை எனச் சான்றோர் கூறக் கேட்டதன் பயனோ, செயற்கரும் இச்செயற்குக் காரணம்?" என வியந்து பாராட்டுவாராயினர்; என்னே புலவர் பெருமை! என்னே அவன் தமிழ்ப்பற்று!

"முரசம்
மண்ணி வாரா அளவை, எண்ணெய்
நுரை முகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
அறியாது ஏறிய என்னைத் தெறுவர
இருபாற் படுக்குநின் வாள்வாய் ஒழித்ததை
அதூஉம் சாலும் நல்தமிழ் முழுது அறிதல்;
அதனொடும் அமையாது, அணுக வந்து,நின்
மதனுடை முழவுத்தோள் ஓச்சித் தண்ணென
வீசி யோயே; வியலிடங் கமழ
இவண்இசை உடையோர்க் கல்லது, அவணது
உயர்நிலை உலகத்து உறையுள் இன்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு குருசில்! நீ ஈங்கிது செயலே." (புறம் : ௫0)

பிற்காலத்தே கொங்கணம் என மருவி வழங்கும் கொண்கானம் என்ெறாரு நாடு உண்டு; அது இன்றைச் சேலம், கோவை மாவட்டங்களின் கீழ்ப்பகுதிகளைக் கொண்டிருந்ததாம். இந்நாடு பொன்வளம் சிறந்த நாடு எனப் புலவர்களால் போற்றப்பட்டது; "பொன்படு கொண்கானம்" எனப் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ பாராட்டுவதும் காண்க. இக் கொண்கான நாட்டில், கொடையும், கொற்றமும் உடையாெனாரு தலைவன் இருந்தான்; அவனைக் கொண்கானங்கிழான் என்றே மக்கள் அழைத்தனர்; அவன் வண்மையும் ஆண்மையும் விளங்கப் புலவர் பாடிய பாக்கள் பல.

"உலகில் உள்ள ஏனைய அரசர்க்குரிய மலைகள் எல்லாம், கொடை கொற்றம் ஆகிய இரண்டு பெருமைகளுள் ஒன்றையே பெற்றிருக்கும்; கொடையால் சிறப்புற்ற மலை, கொற்றத்தால் சிறப்புறுதல் இல்லை; கொற்றத்தால் சிறப்புற்ற மலை, கொடையால் சிறப்புறுதல் இல்லை; ஆனல் கொண்கான நாடோ கொடை, கொற்றம் ஆக இரண்டாலும் சிறப்புடையதாம்; கொண்கான நாட்டைப் பாடிவந்த இரவலர் பரிசுபெறுதல் உறுதியாம்; ஆகவே, அவர்க்குத் தாம் முன்கொடுத்த கடனைப் பெற்றுச்செல்வோம் என எண்ணியவராய், அவ்விரவலரைத் தொடர்ந்து வந்த அவர் கடன்காரர்களாலும், அக்கொண்கானங் கிழானுக்குத் திறைசெலுத்தி மீளும் அரசர்களாலும் நிறைந்திருக்கும் கொண்பெருங்கானம் எனின், அதன் கொடைக்கும், கொற்றத்திற்கும் வேறு சான்று வேண்டாவன்றே?" எனவும்,

"ஒன்று நன்குடைய பிறர்குன்றம்; என்றும்
இரண்டு நன்குஉடைத்தே கொண்பெருங் கானம்;
நச்சிச் சென்ற இரவலர்ச் சுட்டித்
தொடுத்துணக் கிடப்பினும் கிடக்கும்; அஃதான்று;
நிறையருந் தானை வேந்தரைத்
திறைகொண்டு பெயர்க்கும் செம்மலும் உடைத்தே"
(புறம்: 156)

ஞாயிறு எத்திசைச் செலினும் அத்திசையே நோக்கும் இயல்பினவாய நெருஞ்சிப் பூக்களைப்போல், வறுமையால் வாடிய யாழ்ப்பாணர்கள் கையில் ஏந்திய ஏற்கும் மண்டை கொண்பெருங்கிழானின் மார்பையே நோக்கிக் கிடக்கும் எனவும் கூறும் புலவர் பாராட்டுரைகள் அக் கொண்கானங் கிழானின் பெருமையினைப் புலப்படுத்தி நிற்றல் காண்க.

"பாழூர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ
ஏர்தரு சுடரின் எதிர்கொண் டாஅங்கு,
இலம்படு புலவர் மண்டை, விளங்குபுகழ்க்
கொண்பெருங் கானத்துக் கிழவன்
தண்தார் அகலம் நோக்கின மலர்ந்தே." (புறம் : கருரு)

கொண்கானம் கிழானைப் பாராட்டிய மற்றொரு பாட்டில், மக்கள், அலைஅலைக்கும் பெருங்கடலின் கரையருகே இருந்தபோதும், நீர்வேட்கை உற்றக்கால், அக் கடல் நீர் உப்பாதல் அறிந்து, 'உண்ணும் நீர் ஈண்டு யாண்டேனும் உண்டோ? உண்ணும் நீர் ஈண்டு யாண்டேனும் உண்டோ?' என எதிர்வருவாரையெல்லாம் கேட்டு, அது உள்ள இடமே தேடிச் செல்வர்; அதைப்போலவே, புலவர்களும் பேரரசர் அவையருகே வாழினும், அவ்வரசர்பால் கொடைக்குணம் இன்றுதல் அறிந்து, அவரைப் பாராட்ட எண்ணாது, குற்றம் தீர்ந்த கொடைக்குணம் உடையாரைத் தேடிச்சென்று செய்யுள் பாடிச் சிறப்பிப்பர் என்று கூறும் புலவர் பண்பு பாராட்டற்குரியதாம்.

"திரைபொரு முந்நீர்க் கரைநணிச் செலினும்,
அறியுநர்க் காணின், வேட்கை நீக்கும்
சின்னீர் வினவுவர் மாந்தர்; அதுபோல்
அரசர் உழைய ராகவும். புரைதபு
வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவர்." (புறம் : கருச)

பாரம், பாழி முதலிய பேரூர்களுக்கும், ஏழில் மலைக்கும் உரியவனும், கொண்கானத்தின் ஒரு பகுதி நாட்டை ஆண்டிருந்தோனும், வேளிர்வழிவந்தவனும் ஆய மன்னன், ஒருகாலத்தே தன்னை எதிர்த்த வேந்தன்

ஒருவனை வென்று துரத்திவிட்டு அவ்வெற்றிக் களிப்பால் தன் அழகிய காட்டுள் சென்று சின்னாள் களித்து இருந்தானாக, அவன் நாட்டில் இல்லை என்பதறிந்த அவன் பகை வேந்தன், தன் பழிநீங்கப் பெரும்படையொன்றைப் புதிதாகக் கொண்டுபோந்து, அந்நன்னன் கோட்டையைச் சூழ்ந்து தாக்கினான்; அவன் தாக்குதல் ஆற்றாது, அக்கோட்டை அழியுங்காலத்தே, அச்செய்தி அறிந்த நன்னன் காட்டினின்றும் போந்து, மீட்டும் அவனை வென்று தன் பண்டைப்புகழை நாட்டினான் என்ற வரலாற்றினைப் புலவர் தாம் பாடிய அகநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றில் அமைத்துப் பாடியுள்ளார்.

"வினைதவப் பெயர்ந்த வென்வேல் வேந்தன்,
முனைகொல் தானையொடு முன்வந் திறுப்பத்
தன்வரம் பாகிய மன்னெயில் இருக்கை,
ஆற்று மையின், பிடித்த வேல்வலித்
தோற்றம் பிழையாத் தொல்புகழ் பெற்ற
விழைதக ஓங்கிய கழைதுஞ்சு மருங்கின்
கானமர் நன்னன்." (அகம்: நகஉ)

ஆய், வீரக்கழல் புனைந்த வீரன்; அவன் பொதியில் மலை மழை தவழும் கொடுமுடிகளை உடையது; ஆண்டு மலரும் வேங்கையும் காந்தளும் மணத்தால் மாண்புற்றன. "கழல்தொடி ஆஅய் மழைதவழ் பொதியில் வேங்கையும், காந்தளும் நாறி," (குறுந்: அச) எனவும், பாணர் முதலாம் இரவலரைப் புரப்பானொரு வள்ளலுக்கு உரியது அரலை எனும் பெயருடைய குன்று, "பதலைப் பாணி பரிசிலர் கோமான் அரலைக் குன்று" (குறுந்: ருக) எனவும் கூறும் வரலாறுகளையும் நோக்குக.

இவ்வுடல், உணவை முதலாக உடையது; உணவு இன்றேல் உடல் நிலையாது; உடல் இன்றேல் உயிர் இன்றாம்; ஆகவே, உயிர் நிலைபெறுதல் உணவைப் பெறுதலால் உண்டாம்; உடலிற்கு உணவு தருவார், உயிர் தருவாராவர்; உணவாவது, நிலமும், நீரும் உண்டாயவழி உண்டாவதாம்;

ஆகவே, அந்நீரும், நிலனும் உண்டாகச் செய்வோர் உடலும், உயிரும் ஒன்றிவாழத் துணை புரிந்தோராவர் என்றெல்லாம் புலவர்கள் கூறுவர். புலவர் கூறும் நிலமும், நீரும் பயன் அளித்தல், அறநெறி அரசாளும் அரசன் நாட்டிலாம்; அவ்வாறன்றி, குடிவருந்தக் கோலோச்சும் கொடியோன் வாழ்நாட்டில் அவை பயன் அளித்தல் இன்றாம். "இயல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னவன் நாட்ட, பெயலும் விளையுளும் தொக்கு," "முறைகோடி மன்னவன் செய்யின், உறைகோடி ஒல்லாது வானம் பெயல்," என வள்ளுவர் கூறுவனவும் காண்க. ஆகவே, உயிரும் உடலும் கூடி வாழ்தற்காம் நெல்லும், நீரும் நல்லரசு வாழும் நாட்டிலேயே உண்டாம்; ஆகவே, நாடாள் அரசர் நல்லவராதல் வேண்டும்; அவர் நல்லவராதல் வேண்டின், அவர்கள் மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல் கருதுவதும் போதாது; உலகிற்கு உயிர் நெல்லன்று; நீரும் அன்று; தானே அவ்வுலகிற்கு உயிராம் எனக் கருதுதல்வேண்டும்; அக்கருத்து அவர்க்கு உண்டாயின் நாட்டின் நல்வாழ்வில் அவர்க்கு நாட்டம் உண்டாம்; உயிர் வாழ்வது உடலின் வாழ்வைப் பொறுத்ததாம்; உடல் வாழின், உயிர் வாழும்; உடல் அழியின் உயிர் அழியும்; ஆகவே, உயிராம் தான் வாழ வேண்டின், அவ்வுயிர்க்கு உடலாம், உலகம் வாழ வழி செய்வன்; 'உடலார் அழியின், உயிரார் அழிவர்; உடலை ஓம்பினேன்; உயிர் ஓம்பினேனே' என்றார் ஒரு பெரியார்; ஆகவே, அரசன் வேல்வீரர் நிறைந்த பெரும்படையுடைய வழியும், அப்படையினையே தன் வாழ்வின் துணையாகக் கொள்ளாது இவ்வுலகாம் உடலிற்குத் தானே உயிராம் என்ற எண்ணத்தினையே தன் படைத்துணையாகக்கொள்ளுதல்வேண்டும். அவ்வாறு கொண்டு ஆளும் அரசன் நாடும் நன்கு வாழும்; அவனும் நெடிதுநாள் வாழ்வன்; இவ்வரசியல் உண்மை, அக்கால அரசர்க்கு இக்கால அரசியல் தலைவர்க்கும் சிறந்த வழிகாட்டியாய் அமையும் என்பதை அறிந்த புலவர் மோசிகீரனார், அவ்வரசியல் நீதி இறவாது நின்று நிலைபெறுதல்வேண்டும் என்ற பேரெண்ணமுடையராய், அழகிய சிறு செய்யுள் ஒன்றில் அதை அமைத்துச்

சென்றுளார்; அரசியல் நெறி நிற்பார், அதை அறிந்து மேற்கொண்டு ஆட்சிபுரிந்து, தாமும் தம் நாடும் தழைக்கத் துணை புரிவாராக!

> "நெல்லும் உயிர் அன்றே; நீரும் உயிர் அன்றே;
> மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்;
> அதனால், யான்உயிர் என்பது அறிகை
> வேல்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே." (புறம்: ௧அ௬)

இத்துணைப் பெரிய அரசியல் உண்மையினை, இவ்வளவு தெளிவாகவும், எளிமையாகவும் எடுத்துக்கூறிய புலவர் புலமை நலத்தினைப் போற்றி வணங்குவோமாக!

௯௦. மோசி கொற்றன்

கொற்றன் என்ற இயற்பெயருடைய இவர், மோசி என்ற ஊரிற் பிறந்தவராவர். மோசிகீரனர் வேறு, படுமரத்து மோசிகீரனர் வேறுதல் போன்றே, இம்மோசி கொற்றன் வேறு, படுமரத்து மோசி கொற்றன் வேறு என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்றானாக வருந்தினாள் தலைவி; மலர்போலும் மையுண்ட கண்கள், தம் மாணலம் இழந்தன! வளையணிந்து அழகு பெற்ற அவள் தோள்களும் மெலிந்தன; தலைவியின் இம் மெலிவு கண்டு வருந்தினாள் அவள் தோழி; தோழியின் வருத்தம் கண்ட தலைவி, "தோழி! தலைவன், நம்மால் அறிந்துகொள்ளத்தக்க எளிமையுடையானல்லன்; அவன், சால்புகள் அளந்தறிய மாட்டாதன; ஆதலின், அவன் நம்மை நெடுநாள் துயர்உற வையான்; அவனோடு நாம் கொண்ட நட்பு சிலநாளே ஆயினும், அவன் நட்பு நன்மை தரு நட்பாம் என்பதை அறிந்துளேன்; ஆதலின், நம் மெலிவிற்குக் காரணமாய அவன் நட்பே, அம் மெலிவினைப் போக்கிப் பேரின்பம் தரும் மருந்துமாம் என்பதை அறிவேன்; ஆதலின் யான் ஆற்றியுளேன்; தலைவன் இயல்பினை, என்னைப்போல் நீயும் அறிவை ஆயின், நீயும் ஆற்றுவை; ஆனல் அவன் இயல்பு அறிதற்கு அருமையுடையதாம் ஆதலின், அதனை அறியாயாயினை; அதனல் ஆற்றாது வருந்துகின்றனை எனக் கூறி ஆற்றினாள் எனப் பாடிப் பெண்ணுள்ளத்தின் பெருந்தகைமையினைப் பெரிதும் பாராட்டியுள்ளார் புலவர்:

"மலரேர் உண்கண் மாணலம் தொலைய,
வளையேர் மென்தோள் ஞெகிழ்ந்ததன் தலையும்
மாற்று ஆகின்றே ; தோழி ! ஆற்றலையே ;
அறிதற்கு அமையா நாடனொடு
செய்து கொண்டதோர் சிறுநல் நட்பே."

(குறுந் : ௩௭௭)

சக. மோசி சாத்தனர்

"எயில் காத்தல் நொச்சி" என்ப; தம் கோட்டையைப் பகைவர் கைப்பற்றுவண்ணம் காத்து நிற்றல் நொச்சி எனப் பெயர்பெறும்; அவ்வாறு கோட்டையைக் காத்து நிற்கும் வீரர் நொச்சித்துணர் அணிதல் அக்கால வழக்கமாம்; நொச்சித் தழை, மகளிர்க்குத் தழை ஆடையாகப் பயன்படுதலும் உண்டு; அந்நொச்சியே, ஊரைக் காத்துநிற்கும் வேலியும் ஆகும். இவ்வாறு நொச்சி பல்லாற்ருனும் பயனுறும் எனினும், அது எயில் காக்கும் வீரர்க்கு அணியாக விளங்கும் சிறப்பினையே புலவர்கள் பெரிதும் பாராட்டுவர்; புலவர் மோசி சாத்தனர், பகைவர் பாய்ந்து தாக்கியக்கால், தம் எயில் அவரால் பாழாகா வண்ணம் காத்து நின்று, தம் நகர்ப்புறம் அப்பகைவர் கைப்படாவண்ணம் பெரும்போர் ஆற்றி, வீழ்ந்த வீரன் ஒருவனைப் பெருந்தகையாளன் எனப் பாராட்டியதோடு, அவன் சென்னியும் பெருமையாற் பீடுற்றது எனவும், அவன் சென்னியில் அணியும் உரிமை உடைமையால் நொச்சியும் பீடுற்றது; உலகில் உள்ள எல்லா மரங்களினும் இறப்ப உயர்ந்தது எனவும் பாராட்டியுள்ளார்.

இதனுல் புலவர் கொண்டுள்ள ஊர்ப்பற்றும், ஊரைக் காக்க உயிர்விடும் உயரிய வீரர்பால் அவர் காட்டும் பெருமதிப்பும் நன்கு புலனுதல் காண்க.

"மணிதுணர்ந் தன்ன மாக்குரல் நொச்சி!
போதுவிரி பன்மர னுள்ளும், சிறந்த
காதல் நன்மரம் நீ ;............
....
காப்புடைப் புரிசை புக்குமா றழித்தலின்,
ஊர்ப்புறங் கொடாஅ நெடுந்தகை
பீடுகெழு சென்னிக் கிழமையும் நினதே."

(புறம் : உஎஉ)

சஉ. வாயிலான் தேவன்

தேவன் என்ற பெயருடையார் பண்டும் இன்றும், பலராவர்; கடுகு பெருந்தேவன், பூதன்தேவன், பெருந் தேவன் முதலாய பெயர்களைக் காண்க. வாயில் இளங் கண்ணன் என்பாரைப் போன்றே, இவரும் வாயில் என்ற ஊரிற் பிறந்தவராவர்.

கார்காலத்தே வருவேன் எனக் கூறிச்சென்ற தலைவன், வாடை வீசும் கூதிர்க்காலத்தும் வந்திலன் என வருந்திய தலைமகள், இவ்வாடையின் கொடுமையால், இரை தேர்ந்து உண்ணும் இயல்பினவாய நாரைகளும் தம் தொழில் ஒழிந்து உறையும் கூதிர்க்காலமாம் இது; இக் காலத்திலும், நம் தலைவர் மட்டும் தாம் மேற்கொண்டு சென்ற வினையை விடுத்து வாராதது ஏனோ என வருந் தினள் எனப் பாடிய பாட்டு அவர் புலமை நலத்தினைப் புலப் படுத்தி நிற்றல் காண்க.

"இரைதேர் நாரைக்கு எவ்வ மாகத்
தூஉம் துவலைத் துயர்கூர் வாடையும்
வாரார் போல்வர் நம் காதலர்." (குறுந்: ௧0௩)

முல்லை நிலம், செம்மண் நிறைந்ததாதலின், அச்செந் நிலத்தே மலர்ந்த வெண்ணிற முல்லை, செவ்வானத்தே தோன்றும் வெண்ணிற மீன்போலும் என்பார், முல்லை, செவ்வானத்துச் செவ்வியினைக்கொண்டது எனக் கூறிய நயம் நாம் போற்றும் தன்மையதாம்.

"பாசிலை முல்லை ஆசில் வான்பூச்
செவ்வான் செவ்வி கொண் டன்று." (குறுந்: ௧0௮)

சங. வாயில் இளங்கண்ணன்

வாயில் என்பதோர் ஊர்; அது யாண்டுளது என்பதை அறிதற்கியலாது எனினும், அது புலவர் பலரை ஈன்ற பேறுடையது என்பது மட்டும் தெளிவாம்; வாயிலான் தேவன் என்பாரும் இவ்வூரினரே ஆவர். பெயர்களுக்கு முன்னர் இளமைப் பொருள் உணர்த்தும் சொல்லைச் சேர்த்து வழங்குவதை இக்கால மக்களும், அக்கால மக்களும் ஒருங்கே விரும்புவராவர். பாலகிருஷ்ணன், பாலச்சந்திரன், பாலசுந்தரன், பாலசுப்பிரமணியன் என்ற இக்காலப் பெயர்களையும், இளங்கீரன், இளந்திரையன், இளந்தேவன், இளநாகன், இளம்பூதன், இளவெயினன் என்ற அக்காலப் பெயர்களையும் நோக்குக. அவ்வாறே இப்புலவரும் இளங்கண்ணன் என அழைக்கப்பெற்றுள்ளார்.

பிடியை விரும்பிய களிறு, அதைத் தேடிக் குன்றை அடைய, ஆண்டுள்ள குறவர் அதன் வருகை அறிந்து ஆரவாரித்தாராக, அவர் ஆரவாரத்தால், தான் எண்ணி வந்த எண்ணம் ஈடேறப் பெறாமையால் பெருஞ்சினமுற்று, அக்குறவர் வாழ் ஊர்மன்றத்தைப் பாழாக்கிச் செல்லும் எனக் கூறும் இவர் கூற்று யானைகளின் இயல்பறியத் துணை புரிதல் காண்க:

"நாகுபிடி நயந்த முளைக்கோட்டு இளங்களிறு
குன்றம் நண்ணிக் குறவர் ஆர்ப்ப
மன்றம் போழும்." (குறுந்: நடசக)

உயர்குடிப்பிறந்தார் தம் உள்ளத்தே ஒன்றை விரும்பினாராயின், அதைப் பலரும் அறியக்கூறிக் குறைதீர நாணும் நற்பண்புடையராவர் என்பதைத் தலைமகன் தன் உள்ளத்தே தலைமகளைப் பெற விரும்பி, அவளைப் பெற மாட்டாது வருந்தியவிடத்தும், தன் குறையினைத் தோழி அறியக் கூறும் ஆற்றல் இலனாய் அஃகினான் எனக் கூறுவதால் கூறித் தெளிவுறுத்தினர்.

"நல்லகம் நயந்துதான் உயங்கிச்
சொல்லவும் ஆகாது அஃகி யோனே." (குறுந்: நடசக)

சச. விரிச்சியூர் நன்னாகனார்

கணி உரைத்தார்க்கும், மருத்துவம் புரிந்தார்க்கும், பார்ப்பார்க்கும் வேந்தர் மகிழ்ந்து அளித்த ஊர்கள் முறையே கணியூர், மருத்துவக்குடி, பிரமதேயம் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுவதேபோல், வேந்தன் பொருட்டு விரிச்சிநின்று கூறியது, அக்கூறியவாறே வேந்தற்கு வேண்டும் பயன் அளித்ததாக, அவ்வேந்தன் அவ்விரிச்சி நின்றார்க்கு அளித்த ஊர் விரிச்சியூர் என வழங்கப் பெறும். நன்னாகனார் பிறந்த விரிச்சியூர் பாண்டி நாட்டில் உளது என்ப. அது இடைக்காலத்தே பெரிச்சியூர் என மருவி வழங்கிற்று என்றும் கூறுப.

வீரர் பலரும் கூடி மதுவுண்டு மகிழும் விழாவொன்றில், வீரன் ஒருவன் வேந்தர்க்குத் தரும் மதுவோடு, களிப்புமிகும் கலங்கல் நறவம் கலந்து கொடுப்பதற்கண் காலம் தாழ்ந்தமை கண்டு பொறாது, அளித்த அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாதே வாளேந்திக் களம் புகுந்துவிட்டான்; ஆங்குள்ள ஏனைய வீரர்கள், அச்செயல் தம்மை அவமதித்ததாகக்கொண்டு சினந்தனர்; அந்நிலையில், ஆங்கிருந்த அறிஞர் ஒருவர் அவர்களை நோக்கி, "வீரர்காள்! மது வரும்வரை வாளா இராது வாளேந்திச் சென்றான் எனச் சினக்கின்றீர்; அது அவன் பண்பு; அப்பண்பு உண்டு மகிழும் ஈண்டுமட்டும் தோன்றுவதன்று; களத்திலும் பகைவர் படையினைத் தாக்கற்காய தம் முறை வருக என வாளாஇராது, விரைந்து முன்சென்று வந்தெதிர்க்கும் பெரும்படையினை அழித்து முன்னிற்பன்; ஆதலின், அவன் பண்பினைப் பெறமாட்டா நீவிர், கொன்னே சினத்தல் ஒழிமின்," என்று கூறினார் எனப் பாடியுள்ளார்:

"வேந்தற் கேந்திய தீந்தண் நறவம்
யாம்தனக்கு உறுமுறை வளாவ, விலக்கி
வாய்வாள் பற்றி நின்றனென், என்று
சினவல் ஓம்புமின்; சிறுபுல் லாளர்!
ஈண்டே போல, வேண்டுவ னாயின்,
என்முறை வருக என்னான்; கம்மென
எழுதரு பெரும்படை விலக்கி,
ஆண்டு நிற்கும் ஆண்டகை யன்னே." (புறம்: உகஉ)

௪ரு. விரியூர் நக்கனார்

விரியூர் என்ற பெயருடைய ஊர்கள் பல உள. சேர நாட்டு வள்ளுவநாட்டில் விரியூர் என்றோர் ஊர் உளது; தென்னார்க்காடு மாவட்டம் கள்ளக்குறிச்சிக்கு அணித்தே ஒரு விரியூர் உளது; பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டொன்று, வடபெண்ணைக்கரையில் ஒரு விரியூரைக் குறிப்பிடுகிறது. "ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் பாக்கைநாட்டு விரியூர்ப் பெண்ணாற்று வடகரை" (Nell Ins. NO. 108). இவற்றுள் நக்கனார் பிறந்த விரியூர் எது என்பதை அறிந்துகொள்வதற்கில்லை; நக்கனார் என்ற பெயர், சிவபிரான் திருநாமங்களுள் ஒன்று.

வீரன் வேல், பிறருடைய வேல் போல்வதன்று; அது பெருந்தகைமை மிக்க பெருவேல்; போரில்லாக் காலத்தே, புழுதி படிந்து வீட்டின் ஒரு மூலையிலோ, வீட்டின் கூரையிலோ செருகப்பட்டுக் கிடக்கும்; ஆனால் போர் வந்துற்றது எனில், மங்கல மகளிர் பாட, பாணர் யாழ் இசைத்துப் பாராட்ட, நீர்நிலைக்குச் சென்று நீராடி, மாலையணிந்து, தெருவில் உலாவந்து, பகைவேந்தர் யானைகளின் முகத்தில் தைத்து உருவிச்செல்லும் என்று, தாம் பாராட்டிய பெருவீரன் ஒருவன் கைவேலைச் சிறப்பித்துப் பாடி, பழங்கால மக்கள், படைக்கலங்களை வைத்துப் போற்றிய வழக்காற்றினை உணர்த்தியுள்ளார்.

"பிறர்வேல் போலா தாகி, இவ்வூர்
மறவன் வேலோ பெருந்தகை உடைத்தே;
இரும்புறம் நீறும் ஆடிக், கலந்து, இடைக்
குரம்பைக் கூரைக் கிடக்கினும் கிடக்கும்
மங்கல மகளிரொடு மாலை சூட்டி
இன்குரல், இரும்பை யாழொடு ததும்பத்
தெண்ணீர்ப் படுவினும், தெருவினும் திரிந்து
மண்முழுது அழுங்கச் செல்லினும் செல்லும்; ஆங்கு
இருங்கடல் தானை வேந்தர்
பெருங்களிற்று முகத்தினும் செலவு ஆனாதே."

(புறம்: ௩௩௨)

௪௬. விற்றூற்று மூதெயினனார்

விற்றூறு, புலவர் பலர் வாழ்ந்த பெருமையுடையது; இவ்வூரிற் பிறந்த வண்ணக்கன் தத்தன் என்பாரின் பாட்டொன்று நற்றிணைக்கண் இடம்பெற்றுளது; மூதெயினனார் என்ற பெயரால் இவர் வேடர் மரபினர் என்பதும், அறிவாலும், ஆண்டாலும் பெற்ற முதுமையாற் புகழுடையார் என்பதும் புலனும். இவர் பெயர் முத்தூற்று மூதெயினனார் எனவும் ஏடுகளில் காணப்பெறும்.

கடலைச் சார்ந்துள்ள கானற்சோலைகளில், விரைந்து சுழன்று அடிக்கும் கடல்காற்றால் மலைபோலும் மணல் மேடுகள் உண்டாம் எனவும், அம்மணல் மேடுகளால் ஆங்குள்ள மரங்கள் எல்லாம் மறைந்துபோம் எனவும் அவர் கூறியன எத்துணை உண்மையாம் என்பதைத் திருச்செந்தூர்க் கடற்கரையினையும், குமரிமுனையில் அமைந்த மணல் மலையினையும் கண்டார் நன்கு உணர்வர்.

> "பனைத்தலைக் கருக்குடை நெடுமடல் குருத்தொடு மாயக்
> கடுவளி தொகுத்த நெடுவெண் குப்பைக்
> கணங்கொள் சிமைய அணங்கும் கானல்." (குறுந் : ௩௭௨)

பண்டைத் தமிழர்கள், தம் மக்களுக்கு மணவினை செய்யத் தொடங்கி, இறைச்சி கலந்து ஆக்கிய நெய்மிக்க வெண்சோற்றை மணம்குறித்து வந்தார் அனைவருக்கும் வரையாது வழங்கி விருந்தாற்றி, நிமித்தம் நல்லன ஆதல் கண்டு, திங்களைக்கூடிய உரோகிணி நன்னாள் வரக் கண்டும், மணம் நிகழும் தங்கள் மனையினை மாண்புறப் புனைந்து, வழிபடு கடவுளர்க்கு வழிபாடாற்றி, மணமுரசோடு வேறுபல முரசங்களும் முழங்கத் தலைவிக்கு மணநீராட்டி, வாகை இலையினை அறுகம் புல்லின் கிழங்கோடு கட்டிய மாலையினை மணமக்களுக்குச் சூட்டி, தூய ஆடையினையும் அளித்து, மழையொலிபோலும் வாழ்த்தொலி முழங்க, தமர் தலைமகளைத் தலைமகனுக்கு அளிக்க மணவினை முடிப்பர்; அன்றை இரவே மணமக்கள் பள்ளியறை புகுவர் எனக்கூறும் பழந்தமிழர் தம் மணமுறையினை மக்கள் உணரவைத்த மாண்பினைப் போற்றுவோமாக!

"மைப்பறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்
புள்ளுப் புணர்ந்து இனிய வாகத், தெள்ளொளி
அங்கண் இருவிசும்பு விளங்கத் திங்கள்
சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்துக்
கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணிப்
படுமண முழவொடு பரூஉப்பணை இமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணும் இமையார் நோக்குபு மறைய,
மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை
பழங்கன்று கறித்த பயம்பமல் அறுகைத்
தழங்குகுரல் வானின் தலைப்பெயற்கு ஈன்ற
மண்ணுமணி யன்ன மாயிதழ்ப் பாவைத்
தண்ணறு முகையொடு வெண்ணூல் சூட்டித்,
தூவுடைப் பொலிந்து, மேவரத் துவன்றி,
மழைபட் டன்ன மணன்மலி பந்தர்
இழையணி சிறப்பின் பெயர்வியர்ப்பு ஆற்றித்
தமர்நமக்கு ஈத்த தலைநாள் இரவு." (அக: கஙசு)

உழவர், தம்மோடு தொழிலாற்றும் பிற உழவர்களை யும் அழைத்துக் கொண்டே, இருள் புலரும் விடியற் காலத்தே களம் அடைந்து, ஆங்குள்ள வைக்கோற்போரைப் பிரித்துக் கடாவிட்டு அலைத்து எடுத்துத், தூற்றுப்பொலி யினைக், கூளங்கள் வானை மறைக்கும் மேகங்களைப்போல் திசைகளையெல்லாம் மறைக்குமாறு பரந்து செல்லத் தூற்றி, அத் தொழிலால் உண்டாய உடற்றளர்ச்சி அகலு மாறு தம் மனைவிமார் கொணர்ந்த, கொள்ளையும், பயற் றினையும் பாலோடு கலந்து ஆக்கியனவும், வெள்ளிக் கம்பியை ஓரளவாக நறுக்கிவைத்தாற் போன்றனவுமாகிய உணவினை, உண்டது போதும் என உரைக்குமளவு உண்டு, பின்னர்த் தூற்றிக்கொண்ட நெல்லைக் கூடாகக் கட்டி விட்டு, ஞாயிற்றின் வெப்பம் அகலுமாறு, தங்கள் எருதுக ளோடு, ஆங்குள்ள மருத மரநிழலிலே தங்குவர் எனக் கூறும் உழவர் வாழ்வு, உள்ளவாறு உணர்த்தப்பட்டுளது கண்டு உளம் மகிழ்வோமாக.

"கங்சூல் ஓதைக் கலிமகிழ் உழவர்,
பொங்கழி முகந்த தாவில் நுண் துகள்,
மங்குல் வானின் மாதிரம் மறைப்ப,
வைகுபுலர் விடியல் வைபெயர்த்து ஆட்டித்
தொழிற் செருக்கு அனந்தர் வீட..........
....
கொள்ளொடு பயறு பால்விரைஇ வெள்ளிக்
கோல்வரைந் தன்ன வாலவிழ் மிதவை
வாங்குகை தடுத்த பின்றை, ஓங்கிய
பருதியங் குப்பை சுற்றிப், பகல்செல
மருத மரநிழல் எருதொடு வதியும்." (அகம்: நஎ)

புலவர் மூதெயினனார், "மாங்காடு என்றோர் ஊர் உளது; அது கன்னியர் காவலையுடையது; தன் மந்தி பசித்துயரால் வருந்துவது கண்டு, அதன் பசிபோக்க வேண்டி, ஆண்டுக் காய்த்துப் பழுத்துக்கிடக்கும் பலாவின் சுளையினைத் தோண்டி எடுப்பின், அக்கடுவனையும் துயர்க்கு உள்ளாக்கும் அணங்குகள உறையும் அரிய காவலை உடையது," என்று கூறுகிறார். இங்குக் கூறும் இது, சிலப் பதிகாரத்தே கூறப்பெறும் மாங்காடோ அன்றி வேறோ அறிகிலம்.

"கயந்தலை மந்தி உயங்குபசி களைஇயர்
பார்ப்பின் தந்தை பழச்சுளை தொடினும்
நனிநோய் ஏய்க்கும் பனிகூர் அடுக்கத்து
மகளிர் மாங்காடு." (அகம்: உஅஅ)

ஆண்மகன் ஒருவன், தன் மனைவியைக் கூறுங்கால், வெறுப்பற்றவள்; கற்பாற் கவினுற்றவள்; என் உயிர் தங்குதற்காம் உடல் போன்றவள் என்றெல்லாம் பாராட்டிக் கூறினான் எனப் பாடிப் பெண்டிரைப் போற்ற வேண்டிய பண்பினை அறிவித்துள்ளார் புலவர். "உவர் நீங்கு கற்பின்எம் உயிர்உடம் படுவி" (அகம்:கஙக). போர்வை நீங்கப்பெற்ற தலைமகள், உறையின் நீங்கிய வாள் போல் விளக்கமுற்று விளங்கினாள் எனக் கூறும் உவமை வியக்கத் தக்கதாம்: "போர்வை வவ்வலின், உறைகழி வாளின் உருவு பெயர்ந்து இமைப்ப."

சஎ. வீரைவெளியன் தித்தனார்

புறநானூறு பாடிய புலவர் வரிசையில், வீரை வெளியனார் என்பார் ஒருவரும், அகநானூறு பாடிய புலவர் வரிசையில், வீரை வெளியன் தித்தனார் என்பார் ஒருவரும் உளர். இவ் விரு பெயர்களில் வரும் வீரை, வெளி ஆகிய இரு சொற்களையும், ஒரு சொல்லாகக்கொண்டு, அது வீரைவெளி என்ற ஊரைக் குறிக்கவரும் பெயராம் எனப் பொருள் கூறி, வீரை வெளியன் தித்தனார் என்பது, வீரை வெளியிற் பிறந்த தித்தனார் எனப் பொருள்படும் ஆதலின், இரு பெயர்களும் ஒருவரையே குறிக்கும் எனக் கொள்வர் சிலர்; பரணர் பாக்களில், உறையூரில் வாழ்ந்த ஒருவன் தித்தன் வெளியன் என்ற பெயருடையனாகக் குறிக்கப்பட்டிருத்தலைக்கொண்டு, வெளியன் என்பதே ஒருவர் பெயர்; ஆதலின் வீரை என்பது அவர் பிறந்த ஊரின் பெயராம்; அவ்வூர் பெண்ணையாற்றின் வடகரை நாட்டில் உளது; ஆகவே, வீரை வெளியன் என்ற தொடர், வீரைநகரிற் பிறந்த வெளியன் எனப் பொருள்படும்; இவர் வேறு; வீரை வெளியன் தித்தனார் என்பார் வேறு; வேண்டுமாயின், இவரை வீரை வெளியனாரின் மகன் எனக் கோடல் பொருந்தும் என்பர் மற்றும் சிலர்.

"தித்தன், தித்தன் வெளியன், வெளியன் தித்தன் என்னும் பெயர்களை நோக்குமிடத்து, முதலில் தித்தன் என்பவனும், அவனுக்குப்பின், தித்தன் மகனாகிய வெளியன் என்பவனும், வெளியன் மகனாகிய தித்தன் என்பவனும் வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது. வெளியன தித்தன் என்பவன், தித்தனுக்குப் பெயரனாவான் ஆகலின், பாட்டனாகிய தித்தனது பெயர் இடம்பெற்றான் எனக் கொள்ளுதல் சிறக்கும்," என்று கூறுவாரும் உளர்; ஆனால், வெளியனார், வெளியன் தித்தனார், தித்தன் வெளியன் என்னும் பெயர்களை நோக்குமிடத்து மேற்கூறிய முறை மாறுபட்டுத் தோன்றுமாதலின், அவ்வாறு கொள்ளுதல் பொருந்தாது என்க.

இவ்வாறு, வெளியனாரும், வெளியன் தித்தனாரும் வேறு வேறு பட்டவரா? அன்றி ஒருவரா? வேறு வேறு பட்டவராயின், தந்தையும் மகனுமாய உறவினை உடையவரா? அவ்வாறாயின் தந்தை யார்? மகனார்? எனத் துணிந்து கூறுதற்கில்லை ஆதலின், இருவர் பாக்களையும் அவரவர் பெயர் கூறியே படித்துப் பார்ப்போமாக.

வீரை வெளியனார், தம் பாடலில் வேந்தர்க்குத் துணை போம் விழுத்திணைப் பிறந்த நெடுந்தகை ஒருவன் மனைவியின் மாண்புடையுள்ளம் கண்டு மகிழ்ந்து பாராட்டுகின்றார்; அவன் யானை வேட்டம் மேற்கொண்ட களைப்பால் மனைமுன்றில் மரத்துநிழலில் தன்னை மறந்து உறங்குகின்றான்; ஆங்கே, வேட்டம் புரிவார் காட்டிப் பிடிக்கத் துணைபுரியும் மான்பிணைபோலும் பார்வைமான் நிறுத்தப்பட்டுளது; அதை மான்பிணை என்றே கருதிய கலைமான் ஒன்று, அதன் அருகிற்போந்து அன்பு காட்டி ஆடி மகிழலாயிற்று; அக் காட்சியினைக் கண்டாள் அவள்; கணவன் எழுந்தால் கலைக்குத் துயர் உண்டாம் என்பதை அறிவாள்; ஆதலின் அவன் எழுதற்கு அஞ்சினாள்; தான் அங்கும் இங்கும் நடப்பின் ஆண்டு எழும் ஒலி கேட்டு அவன் எழுதலும் கூடும்; மேலும், அவ் அரவம் கேட்டுக் கலை அஞ்சி, அகன்று, தன் இன்ப விளையாட்டினை இழத்தலும் கூடும் என்று எண்ணினாள்; உடனே அரவம் ஒன்றும் செய்யாது ஓர் இடத்தே அடங்கி அமர்வாளாயினள். இத் தகையாளின் மாண்பினை உணர்த்தி, அருள்உள்ளம் தோன்றத் துணைபுரிகின்றார் புலவர்:

"கைம்மான் வேட்டுவன் கனைதுயில் மடிந்தெனப்
பார்வை மடப்பிணை தழீஇப் பிறிதோர்
தீர்தொழில் தனிக்கலை திளைத்து விளையாட
இன்புறு புணர்நிலை கண்ட மனையோள்
கணவன் எழுதலும் அஞ்சிக், கலையே
பிணைவயிற் றீர்தலும் அஞ்சி, யாவதும்
இல்வழங் காமையின்."

(புறம் : ௩௨௦)

தலைவன் வரையாது வந்து செல்வதால் ஊரில் அலரெழ, அதனால் தலைமகள் வருந்தும் வருத்தம் கண்டு அஞ்சிய அவள் தோழி, தலைமகன் ஒருநாள், தம் வீட்டின் புறத்தே வந்திருந்தானாக, அவன் கேட்குமாறு, பெருங் கடல் நீர் கொண்டுவரும் மேகத்தை நோக்கி, "மழையே! நீ இடியும், மின்னலுமாக வந்து ஆரவாரம் செய்துவிட்டுப் பெய்யாது வீணே செல்ல எண்ணமோ, அல்லது, எம் தலைமகள் காத்துநிற்கும் தினைப்புனம் செழிக்குமாறு பெரு மழை பெய்ய எண்ணமோ? எதுவோ நின் எண்ணம்?" என்று கேட்பாளாய், மறைத்துமொழி கிளவியால், தலைமகனை நோக்கி, "தலைவ! இவ்வாறு இடைவிடாது வந்து, பயனின்றி அலர் எழுப்புவது நின் எண்ணமோ? அல்லது, இவள் கவின் பெறுமாறு அருள்மழை பொழிந்து மணந்து மகிழ எண்ணமோ? யாதோ நின் எண்ணம்?" எனக் கேட்டாள் என்று பாடிய வீரை வெளியன் தித்தனாரின் புலமை நலம் புகழ்தற் குரியதாமன்றோ?

"மின்னுடைக் கருவியை யாகி, நாளும்
கொன்னே செய்தியோ அரவம்?......
....
குறமகள் காக்கும் ஏனல்
புறமும் தருதியோ? வாழிய மழையே!"

(அகம்: கஅஅ)

௪௮. வெள்ளைக்குடி நாகனார்

வெள்ளைக்குடி நாகனார், சோழநாட்டில் வெள்ளைக்குடி என்ற ஊரில் பிறந்தவர்; நாகனார் என்ற இயற்பெயருடையவர்; உழவுத்தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தவர்; நன்செய் நிலங்களை நிறையப் பெற்றவர். நாகனார் நாட்டுப் பற்று நனிமிகக் கொண்டவர். தான் வாழப் பிறநாடுகளின் துணையினை நாடாத நாடே நாடாம் என்ற நாட்டின் நல்லியல்புணர்ந்த புலவர், அவ்வளம் செறிந்து விளங்கும் தாம் பிறந்த சோழநாட்டினை வாயார வாழ்த்துகிறார்; சோழ அரசின் பெரும்படை வேலேந்தி வரிசையாகச் செல்லும் காட்சியினையும், அவ்வேற்படைக் காட்சியைத் தோற்கச்செய்யும் வெண்பூவினைத் தலையிலே கொண்ட செங்கரும்பு விளைந்துநிற்கும் கவின்மிகு காட்சியினையும் கண்டுகண்டு களிக்கிறார்:

> "அந்தண் காவிரி வந்துகவர்பு ஊட்டத்
> தோடுகொள் வேலின் தோற்றம் போல
> ஆடுகண் கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கும்
> நாடெனப் படுவது நினதே." (புறம்: ௩௫)

இவ்வாறு வளங்கொழிக்கும் பெருநாடாளும் பெருமை சோழ அரசர்க்கே உண்மையால், சேர, சோழ, பாண்டியராகிய மூவேந்தருள், போற்றிப் புகழ்தற்குரிய பேரரசு, அவருள் நடுவணதாய தம் சோழ அரசே எனப் பெருமை கொள்கிறார்; "யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்" எனக் கொள்ளும் உள்ளமுடையராய புலவர்க்கும் ஊர்ப்பற்று விடாதுபோலும்!

> "தண்தமிழ்க் கிழவர்
> முரசுமுழங்கு தானை மூவ ருள்ளும்
> அரசு எனப்படுவது நினதே." (புறம்: ௩௫)

நலம்பல செறிந்த தம் நாட்டில் நல்லரசு நடைபெற விரும்புகிறார் புலவர்; ஆனால், அவர் காலத்தே அந்நாட்டு

அரசியலை ஏற்றுநின்ற குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன், ஆட்சிப்பொறுப்பைத் தானே முன்னின்று மேற் கொள்ளாமையாலோ, அல்லது தனக்குத் துணைநின்று ஆட்சி நடாத்தும் அரசியல் அலுவலராக, அறநெறி அறியா தார் சிலரை மேற்கொண்டமையாலோ தம் நாட்டு ஆட்சிக்கு அழிவு வந்துறுமோ என அஞ்சவேண்டிய நிலை வந்துற்றதைப் புலவர் அறிந்தார்.

புலவர் நாட்டுப்பற்று மட்டும் கொண்டு அந்நாட்டினை நன்னிலைக்கண் நாட்டுதற்காம் நல்லறிவும், அந்நல்லறிவின் துணைகொண்டு ஆவன ஆற்றும் அருந்திறனும் அற்றவ ரல்லர்; ஆதலின், அவ்வரசன் முன் சென்று அவன் அறியா மையினையும், அவ்வறியாமையால் உண்டாம் ஆக்கக் கேட்டி னையும் எடுத்துக்காட்டித் திருத்தும் அஞ்சாமையும் உடையராயினர்.

புலவர் காலத்தில் ஓர் ஆண்டில், சோழ நாட்டு நிலங்கள் மழை இன்மையாலோ, பெருமழை பெய்தமை யாலோ, வேறு எக்காரணத்தாலோ விளையாதொழிந்தன; அரசன் இறையாகப் பெறவேண்டுவது நிலம்தரும் விளைவில் ஆறில் ஒன்றே ஆதலின், விளையாத ஆண்டில் அரசன் இறை வாங்காது விடுத்தல் வேண்டும். ஆனால், அரசியல் அலுவலர் அவ்வாறு செய்யாது, அதைக் கடனாகவே கருதி அடுத்துவந்த ஆண்டில் அதையும் சேர்த்துத் தண்டுவா ராயினர்; குடிகள் அது தவறு என்பதை அவர்கள்பால் எடுத்துக்கூறவும் அவர்கள் கேளாராயினர்; அலுவலர் செய்யும் அறமல்லா இச்செயலை அரசன்பால் கூற எண்ணிய குடிகட்கு அரசனைக் காணல் அரிதாயிற்று; இந்நிலையில் வருந்திய சோணாட்டுக் குடிகளுள் ஒருவராய நாகனார், வாளா இராது, தம் புலமை தமக்களித்த உரிமையால் அரண்மனையுட்புக்கு அரசனைக்கண்டு அறிவுரை கூறுவா ராயினர்.

வலியாரும் மெலியாரும் கலந்துவாழும் உலகில், மெலியார், வலியரால் நலிவெய்துதல் நாட்டில் எங்கும்

நிகழ்தலின், அவ்வாறு வாட்டும் வலியாரை ஒறுத்து, மெலியார்க்கு முறைசெய்தலை அரசன் தன் கடமையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அதற்கு அரசன் நாட்டு மக்கள் அறியாவண்ணம் அவர் நடுவே சென்று ஆங்கு நடப்பன வற்றைத் தானே அறிந்து அறம்புரிதல் மிகமிக நன்று; அஃது இயலாதாயின், வலியரான் மெலிவெய்திஞர், வந்து முறையிடுதற்கு வாய்ப்பளிக்கும் வகையில் அறநூல் அறிந்தார் பலர்சூழ அவைக்கண் அனைவரும் காண அமர்ந்து காட்சிக்கெளியனுதலைக் கடனுகக்கொள்ளுதல் வேண்டும்; ஆனல், அரசன்பால் அப்பண்பு இல்லாயின், அவன் நாட்டு மக்கள் அல்லல் பல உற்று அழிவர்; ஆதலின் அரசர்பால் அமையவேண்டிய அரும் பண்புகளுள் மிகமிகச் சிறந்தது காட்சிக்கெளியனுதலேயாம். குளமுற் றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்பால் இப்பண்பு இல்லாமை யுணர்ந்த புலவர், "வேந்தே! இவ்வுலகம் வானேக்கி வாழும் இயல்புடையது; ஆதலின், உழவர் தம் நிலத்திற்கு எப்போது நீர் வேண்டும் என எண்ணுகின்றனரோ அப்போதே மழை பெய்யுமாயின், அவ்வுழவர் பெருநிலம் பெற்று மகிழ்வர்; அவர் அதை வேண்டுங்காலத்தே பெரு ராயின், இட்ட பயிர் அழிய அவரும் அழிவர். இந்நிலையினை உணரும நினக்கு ஒன்று கூறுகின்றேன்; வலியரான் மெலிவெய்திஞர், தம் மெலிவுபோக நின் காட்சியினை விரும்பி வருவர்: அவ்வாறு வருவார்க்கு நின் காட்சி கிடைக்கப்பெறின், அவர் பெய் எனப் பெய்த மழை பெற்ற உழவரேபோல் தம் துயர் தீரப்பெற்று இன்புறுவர்; நின் காட்சி கிட்டாதுபோயின், உழுத உடற்றுயரோடு மழை பெரு மனத்துயரும் கொள்ளும் உழவரேபோல், வலியரால் எய்திய மெலிவோடு, நின்னைக் காணப்பெருமையால் பெறும் மனத்துயரும் கொண்டு மாய்வர். அந்நிலையில் அவர் அழுதுவிடும் கண்ணீர், நின் ஆட்சிக்கரணும் அனைத் தையும் அழிக்கும்; ஆதலின், காட்சிக் கெளியனுதலைக் கடமையாகக் கொள்வாயாக," என்று முதற்கண் அறி வுறுத்திஞர்:

"நாடுகெழு செல்வத்துப் பீடுகெழு வேந்தே!
நினவ கூறுவல்; எனவ கேண்மதி!
அறம்புரிந் தன்ன செங்கோல் நாட்டத்து
முறைவேண்டு பொழுதில் பதன்எளியோர் ஈண்டு
உறைவேண்டு பொழுதில் பெயல்பெற் றோரே."
(புறம்: ௩௫)

காட்சிக் கெளியனாதல் காவலன் கடமை என உணர்த்திய புலவர், அவன் தன் ஆட்சிக் குட்பட்ட அனைத்துயிர்க்கும் துயர்போக்கி இனிது ஆற்றக் கடமைப்பட்டவனவன் என்பதையும் அறிவுறுத்த எண்ணினார். அரசர் ஒவ்வொருவரும் வெண்கொற்றக் குடையினையுடையவராவர். அரசரே அனைத்துயிரும் என்ப; ஆதலின், அவன் தாங்கிய குடை அனைத்துயிர்க்கும் எடுத்த குடையாம்; குடையினைக் கொண்டார், மழையாலும், வெயிலாலும் துன்புறுவதிலராயினும், ஈண்டு அரசர் குடைஏந்திச் செல்வது, தம்மீது வீழும் மழையையும், வெயிலையும் படாமைக் காத்தற்பொருட்டன்று; அது அரசர்க்கு எடுத்த குடையன்று; அரசர் குடிகட்கு எடுத்த குடை; ஆதலின், அரசர் குடையேந்திநிற்பது தம் குடைநிழற்கீழ் வாழும் அனைவரும் துன்பத்தின் நீங்கிய இன்ப வாழ்வினராக ஆள்வோம் என்பதற்கு அறிகுறியேயாம் என்ற உண்மையினை அழகாக, ஆனால் அஞ்சாமல் எடுத்துக் கூறினார் புலவர்:

"நின் விண்பொரு வியன்குடை
வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ அன்றே; வருந்திய
குடிமறைப் பதுவே; கூர்வேல் வளவ!" (புறம்: ௩௫)

காவலன் காட்சிக் கெளியனாதல்வேண்டும், கடமையிற் றவறுறாதல்வேண்டும் என அறிவுரை கூறும் தம் சொற்கேட்டு, அரசன் 'தவறு நிகழ்தல் என்னிடம் இல்லை' என்றும், யான் 'தவறு செய்தறியேன்; என் கீழ்ப் பணியாற்றும் வினையாளரில் சிலர் தவறுடையராயின், அதற்கு யானோ பொறுப்பு,' எனக் கூறி விடுவனோ என அஞ்சினார்;

ஆதலின், வினையாளர் தவறு வினையுடையார் தவறே என்பதையும் எடுத்துக்காட்டிவிடத் துணிந்தார்.

பருவ மழையும், அதனாலாம் நிறைந்த விளைவும் ஒருங்கே நிகழ்வது, அறநெறி நின்று ஆளும் அரசன் நாட்டில் "இயல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னவன் நாட்ட பெயலும், விளையுளும் தொக்கு," என அவை உண்டாதற்கும் அவன் கோலே காரணமாம் எனவும், கொடுங்கோல் அரசு நிகழும் நாட்டில், பருவமழை பொய்த்து நீர் கிடைத்தலும் அரிதாம்; அதனால், ஆங்கு விளைவினைக் காண்பதும் இன்றாம், "முறைகோடி மன்னவன் செய்யின், உறைகோடி ஒல்லாது வானம் பெயல்," என அவை இன்மைக்கும் அக்கோலே காரணமாம் எனவும் கூறுவர் உலகத்து உயர்ந்தோராதலின், மழைபெய்யாது பொய்ப்பினும், வளம் குறையினும், இயற்கைக்கு மாறாய நில நடுக்கம் போன்றன நிகழினும், உலகில் வாழ்வார்; 'இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் நாட்டில் நல்லாட்சி இன்மையே' என அரசனையே பழிப்பர் என விளங்கக்கூறி, இவ்வாறு அரசரால் ஆகாத தவறுகளுக்கும் அரசரே காரணமாவர் எனின், அரசர் அலுவலரால் ஆகும் தவறுகளுக்கு அரசரே காரணமாவர் என்பதில் தவறுண்டோ என்று எடுத்துக்காட்டி, அரசர் தாம் தவறுடையரல்லராய் வாழ்வதோடு, தம் கீழ்ப்பணியாற்றும் அலுவலரும் தவறுடையரல்லராய் வாழ்கின்றனரா என்பதையும் நோக்கியிருத்தல்வேண்டும் என்று கூறினார்.

"மாரி பொய்ப்பினும், வாரி குன்றினும்,
இயற்கை யல்லன செயற்கையிற் றோன்றினும
காவலர்ப் பழிக்கும்இக் கண்ணகன் ஞாலம்."

(புறம்: ௩௫)

காட்சிக் கெளிமையும், கடமையிற் றவறாமையும், அரசன்மாட்டு இருத்தலோடு, அவை அவன்கீழ்ப் பணியாற்றும் அலுவலரிடத்தும் இருத்தல்வேண்டும் என அறிவுரை கூறிய பின்னர், புலவர் தாம் கூறவந்த முறையீட்டினைக் கூறலாயினர்.

நாட்டில் உண்டாய பஞ்சநிலையினையும், அப்பஞ்ச நிலையால் அந்நாட்டு உழவர், தம் நிலத்திற்கு இறுக்க

வேண்டி இறையினையும் இறுத்தற்கியலா நிலையுற்றமையினையும், அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது, அவன் அரசியல் அலுவலர் இறை தண்டும் அறமல்லாச் செயலையும் எடுத்துக் கூறிவிட்டு, அரசர் தம் ஆட்சியை இழவாமல் பெற்றிருப்பதற்கும், பிறநாட்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றி ஆள்வதற்கும் அடிப்படையாய வெற்றிக்கு வழி வகுப்போர் உழவரே ஆதலின், வெற்றி வேண்டும் கொற்றவர், அவ்வுழவர் நல்வாழ்வில் நாட்டமுடையவராதல் வேண்டும் என்று கூறுவாராயினர்.

தன் நாட்டுமக்கள் நல்வாழ்விற்காம் பொருளிற்குப் பிறநாடுகளை எதிர்நோக்காத நாடே சிறந்த நாடு; அத்தகைய வளம்செறிந்த நாட்டில் வாழ்வார், அவ்வளம் பெருக வழிசெய்யும் தம் அரசும், அவ்வரசை அளிக்கும் அரசனும் அழியாது வாழ விரும்புவர்; அவர்க்குக் கேடுண்டாம் என அறியின், அவரை இழந்து வாழ்வதினும் அழிந்து மறைவதே மாண்புடையதாம் என்ற உள்ளமுடையராய்க் களம்புகுவர்; அவ்வெண்ணம் உடையார் தம் உள்ள உரனை அழிக்கும் ஆற்றல், உலகில் எத்துணைச் சிறந்த படையாளர்க்கும் இல்லை; ஆதலின், களத்தே அவ் வில்லேருழவர் பெறும் வெற்றி, நாட்டில் நல்லேர் உழவர் தரும் நற்பயனின் விளைவாம் ஆதலாலும், தன் நாடு வளம் பல செறிந்த நல்ல நாடாயின், இந்நாட்டுவளம் காணும் பிறநாட்டு மக்கள், இத்துணை வளம் கொழிக்க ஆளும் அரசே, தங்கள் நாட்டினும் இருத்தல்வேண்டும் என விரும்புவர்; அத்தகைய எண்ணம் கொண்ட மக்கள் நிறைந்த ஆட்சியினைப் போர்புரிந்து கைப்பற்ற வேண்டியதும் இல்லை; அந்நாட்டு மக்கள், தாமே முயன்று, நம் நாட்டில் உள்ள ஆட்சியை அழித்துவிட்டு, இவன் நல்லாட்சியினை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்வர் ஆதலின், உலகெலாம் ஆள எண்ணும் அரசர்க்கும் உறுதுணைபுரிவோர் அவ்வுழவரே ஆதலாலும், நாட்டிற்கு அரணாக நிற்கும் அவ்வுழவர்க்கு நல்லன செய்தல் இயலாது போயினும், அவர்க்குற்ற அல்லனவற்றையாவது, பிறர் வாயிலாக அறி

வதைவிட்டுத் தானே நேரில் அறிந்து அகற்றி, அவர் அகம் மகிழ ஆளுதலை அரசன் அறநெறியாக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று கூறி முடித்தார்:

"வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத்து ஆர்த்துப்
பொருபடை தரூஉம் கொற்றமும், உழுபடை
ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே ;
....
நொதுமலாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது
பகடுபுறந் தருநர் பாரம் ஓம்பிக்
குடிபுறம் தருகுவை யாயின், நின்
அடிபுறம் தருகுவர் அடங்கா தோரே."

(புறம் : ௩௫)

புலவர் கூறியன கேட்ட குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் அவர் நிலத்திற்காம் பழங்கடனையே யன்றி நாட்டு நிலத்திற்காம் பழங்கடன்களையெல்லாம் விடுதலை செய்து, புலவர் விரும்புவன பிறவும் அளித்து அனுப்பினன். என்னே புலவர்தம் பெருந்தொண்டு!

இவ்வாறு வேந்தர்க்கும் அறிவுரை கூறவல்ல வெள்ளைக்குடி நாகனர், புலவரும் போற்றும் புலமை நலம் பெற்றவராவர். தலைவன் தன்பால் கொண்ட அன்பின் மிகுதியால் நிறையிருட் காலத்தே, தன் வீடு நோக்கி வரும் வழியின் கொடுமைகண்டு அஞ்சிய தலைமகள், "தோழி! அவர் வரும் வழியின் இருள் நிறைந்து, கொடுமை மிகுந்திருப்பதை யான் சென்று கண்டிலேன் ஆயினும், அவர் வரும்வழி, என் முன்வந்து நிற்பது போலவும், கல் நிறைந்து கொடுமை மிக்க அவ்வழியில் நடந்து என் கால்கள் நோவதைப் போன்றும், அவர் வரும் வழியில் நிலவும் இருள் என் கண்முன் தோன்றுவது போன்றும், அவ்விருளின் கொடுமையினைக் கண்டு என் கண்கள் வருந்துவதைப் போன்றும் உளது; யான் என் செய்வேன்," என்று கூறித் தன் உள்ளத் துயரை உணர்த்தினள் எனப் பாடிய அவர் பாட்டின் நயத்தினை நுகருங்கள்;

"அம்ம வாழி! தோழி! நம்வயின்
யானோ காணேன்; அதுதான் கரந்தே
கல்லதர் மன்னும் கான்கொல் லும்மே;
கனையிருள் மன்னும் கண்கொல் லும்மே."

(நற்: கருஅ)

தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து நெடுஞ்சேணாட்டிற்குச் சென்றானாக, அவன் பிரிவால் வருந்திய தலைமகள், ஒருநாள் இரவில் முழுநிலா ஒளிவிட வானவீதியில் உலா வரும் திங்களைக் கண்டு, அத்திங்கள் உலகெலாம் உலவி வரும் இயல்பினதாதலின், அது தன் தலைவர் உறையும் நாட்டையும், ஆங்கு அவர் நிலையினையும் அறிந்திருத்தல் கூடும் என்ற எண்ணமுடையளாய் அத்திங்களை நோக்கி, "பல பகுதிகளை ஒன்றுகூட்டி வைத்தாற்போன்ற பல கதிர்களையும் அக்கதிர்களுக்கிடை இடையே பாலை முகந்து வைத்தாற்போன்ற குளிர்ச்சியினையும் உடைய, கலைகளால் நிறைந்த திங்களே! நீ தான் குணங்களால் நிறைந்தும் நெறியால் நேர்மையுற்றும் விளங்குகின்றனை ஆதலாலும், நினக்குத் தெரியாவண்ணம் மறைந்துறையும் உலகம் எதுவும் இல்லையாதலாலும், என்னால் காணப் பெறுமல், எங்கோ சென்று மறைந்து வாழும் எம் தலைவர் உள்ள இடம் இது என அறியக் கூறுவாயாக," என்று வேண்டி நின்றாள்; ஆனால், அவள் அவ்வாறு இரந்து வேண்டவும் திங்கள் மறுமொழி தாராது தன் தொழில் மேற்சென்றது; அதனால் வெறுப்புற்ற அவள், சால்பும் செம்மையும் உடையை எனப் பாராட்டிய தன் வாயினாலேயே, "ஏ! திங்களே! தாம் அறிந்தன கூறாது அடங்கியிருத்தலும், அறிந்தன கூறாது பொய் கூறுவதுபோலும் பழிதரு செயலே யாகும்; அப்பழிமிகுசெயலை மேற்கொண்டமையால், நீயும், காதலரைப் பிரிந்து கவினிழந்த என்தோள்போல் வாட்டமுற்று, நின் கலைகளும், நாள்தோறும் சிறுகச்சிறுகக் குறைவுறக் காணப்படாய் ஆதலின், நின்னால் என் தலைவர் சென்ற இடத்தினை அறிந்து கூறல் இயலாது," என்று கூறிப் பழித்தாள் எனப் பாடிச் சுவையூட்டுகின்றார் புலவர்:

"பங்குசெறிந் தன்ன பல்கதிர் இடைஇடைப்
பால்முகந் தன்ன பசுவெண் ணிலவின்
மால்பிடர் அறியா, நிறைவுறு மதியம் !
சால்பும், செம்மையும் உடையை ; ஆதலின்,
நிற்கரந்து உறையும் உலகம் இன்மையின்,
எற்கரந்து உறைவோர் உள்வழி காட்டாய் ;
நற்கவின் இழந்தஎன் தோள்போல் சாஅய்ச்
சிறுகுபு சிறுகுபுசெரீஇ
அறிகரி பொய்த்தலின் ஆகுமோ அதுவே." (நற் : கசுசு)

சகூ. வேம்பற்றூர்க் கண்ணன் கூத்தனார்

வேம்பற்றூர் என்ற பெயருடைய ஊர்கள் சோழ நாட்டிலுமுள்ளன ஆயினும், பாண்டிநாட்டு வேம்பற்றூர், கடைச்சங்க காலந் தொடங்கி இன்றுவரையும் நல்ல புலவர்கள் பிறந்து சிறக்கும் ஊராக விளங்குதலின், கண்ணன் கூத்தனார் பிறந்த பேறுடைய ஊரும் அதுவே யாம் எனக் கொள்வர் ஆராய்ச்சியாளர். இவ் வேம்பற்றூர், மதுரைக்கு வடகிழக்கில், இரண்டு காதத்தில் வையை நதிக்கு வடக்கேயுளது. குலசேகர சதுர்வேதி மங்கலம் என்றும் இதற்குப் பெயருண்டு எனக் கல்வெட்டுக்களால் அறிகிறேம். இது, இப்போது வேம்பத்தூர் என வழங்குகிறது. வேம்பற்றூரில் பிறந்த இவர், கூத்தாடும் தொழில் உடையவராவர்; இவர் இயற்பெயர் கண்ணன் என்பது.

தலைவன் வரைந்துகொள்ளாமையால் வருந்தும் தலைமகளின் நோய்க்காம் காரணத்தை அறிந்துகொள்ள மாட்டாத தாய், அந்நோய் முருகனல் வந்தது எனக் கொண்டு வேலனை அழைத்து வெறியாட்டெடுக்கத் தொடங்கிய வழி, தோழி, அந் நோய்க்காம் காரணம் இது என உண்மை உரைப்பாளாய்த், தாயின் அறியாமையினையும், அவள் வேண்ட வந்த வேலனையும், அவர்கள் மேற்கொள்ளும் விழாவினையும் எள்ளி நகைக்கும் பகுதிகளைப் புலவர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். தம் நோய்தீரப் பிற உயிர்களைக் கொல்லும் செயல் அறிவுடைமை யன்று என்பதையும் குறிப்பாக உணர்த்தியுள்ளார்.

"முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல!
சினவல் ஓம்புமதி; வினவுவது உடையேன்;
பல்வேறு உருவின், சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்று, இவள் நறுநுதல் நீவி
வணங்கினை கொடுத்தி யாயின், அணங்கிய
விண்டோய் மாமலைச் சிலம்பன்
ஒண்டார் அகலமும் உண்ணுமோ பலியே."

(குறுந்: கூஉ)

தலைமகள் நோய்க்குக் காரணமாய தலைமகன், எவ்வாற்றானும் குறையுடையா னல்லன்; அவன் மலைவளம்பெற்ற மாண்புடையவன்; மணத்தாலும், நிறத்தாலும் சிறந்த மலர்மாலை யணிந்த அழகும் உடையவன்; எனத் தலைமகளை மணத்தற்காம் மாண்புடையான் என்பதையும் தாய் உணருமாறு கூறிய தோழியின் அறிவாற்றலைப் புலப்படுத்தும் இச் செய்யுளைச் சிறு சிறு சொற்றொடர்களால், இழும் எனும் ஒலி தோன்றப் பாடிய புலவர் புலமையினைப் பாட்டைப் படித்தார் எவரும் போற்றுதிரார்.

ருo. வேம்பற்றூர்க் குமரனூர்

சோழநாட்டில், தஞ்சை மாவட்டத்தில், திருமங்கலக் குடிக்கருகே ஒரு வேம்பற்றூர் உளது எனினும், குமரனூர் பிறந்த வேம்பற்றூர், வேம்பற்றூர்க் கண்ணன் கூத்தனூர் போன்ற சங்கப் புலவர்களின் பிறப்பிடமாய் விளங்கும் பாண்டியநாட்டு வேம்பற்றூரே என்று அறிஞர்கள் கருதுவர். வேம்பற்றூரில் பிறந்த புலவர்கள் அனைவரும் அந்தண ராகவே உள்ளனர் ஆதலின், இவரும் அந்தணரே; அவர் பெயரும் அந்தணர் என்பதை உறுதி செய்கிறது என்று கூறுவாரும் உளர். இக் கூற்று எத்துணை உண்மையுடை யது என்பதை எம்மால் துணிந்து கூறல் இயலாது; அறிஞர்களே முடிவு செய்து கொள்வார்களாக.

வேம்பற்றூர்க் குமரனூர், போர்வீரர் பண்பையும், அவர் ஆற்றும் போரால் பாழான நாட்டின் கேட்டையும் நன்கு உணர்ந்தவராவர்; பழந் தமிழ்வீரர், போர் வந்தது என்றதும், "அந்தோ! ஆனதோ வெஞ்சமர்!" என அலறித் துடிக்கும் உள்ளத்தவரல்லர்; போர் எனப் பூரிக்கும் தோளராவர்; போர் வந்தது எனில், தம் ஆண்மையின் ஆற்றலை அறியச் செய்வதற்காம் அரிய வாய்ப்பொன்று வந்தது என ஆரவாரிப்பர். அவ் ஆரவா ரம் அடங்கியபின்னர், "எமமையும் பகைக்கும் படை யாளர் உளரோ?" எனச் சினப்பர்: அச் சினத்தால், அவர் கண்கள் சிவப்பேறும்; அத்தகைய ஆண்மையாள ரர்வர் அக்காலப் படைவீரர் என அவர்கள் பண்பினைச் "செரு வேட்டுச் சிலைக்கும் செங்கண் ஆடவர்," என்ற அழகிய தொடரால், சுருங்கக்கூறி விளங்க வைத்துள்ளார்.

நாடு செழிக்க நல்லரசு நடைபெறும் நாட்களில், நாட்டார் காவியத்திலும், ஓவியத்திலும் கருத்துடைய ராய்க் கலையுணர்ச்சி மிக்குவாழ்வர்; அக்கால், அவர்கள் தங்கள் ஓவியப் புலமையினை உலகறியக் காட்டுவதற்காக, அழகிய ஓவியங்களை, ஊர் மன்றம்போலும் பலர் கூடும் இடந்தோறும் அமைத்து, அகம் குளிரக்கண்டு மகிழ்ந்து வாழ்வர்; இத்தகைய இன்ப வாழ்விற்குப் போர் உண்டா யின், இடையூறு உண்டாம்; பகைவர் படையால் பாழ்

பட்ட தம் ஊரில் வாழ வகையின்றி, மக்கள் வேறிடம் தேடிச்சென்று விடுவர்; அதனால், அவர் போற்றிவளர்த்த மன்றப் பாவைகள் பாழுறும்; மழை, பாவையின் வடிவினைச் சிதைக்கும்; வெயில், அதன் நிறத்தினை அழிக்கும்; இவ்வாறு, மக்கள் வாழ்விழக்க, மன்றப் பாவைகள் பாழான காட்சியினைக் கண்டு கலங்கிய புலவர் வேம்பற்றூர்க் குமரனார், அவ்வாறு பாழான பாவையைத் தலைவனைப் பிரிந்தமையால், வண்ணமும், வடிவமும் சிதைந்து வேறுபட்டுத் தோன்றும் தலைமகள் ஒருத்திக்கு உவமை காட்டித் தம் உள்ளத்துறு துயரை உணர்த்தியுள்ளார்:

"முனைபுலம் பெயர்த்த புல்லென் மன்றத்துப்
பெயலுற நெகிழ்ந்து, வெயிலுறச் சாஅய்
வினையழி பாவையின் உலறி
மனை யொழிந் திருத்தல்." (அகம்: கருள)

வேம்பற்றூர்க் குமரனார் பாடிய வல்லாண் முல்லை தழுவிய பாட்டொன்று புறநானூற்றில் உளது; அவ்வொரு பாட்டும், பொருள் தோன்றுவாறு சிதைந்து காணப்படுவதால், செய்யுள் நலத்தினைச் சிறக்க உணர முடியவில்லை. அதில் காணப்படும் ஒரு தொடர், அக்கால மக்கள், புலித்தோலையும், பாயையும் தம் படுக்கைக்குரியனவாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை உணர்த்துகிறது.

தம்பால் வந்து பொருள் வேண்டி நிற்பார் அனைவர்க்கும், அவர் விரும்புவன அளித்துப் போற்றும் பேரறிவினரும் கள்ளுண்பராயின், அறிவிழந்து, தாம் படுத்தற்காம் இடம் இது; தாம் படுத்தற்காகா இடம் இது எனப் பகுத்துணரும் உணர்விழந்து, மனைமுன்றிற்கண்ணும் வீழ்ந்து, உறங்கிவிடுவர் எனக் கூறிக் கள்ளுண்டு களிப்பாரைப் பழித்துரைக்கின்றார் புலவர் குமரனார்.

"வந்து,
முன்றிற் கிடந்த பெருங்களி யாளற்கு
அதள் உண் டாயினும், பாய் உண் டாயினும்
யாதுண் டாயினும் கொடுமின்..........." (புறம்: நடசு)

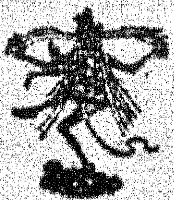

விலை ரூ. 5-00.